

Mùa hè xa xôi

Contents

Mùa hè xa xôi	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	15
6. Chương 06	19
7. Chương 07	23
8. Chương 08	26
9. Chương 09	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	77
25. Chương 25 End	79

Mùa hè xa xôi

Giới thiệu

Nhân Gian Tiểu Khả là cô gái có tính cách mơ hồ, có một chút đa sầu đa cảm của một nữ sinh, mon

1. Chương 01

Lục Tịch

Chương 1

Mùa hè năm đó trời rất nóng, ve kêu râm ran. Nhiệt độ không khí có thể khiến người ta choáng váng.

Tôi ngồi trong đại sảnh của sân bay, chờ đợi. Nhưng kì tích không hề xảy ra, khoảnh khắc sau cùng khi đứng ở cửa kiểm tra an ninh, tôi dứt khoát xoay người, không lưu luyến rời đi. Thời khắc đó, tôi không hề biết bản thân đã mang thai

“Anh biết em vẫn còn ở đây mà!” Văn Bác đứng ngoài cửa phòng làm việc của tôi cười nói.

“Không có việc gì, chỉ ngồi ở đây ngẩn ngơ một lúc thôi. Đi bây giờ đây!” Tôi vừa thu dọn đồ đạc vừa nhìn đồng hồ, hôm nay thực sự là không còn sớm, tôi chỉ có ngồi nhìn bóng đêm trải xuống Thâm Quyển mà ngẩn ngơ mất cả nửa ngày trời, mãi đến khi Văn Bác tới mới lấy lại được tinh thần.

“Đám cưới của Tiểu Uyên và Phương Dịch được tổ chức vào ngày mùng một tháng năm, em nhất định phải về Bắc Kinh để tham dự hôn lễ của chúng nó!” Văn Bác đưa thiệp mời cho tôi.

“Anh biết đấy, em không có thời gian.” Tôi giơ cao đám văn kiện trong tay, “Dự án của Quang Hoa phải hoàn thành vào cuối tháng chín.”

“Tiểu Uyên là bạn thân nhất của em mà.” Văn Bác nhẹ nhàng nói, nhưng dường như anh đang nhìn chăm chú vào mắt tôi.

“Em sẽ nhớ gửi quà cho họ.” Tôi không nói thêm gì nữa, chờ Văn Bác rời khỏi đây.

Tôi dường như còn nghe thấy cả tiếng thở dài nho nhỏ của anh, từ bao giờ Văn Bác lại trở nên bất lực như thế? Văn Bác luôn luôn dịu dàng, Văn Bác luôn luôn mang về “ngọc thụ lâm phong”, Văn Bác luôn luôn cười mở cơ mà!

Khi về đến nhà thì trời đã khuya, chị Cầm đang dỗ Mặc Mặc ngủ. Mặc Mặc năm nay ba tuổi, là con của tôi, nhưng đứa con tôi mang thai chín tháng mười ngày đứt ruột đẻ ra này lớn lên lại không hề giống tôi, ngược lại nó giống hệt với người cha mà ngay cả sự tồn tại của anh ta nó cũng không hề biết đến kia. Tôi hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con, kéo chăn lại cho nó, rón rén tắt đèn rồi quay lại phòng khách. Chị Cầm đang xem TV, tôi cũng không muốn làm phiền chị, chị Cầm tuy là người giúp việc nhưng rất giống với một thành viên trong nhà chúng tôi.

Tâm tư của tôi có chút rối loạn, nằm trên giường lật qua lật lại, thuận tay cầm một tờ tạp chí tài chính kinh tế lên giở giở vài trang với hy vọng là nó có thể mang đến cơn buồn ngủ cho mình. Lúc nhìn thấy dòng tin tức Quang Hoa của Thâm Quyển sắp sát nhập với Đạt Văn của Bắc Kinh, tôi quả thực rất ngạc nhiên. Hiện nay chúng tôi đang làm một dự án quảng cáo cho Quang Hoa, chuyện lớn như vậy tại sao lại chưa từng nghe Văn Bác nói đến?

Không biết thiếp đi từ lúc nào, ác mộng dường như cũng không có ý định buông tha tôi, cơn ác mộng đó đã quấy rầy tôi từ rất lâu rồi. Trong mơ, người mặc bộ đồ màu đen kì cục kia vẫn luôn đuổi theo tôi, mãi đến khi tôi kiệt sức mà ngã xuống lề đường. Hắn cầm dao, bắt đầu sải bước tới gần tôi, tôi không nhìn rõ được mặt hắn, con dao trong tay hắn khiến tôi sợ hãi, nhưng mũi dao lại không đâm vào người tôi, người mặc đồ đen chỉ đứng trước mặt tôi từng nhát từng nhát cửa lên người mình, nhìn thấy từng giọt từng giọt máu của hắn rơi xuống người mình, tôi muốn hét lên nhưng yết hầu lại không phát ra bất cứ âm thanh nào. Mãi đến giây phút người mặc đồ đen ngã xuống tôi mới nhìn rõ được dáng dấp của hắn. “Không, đừng mà!” Cuối cùng tôi cũng thoát khỏi cơn ác mộng đó mà tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ngồi trên giường. Mồ

hội lạnh trên trán chảy ra không ngừng, trái tim đập càng lúc càng nhanh. Tôi đứng dậy, khoác thêm áo rồi đi ra ngoài ban công, ba rưỡi sáng, đường phố vắng lặng đến yên tĩnh.. Tôi biết đêm nay tôi không cách nào ngủ tiếp được nữa, có thể đứng im như vậy cho đến lúc trời sáng cũng là một loại giải thoát.

Ngày mùng một tháng năm đã tới rất gần, tôi không biết nên mua món quà gì cho Tiểu Uyên mới được coi là món quà lớn. Tiểu Uyên là bạn của tôi từ khi còn nhỏ xíu, hai chúng tôi lớn lên cùng nhau, cùng học tiểu học, cùng học trung học, rồi lại cùng học đại học, từng cùng thích một chàng trai, tình cảm của chúng tôi còn thân thiết hơn cả chị em. Tiểu Uyên chứng kiến cuộc hôn nhân ngắn ngủi của tôi, giúp tôi chạy trốn khỏi Bắc Kinh, giúp tôi giấu giếm người nhà, giúp tôi tìm được công việc, giúp tôi... Tiểu Uyên đã giúp tôi rất rất nhiều, tôi nên báo đáp cô ấy thế nào đây?

Cuối tháng tư, việc sát nhập của Quang Hoa đã được công khai từ lâu, Văn Bác cũng trở tay không kịp. Bởi vậy, dự án quảng cáo của chúng tôi phải dừng lại khoảng một tháng, Văn Bác vì muốn khen thưởng cho sự vất vả, cần cù của tôi trong công việc nên quyết định cho tôi phóng túng cả một tháng trời. Ở nhà nhàn rỗi, Mặc Mặc luôn ồn ào mè nheo muốn tôi dẫn nó ra ngoài chơi, đưa cả chị Cẩm đi nữa, chúng tôi đi chơi từ Thượng Hải đến Hàng Châu, tên nhóc kia thích thú khùng khiếp, còn tôi thì lúc nào cũng nghĩ tới hôn lễ của Tiểu Uyên. Cuối cùng không chịu nổi nữa, cầm điện thoại, bấm số rồi gọi cho cô nàng, Tiểu Uyên dễ thương, Tiểu Uyên lương thiện thông minh trong giây phút nghe được giọng nói của tôi, đã ghen ngào nói đúng một câu: “Lục Tịch, cậu nhất định phải trở về, đừng để có một sự nuối tiếc nào tồn tại trong tình cảm của chúng ta.” Câu nói ấy khiến tôi không thể kìm nén nổi nhớ thương trong lòng nữa. Đúng vậy, có những chuyện không thể nào trốn tránh, cũng đã đến lúc phải đối diện rồi.

Mặc Mặc hỏi vì sao đột nhiên lại đi Bắc Kinh, tôi bảo với nó đi Bắc Kinh gặp người thân. Trên máy bay, Mặc Mặc vẫn rất im lặng, không biết nó đang nghĩ những người thân chưa từng gặp mặt là như thế nào nhỉ. Chị Cẩm đi Tô Châu thăm người nhà cho nên không cùng đi với chúng tôi được. Máy bay càng lúc càng đến gần Bắc Kinh, lòng tôi cũng càng lúc càng sợ hãi, lúc máy bay hạ cánh, mặt tôi tái nhợt, Mặc Mặc mạnh mẽ nắm lấy tay tôi, một đứa trẻ ba tuổi sao lại có sức lực lớn như thế?

Trong sân bay vẫn ồn ào như xưa, lần này trở về tôi không báo cho ai cả, chỉ hy vọng lặng lẽ tham dự hôn lễ của Tiểu Uyên nhìn thấy cha mẹ vẫn mạnh khỏe, sau đó lại lặng lẽ quay về Thâm Quyển. Cha mẹ chẳng hề biết đến sự tồn tại của Mặc Mặc, lần này tôi cũng không có dũng khí đi gặp họ và thẳng thắn thừa nhận chuyện này.

Bắc Kinh cuối tháng tư, thời tiết rất tốt, từ lúc xuống máy bay Mặc Mặc có vẻ vui hơn, kéo tay tôi hỏi cái này cái nọ. Rất nhiều ánh mắt tò mò xung quanh đều đổ về phía mẹ con chúng tôi, một người phụ nữ xinh đẹp trầm tĩnh, một cậu con trai hoạt bát dễ thương. Tôi biết, chúng tôi đến đâu cũng có thể thu hút sự chú ý của người khác.

Hôm nay rất khó gọi taxi, chúng tôi đang đứng đợi ở lề đường, giống hệt như nhiều năm trước khi tôi chờ đợi trong đại sảnh sân bay, rất nhiều hình ảnh cùng tập trung ở một nơi. “Mẹ, Lục Tịch.” Mặc Mặc bắt mắt nhìn tôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phảng phất vài nét oan ức, có lẽ do hôm nay tôi thất thần quá nhiều mà không chú ý đến thằng nhóc này. Lúc Mặc Mặc giận dỗi nó sẽ gọi tôi là Lục Tịch.

Một chiếc Mercedes màu bạc đỗ xích lại gần chỗ chúng tôi, người lái xe nhìn qua có vẻ còn trẻ tuổi, anh ta xuống xe, tiến lại gần phía tôi và Mặc Mặc, nhìn chằm chằm chúng tôi hơn mười giây, sau đó lịch sự nói: “Chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?” Người đàn ông bắt đầu nói, lời dẫn dắt của anh ta thực sự không được khéo léo cho lắm.

“Chắc chắn không phải, con tôi mới tới Bắc Kinh lần đầu tiên.” Tôi kéo Mặc Mặc ra phía trước làm lá chắn, bóng đèn nhỏ này thực sự rất hữu dụng, đập ruồi đập muỗi phần lớn đều không cần tôi nhúng tay vào.

“Chú ơi, cha cháu đi mua nước uống rồi, lát nữa là trở về ngay, nếu cha cháu mà nhìn thấy cháu đang nói chuyện với người lạ sẽ hét vào mông cháu đó!” Mặc Mặc nói xong còn tiện tay mình họa bằng cách sờ sờ cái PP nhỏ dễ thương của nó. (PP: cái mông)

Người nọ rất thức thời liền rời đi còn tôi thì nhận được lời trách móc khê khàng của Mặc Mặc: “Sao lúc nào mẹ cũng giở trò này?”

“Phần thưởng là KFC, thế nào?” Tôi trước giờ luôn lợi dụng được tính ham ăn của tên nhóc này. Quả nhiên

Mặc Mặc lại trở nên vui vẻ: “Hai lần nhé?” Tôi khẽ cắn môi, hai lần thì hai lần, tên quỷ nhỏ này càng lúc càng tinh ranh, bản lĩnh “thừa nước đục thả câu” càng lúc càng được phát huy.

Lúc Tiểu Uyên nhìn thấy tôi và Mặc Mặc, cô nàng nửa ngày trời không có phản ứng gì, sờ sờ mặt tôi, cắn lên cánh tay tôi, dương nanh múa vuốt ôm Mặc Mặc lên xoay vài vòng. Đến giờ tôi mới biết con người khi quá vui mừng cũng có thể trở nên điên cuồng. Cha mẹ của Tiểu Uyên chính là chú Hạ và dì Trình, hai người họ khi nhìn thấy tôi cũng vô cùng ngạc nhiên nhưng dưới cái ra hiệu của Tiểu Uyên, họ cũng không hỏi quá nhiều về tôi, chỉ nói “Về là tốt rồi! về là tốt rồi!”

Căn phòng ở Bắc Kinh của cha mẹ tôi nằm đối diện với nhà Tiểu Uyên, hiện nay đã cho một đôi vợ chồng trẻ từ nơi khác đến thuê, mấy năm nay đều nhờ chú Hạ trông coi giữ. Tôi đã đặt phòng ở khách sạn Hữu Nghị, Mặc Mặc đã ngủ say từ lâu. Nhưng tôi mãi vẫn không thể ngủ nổi cho nên quyết định đi ra ngoài tản bộ.

Đêm rất đẹp, tôi ra khỏi cửa liền đi về phía bên trái, chủ yếu là muốn xem đường vành đai ba còn đông xe cộ như trước đây không. Đi qua cầu Tứ Thông chính là trường Đại Học Nhân Dân Trung Quốc, tôi và Tiểu Uyên đã học bốn năm đại học ở đây, nơi này từng chứng kiến chúng tôi vui cười, chúng tôi cãi lộn và cả tuổi thanh xuân của chúng tôi. Cuối cùng tôi lại không đi qua cầu, đi được nửa đường rồi quay lại.

“Lục Tịch!” Văn Bác đột nhiên đứng ở cửa khách sạn. Anh vẫn cứ giữ nguyên tư thế, dựa người vào xe, dường như anh đã đứng ở đó rất lâu rồi.

“Sao lại trở về đột ngột thế?” Mỗi lần thấy Văn Bác tôi đều cảm thấy rất gần gũi, rất thoải mái.

“Hôn lễ của em gái mình có thể không về tham dự sao?” Anh mỉm cười, dáng vẻ tươi cười của anh vô cùng mê hoặc. Nếu như không phải tôi đã quen biết anh từ lâu thì chắc chắn đã bị lạc trong nụ cười ấm áp của anh rồi.

“Nghe nói em đã về, muốn đến xem, không ngờ lại gặp ở đây.” Anh chỉ chỉ vào cửa khách sạn.

“Đi tản bộ thôi.” Tôi không muốn nói với anh là tôi không ngủ được.

Văn Bác dừng lại trước mặt tôi, cơ thể cao lớn vừa vặn che khuất tôi, ánh mắt lạnh lẽo khác thường, anh dùng hai tay ôm lấy vai tôi, chậm rãi mở miệng: “Tiểu Tịch, chỉ mong lần trở về này có thể khiến em hạ quyết tâm, anh nhất định chờ đợi đáp án của em.”

“Hả?” Tôi không hiểu lời nói của Văn Bác có ý gì, cảm giác như đang ăn hồ dán

Văn Bác thấy vẻ mặt ngờ nghệch của tôi không nhịn nổi mà phụt cười: “Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, ngày mai tham dự hôn lễ của Tiểu Uyên nhất định phải đóng vai bạn gái anh thật tốt đấy nhé. Haiz, em gái đã kết hôn rồi, anh mang tiếng là anh trai mà ngay cả một cô bạn gái cũng không có, mất mặt quá đi!” Nụ cười ấm áp của Văn Bác lại hiện lên lần nữa.

Lúc ở Thâm Quyển bất cứ buổi tiệc xã giao nào của công ty cũng là tôi đóng vai làm bạn gái anh. Chúng tôi thân thiết giống như anh em vậy. Tôi nghĩ tình cảm của Văn bác giành cho tôi cũng giống như tình cảm anh giành cho Tiểu Uyên.

Nói xong vài câu chuyện với Văn Bác thì trời cũng đã khuya, Văn Bác đưa tôi lên lầu, chúc tôi ngủ ngon.

Hôn lễ của Tiểu Uyên rất náo nhiệt. Phương Dịch hôm nay vô cùng vui vẻ, dù sao anh ấy cũng theo đuổi Tiểu Uyên tận tám năm trời, hôm nay cuối cùng chiến tranh chống Nhật cũng giành được thắng lợi rồi. Tôi và Mặc Mặc chọn một góc ngồi xuống, Mặc Mặc kêu khát nước, tôi đi tìm cho con chút đồ uống.

“Lục Tịch, là em sao?” Tôi nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang màu xám

“Anh là?” Người này một chút ấn tượng tôi cũng không có. Nhưng người đó chỉ cần liếc mắt đã nhận ra tôi, có lẽ nào trước đây chúng tôi đã từng gặp nhau?

“Chắc em không nhớ nổi anh đâu, anh là Hàn Dũng Xuyên, trước đây ở cùng phòng với Dương Kiệt.” Anh ta tự giới thiệu

“Dương Kiệt! Dương Kiệt! Dương Kiệt” Tôi lảo bảo dường như đó đã là chuyện của thế kỷ trước. Tôi không nói gì chỉ biết đứng nhìn Hàn Dũng Xuyên, cười nhẹ nói: “Anh thay đổi nhiều thật đấy, em cũng không nhận ra nổi.”

“Đúng thế, rất nhiều người đều nói vậy” Anh ta thật thà mỉm cười, tôi sực nhớ đến chuyện phải tìm đồ uống cho Mặc Mặc, tỏ rõ ý không muốn nói chuyện. Cũng may Văn Bác đến kịp thời “Chạy đi đâu thế? Tìm em cả nửa ngày rồi mà không thấy!” Anh vừa nói vừa vòng tay qua eo tôi, tôi bắt chước nụ cười ầm ập của anh, nũng nịu nói: “Em cũng đang tìm anh đó!” Trong mắt người ngoài có lẽ tôi và Văn Bác chính là một đôi tình nhân rất thân mật. “Cô dâu mới đang tìm em.” Văn Bác cố ý thì thầm với tôi.

“Xin lỗi, em phải đi trước.” Tôi nói với Hàn Dũng Xuyên

“Dương Kiệt hôm nay cũng tới tham gia hôn lễ của Hạ Văn Uyên và Phương Dịch đấy!” Giọng nói của Hàn Dũng Xuyên càng lúc càng xa xôi, nhưng trong đầu tôi âm thanh đó càng lúc càng rõ ràng

Văn Bác và Mặc Mặc đứng bên cạnh tôi, một lớn một nhỏ đang chơi đùa với nhau

“Hôn lễ của dì Uyên rất náo nhiệt, chơi rất vui, mẹ à, vì sao lúc mẹ kết hôn lại không đưa con đi cùng?” Mặc Mặc ngây thơ hỏi tôi,

“Hả?” Tôi dở khóc dở cười

“Mẹ cháu lần sau sẽ đưa cháu đi” Văn Bác không che giấu mà cười rộ lên, ôm Mặc Mặc vào lòng rồi hôn lên mặt nó,

Tôi bắt lực nhìn họ. Cái gì với cái gì cơ chứ? Lúc chúng tôi đang cười rất vui vẻ, đột nhiên Văn Bác ngăn ra, tôi nhìn theo tầm mắt anh, người kia đã đứng ở cửa từ lúc nào thế?

Văn Bác cố ý ôm tôi vào lòng, nói nhỏ: “Đừng quay đầu lại!”

Nhưng muộn mất rồi, anh đã đi về phía chúng tôi.

“Lục Tịch! Đúng là em rồi!” Giọng nói trầm trầm của anh khiến tôi không khỏi nghĩ tới một người. Hai gương mặt quen thuộc trùng khít vào nhau, tách ra, rồi đập lại

Tôi đẩy Văn Bác ra, chậm rãi xoay người “Đúng vậy, là em! Lâu rồi không gặp, Dương Kiệt!”

“Đúng vậy, cũng bốn năm rồi” Ánh mắt Dương Kiệt còn thâm thúy hơn cả trước kia

“Em vẫn khỏe chứ?”

“Vâng!” Tôi gật nhẹ đầu

“Dương Tuấn cứ tìm em mãi” Dương Kiệt đứng trước mắt tôi lúc này mang chút cô đơn man mác. Khẩu khí cẩn thận dè dặt.

Văn Bác đứng bên cạnh tôi có vẻ không kiên nhẫn, anh dùng ánh mắt nghiêm khắc đánh giá Dương Kiệt sau đó thì thầm với tôi “Đến chỗ Tiểu Uyên đi!” Hôm nay Văn Bác có vẻ rất thích thì thầm nói chuyện riêng với tôi.

Dương Kiệt nhìn thấy vẻ mờ ám này của chúng tôi nhất định là đã hiểu lắm rồi. “Làm phiền hai người rồi!” Anh nói xong lập tức xoay người khoác vai Hàn Dũng Xuyên đi uống rượu, nhìn bóng lưng anh, tôi đột nhiên cảm thấy Dương Kiệt rất cô đơn, rất hiu quạnh.

Cùng lúc đó, Văn Bác vòng tay ôm eo tôi, kéo Mặc Mặc đi ra khỏi bữa tiệc

2. Chương 02

Chương 2:

Mặc Mặc có vẻ rất thích Bắc Kinh, rất sớm đã thức dậy mặc quần áo chỉnh tề, bảo muốn đi “dạo chơi”. Tôi hỏi con muốn đi đâu, “Di Hòa Viên, Hương Sơn, vườn bách thảo, vườn bách thú, Tử Trúc Viện...” Kể đến mỗi nơi nó đều giơ ngón tay lên đếm, tôi rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao nó lại biết đến những nơi này? Nó sinh ra ở Thâm Quyển mà lớn lên cũng ở Thâm Quyển cơ mà!

“Bác Cầm nói cho con biết đấy, bác ấy còn nói tới một nơi nhưng con quên mất rồi, hình như là có thể xem hoa anh đào ở đấy.” Mặc Mặc lẩm bẩm, xem ra bình thường chị Cầm trông nom nó cũng tốn không ít công sức.

“Vì sao con lại thích Bắc Kinh như thế?” Tôi hỏi con

“Đây là nhà mẹ mà!” Mặc Mặc nhìn tôi khó hiểu “Còn nữa, mẹ chưa từng nói với con là nhà mẹ lại nhiều nơi vui chơi đến thế.” Về mặt nó như đang trách móc tôi,

“Đây cũng là nhà của con.” Tôi ôm Mặc Mặc vào lòng, nhẹ giọng nói.

Hôm qua tôi đã gọi điện thoại cho cha mẹ, họ đang đi du lịch Châu Âu. Họ không biết là tôi đã trở về cho nên ngày về của họ đã định trước là cuối tháng. Đôi vợ chồng già không dễ dàng gì mới ra nước ngoài đi du lịch một lần, tôi không nỡ làm gián đoạn hào hứng của họ, cho nên tôi nói mình chỉ về vài ngày để họ không cần phải về gấp, cũng mong họ có thể có một chuyến đi chơi vui vẻ. Nói xong vẫn ngồi tự trách bản thân đúng thật không phải là một đứa con hiếu thuận, ngay cả việc cha mẹ ra nước ngoài du lịch cũng không biết. Mấy năm gần đây tôi liên lạc với cha mẹ không nhiều, một mặt là không muốn họ lo lắng cho cuộc sống và công việc của tôi, một mặt là không muốn để họ biết đến sự tồn tại của Mặc Mặc, bởi vì năm đó cha mẹ đều không đồng ý cho tôi kết hôn cùng Dương Tuấn, đương nhiên họ càng không thích đứa con tôi sinh ra sau ly hôn này.

Không cần về gấp, để thỏa mãn lòng hăng hái của Mặc Mặc, tôi quyết định ở lại Bắc Kinh thêm vài ngày, dẫn con đi chơi vài nơi.

Công viên Ngọc Uyên Đàm là nơi tôi thích đến nhất khi còn nhỏ, tôi rất thích những cây anh đào bên trong công viên. Đầu tháng năm là mùa hoa anh đào rụng, chỉ có thể thưởng hoa vào thời gian đó. Tất nhiên Mặc Mặc không thể chứng kiến cảnh hoa rụng đẹp thế đó, nó kêu lên là muốn chụp ảnh. Tôi cười bảo nó là đồ nhà quê, chưa từng được ngắm nét đẹp của hoa anh đào khi bùng nở mà lại muốn chụp lại cảnh hoa tàn. Tên nhóc không hề cãi lại, một mình chui vào trong những gốc cây rậm rạp

“Đông lắm, đừng chạy đi linh tinh.” Tôi gọi nó nhưng không được, chỉ trong vài giây đã không còn thấy bóng nó ở đâu nữa. Tôi gấp đến mức sắp khóc.

“Mặc Mặc” Tôi không quan tâm đến hình tượng, vừa chạy vừa hô to.

Đầu óc nhất thời rối loạn cả lên, đột nhiên nhớ tới đoạn đối thoại lúc trước của chúng tôi,

“Nếu có lúc không tìm được mẹ, con sẽ làm gì?”

“Đứng im đó, chờ mẹ tới tìm con.”

“Nhờ người lạ đem con đi thì sao?”

“Con sẽ gọi to tên mẹ.”

Có nhiều lúc Mặc Mặc đúng là một đứa trẻ thông minh, tôi nghĩ nó sẽ không sao đâu cho nên cũng thoải mái hơn một chút, đi xung quanh tìm kiếm, có lẽ là chưa chạy xa được. Đi qua một khu đất, bất chợt thấy nó đang ngồi cùng một người lạ trên chiếc ghế đá dài.

Thấy tôi đi tới nó mới mở miệng: “mẹ đi chậm thế, con ngồi đây chờ mẹ lâu lắm rồi.” Tôi không nỡ trách con, chỉ mỉm cười.

Nó nắm tay tôi, tiếp tục đi dọc quanh hồ, vẫn chưa chịu buông tay

Chạng vạng Văn Bác gọi điện tới: “Ở đâu thế? Anh đến đón mẹ con em?”

“Ngọc Uyên Đàm, để em gọi xe về, đường về cũng không xa lắm mà” Tôi khẽ ngắt điện thoại

Một lát sau, Tiểu Uyên lại gọi điện thoại tới “Hạn cho cậu trong vòng nửa giờ nữa phải tới ăn cơm”, không đợi tôi kịp trả lời, cô nàng đã ngắt luôn điện thoại. Nhiều năm như vậy mà tính nóng nảy của Tiểu Uyên vẫn chẳng hề thay đổi.

Lúc tôi và Mặc Mặc đến, trên bàn cơm của nhà họ Hạ đã bày rất nhiều món ăn ngon, tay nghề của dì Trình càng lúc càng điêu luyện. Trưa không ăn cơm tử tế, Mặc Mặc có vẻ đói lắm rồi, lại nhìn thấy nhiều món ăn ngon như thế cứ nuốt nước bọt ừng ực, Văn Bác nhìn nó cười thích thú. Con tôi và Văn Bác không lạ lắm gì, hai người trêu nhau cũng là chuyện thường xuyên xảy ra. Nhìn thấy những người lớn tuổi xa lạ, mặc Mặc có vẻ hơi ngại ngùng.

Ăn bữa tối xong, Văn bác đưa chúng tôi về khách sạn, Mặc mặc dĩ nhiên là đã mệt mỏi, ngủ luôn ở trên xe. Phòng của chúng tôi ở tầng ba, Văn Bác bế Mặc Mặc lên trên, sau đó chúc tôi ngủ ngon. Tôi tiễn anh ra cửa, vừa định xoay người.

“Lục Tịch” Anh gọi tôi lại, lúc tôi vẫn còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, Văn Bác đã kéo tôi vào lòng đồng thời nhanh chóng hôn lên môi tôi. Cái ôm của anh luôn rất ấm áp, nụ hôn của anh luôn rất dịu dàng, tôi đem tất cả tâm tư giấu xuống đáy lòng, mỉm cười chúc anh ngủ ngon.

Về mặt Văn Bác vô cùng bất đắc dĩ: “Lục Tịch, ngủ ngon”

Trong hoàn cảnh như vậy, dưới tâm trạng thế này, làm sao có thể ngủ ngon được đây? Tôi cười khổ.

Tấm lòng của Văn Bác tôi rất hiểu, khi chúng tôi vẫn còn đang ở tuổi thanh xuân, anh đã bắt đầu thích tôi, nếu không phải sau này lại quen biết với Dương Kiệt và Dương Tuấn, có lẽ tôi sẽ kết hôn với Văn Bác, yên lòng đón nhận tình yêu và sự che chở giống như một người anh trai của anh. Nhưng trong cuộc đời vốn tồn tại rất nhiều cái nếu như và mỗi cái đều không thể xảy ra.

Có lẽ yêu thương Dương Tuấn là sai lầm lớn nhất trong đời tôi. Lúc Dương Kiệt cầm tay tôi, lần đầu tiên đứng trước mặt Dương Tuấn nói: “Đây là anh trai anh – Dương Tuấn, còn đây là bạn gái em – Lục Tịch”, nhìn thấy ánh mắt như xuyên thấu tất cả của Dương Tuấn, tôi biết bản thân mình đã đắm chìm trong đó rồi. Sau này tôi yêu anh trai của người yêu mình hoặc giả nên nói mục đích của anh trai của người yêu tôi chính là làm tôi mắc câu để khiến em trai mình đau lòng khổ sở. Dương Tuấn, cái tên đã mang đến cho tôi bao nhiêu nhục nhã và đau đớn vẫn luôn là bóng ma đuổi không đi tồn tại trong lòng tôi. Bóng đêm mênh mông đã che giấu đi bao nhiêu bi thương? Đêm nay định trước là một đêm mất ngủ.

Sáng hôm sau, lúc đang bàn bạc với Mặc Mặc rằng hôm nay sẽ dẫn nó đến Di Hòa Viên chơi thì lại có người gõ cửa, Mặc Mặc nhìn tôi với vẻ khó hiểu, phảng phất như muốn hỏi “Ai thế nhỉ?”

Tôi mở cửa, khuôn mặt của người bên ngoài đủ khiến tôi chết lặng. Dương Tuấn đứng ngoài cửa, mái tóc rối bời, hốc mắt hõm sâu, cả người toàn mùi rượu. Tôi nghi ngờ, có lẽ anh ta đang say rượu, cả đêm không ngủ cho nên anh ta mới có thể bình tĩnh đối diện với tôi như vậy, tay rút trong túi áo nhàu nhĩ.

“Xin lỗi, tôi đi nhầm” Giọng nói anh khàn đặc, có vẻ chật vật

Tôi khẽ gạt đầu nghĩ xem có nên chào hỏi không. Đứng cùng một chỗ với người bạn đã từng yêu, từng hận mà bây giờ lại không còn quan hệ gì thực sự cần đến một chút dũng khí. Nhưng tôi lại hoàn toàn là con người không có dũng khí, nếu không phải vậy vì sao chân tôi cứ mềm nhũn, yết hầu chẳng thể phát ra âm thanh nào?

May mắn còn một chút lý trí sót lại trong đầu tôi, nhờ nó tôi mới có thể đóng cửa lại, hơn nữa đóng rất chặt

“Ai thế?” Mặc mặc như người lớn hỏi tôi? Có vẻ như nó mới là chủ nhà

“Đi nhầm thôi!” Tôi không muốn Mặc Mặc nhìn thấy con người đã từng vứt bỏ nó cũng chính là người cha mà nó không hề biết đến sự tồn tại của anh ta.

Tôi không biết tại sao Dương Tuấn lại tìm đến đây bây giờ cũng chẳng có tâm tư nào đi tìm hiểu, tôi chỉ muốn mau chóng đưa Mặc Mặc rời khỏi nơi đây.

Tôi nhanh chóng thu dọn hành lý, Mặc Mặc dường như không hiểu gì cả, hỏi “Mẹ muốn mang theo cả hành lý đến Di Hòa Viên ư?”

“Hôm nay không đi đâu cả, chúng ta về Thâm Quyển luôn” Tôi vừa thu dọn vừa nói

Mặc Mặc dường như rất không vui, khóc ầm lên. “Không về Thâm Quyển đâu, con muốn đến Di Hòa Viên.”

Từ lúc sinh ra đến giờ nó ít khi khóc lóc. Lúc sinh ra nó không hề khóc mà lại cười khanh khách, tôi còn nghi ngờ có chuyện gì xảy ra với đứa con này. Nhưng hôm nay tiếng khóc của con lại khiến tôi phiền lòng.

“Đừng khóc nữa, sau này mẹ sẽ giải thích cho con hiểu.” Tôi ngồi xuống ôm lấy nó, đưa tay lau nước mắt cho nó,

“Ngày mai hãy về Thâm Quyển mẹ nhé?” Tên nhóc này bắt đầu cò kè mặc cả với tôi. Từ bao giờ nó học được cái dáng vẻ này? Dùng ánh mắt chờ mong và mịt mờ nhìn bạn khiến bạn không nỡ từ chối. Tôi càng hoảng sợ hơn. Tướng mạo và nét mặt Mặc Mặc cho tới bây giờ không hề giống tôi, người thông minh chỉ cần liếc mắt cũng có thể biết được cha nó là ai. Tôi cảm thấy thất bại.

“Để mẹ nghĩ đã.” Tôi ôm đầu.

E rằng chuyện cần phải đối mặt thì không thể trốn thoát, chuyện cần giải quyết thì cuối cùng cũng phải kết thúc. Cho dù Dương Tuấn đúng là cha nó thì làm sao? Con là tôi sinh, tôi nuôi dưỡng, anh ta chưa bao giờ làm một người cha đúng nghĩa. Kể cả có mang lên tòa án, Mặc Mặc vĩnh viễn là con tôi, vĩnh viễn ở bên cạnh tôi,

Hai mẹ con đều im lặng chờ đối phương mở lời.

Cuối cùng vẫn là tôi không đành lòng “Được rồi, mẹ đồng ý với con ở lại thêm ngày hôm nay nữa nhưng ngày mai nhất định phải trở về Thâm Quyển. Mẹ còn rất nhiều việc phải làm.” Tôi cố gắng để giọng nói mềm mại, kiên trì nói.

“Vâng!” Mặc Mặc cố gắng hôn lên má tôi hai cái thật kêu. “Cảm ơn mẹ!”

Lúc tôi và Mặc Mặc ra khỏi cửa, Dương Tuấn cũng đi ra từ căn phòng sát vách, thoát nhìn có vẻ anh ta vừa mới tắm rửa, đã thay một bộ quần áo mặc nhà đơn giản, tóc vẫn chưa khô hẳn, có vài sợi còn dính lên trán. Không thể phủ nhận, Dương Tuấn bây giờ còn anh tuấn hơn cả thời trẻ, hơn nữa càng ngày càng có hương vị của người đàn ông trưởng thành, có lẽ đây chính là nguyên nhân năm đó tôi yêu anh ta. Tôi cười nhạo bản thân quá nông cạn, nhưng tình yêu tuổi trẻ có mấy ai là không mù quáng.

“Chờ một chút, Lục Tịch” Anh ta gọi tôi lại “Anh ở sát vách nhà em, lúc nào rảnh rồi có thể cùng nói chuyện không?” Trời ạ, tôi kinh sợ khi phát hiện ra khuôn mặt của Mặc Mặc giống anh ta như tạc

“Xin lỗi, có lẽ tôi không rảnh đâu.” Tôi kéo Mặc Mặc nhanh chóng xuống lầu.

Di Hòa Viên là một vườn cây rất lớn, có thác nước xinh đẹp chảy từ trên núi xuống, phong cảnh rất hợp lòng người. Lúc chơi thuyền ở hồ Côn Minh, Mặc Mặc vô cùng hứng khởi, cười vui vẻ thỏa thích. Nhìn thấy má lúm đồng tiền của con, tôi nghĩ tất cả những phiền muộn kia đã không còn quan trọng nữa.

3. Chương 03

Chương 3:

Bác Hạ lại gọi điện dặn dò lần nữa, bảo tôi và Mặc Mặc đi từ Di Hòa Viên về thẳng nhà bác ăn cơm chiều luôn, nhưng Mặc Mặc cứ nhớ mãi vụ tôi hẹn nó hai lần ăn KFC, để thỏa mãn bản tính tham ăn của con trai, tôi đành từ chối ý tốt của bác Hạ, cho con đi ăn loại thực phẩm rác rưởi đó.

Lúc về tới khách sạn, Mặc Mặc kêu khát nước, muốn tôi mua nước cho nó. Hôm nay nó vui chơi quá nhiệt tình, lúc ăn tối lại không uống nước, khát nước là đúng rồi. Tôi thấy con có vẻ cũng mệt rồi cho nên bảo nó vào trong nhà, một mình tôi ra ngoài mua nước.

Lúc tôi cầm theo mấy bình nước về nhà thì rất bất ngờ, Mặc Mặc không có trong phòng.

“Mặc Mặc” Tôi đứng ngoài hành lang gọi to, tôi cũng đã gọi điện cho lễ tân, hỏi họ có nhìn thấy con trai tôi không. Lễ tân bảo không nhìn thấy con tôi đi ra ngoài, lúc đó tôi mới hơi yên tâm một chút, có lẽ Mặc Mặc đang đùa với tôi, không biết nó đang đứng đâu cười trộm tôi rồi.

Dương Tuấn hình như nghe thấy tiếng gọi của tôi, bước ra ngoài: “Lục Tịch, sao thế?” Anh ta hỏi.

“Không thấy con trai tôi đâu cả.” Giọng nói của tôi nghe thì có vẻ hoảng sợ, nhưng thực ra tôi đã cố trấn tĩnh bản thân lắm rồi.

“Con trai em? Đứa bé sáng nay em đưa đi cùng chính là con trai em?” Sắc mặt anh ta lúc này rất xấu.

“Đúng vậy” Lúc này tôi không có nhiều thời gian đứng đây giải thích, hơn nữa cũng chẳng cần thiết phải nói cho anh ta biết Mặc Mặc chính là con trai anh ta.

“mặc Mặc” Tôi tiếp tục đứng ở hành lang gọi con, mấy cô lễ tân cũng đi tìm giúp tôi.

“Lục Tịch, mẹ gọi con à?” Mặc Mặc đi ra từ cửa cầu thang, “Con đứng dưới lầu cũng nghe thấy.” Nó cười hì hì đến kéo tay tôi.

Tôi tức giận thực sự, tên nhóc này rất hay chạy lung tung, hôm qua ở công viên Ngọc Uyên Đàm suýt nữa đã bị lạc, tôi nhũn mỳ, cố ý không để tâm đến nó.

“Mẹ ơi!” Nó lắc lắc cái đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội.

“Con lúc nào cũng chạy lung tung, nhớ bị lạc thì sao?” Giọng nói của tôi đầy nghiêm nghị.

“Con chỉ xuống lầu xem mẹ đã về chưa, sau đó cửa bị đóng không mở được” Nó khê khàng nói.

“Con có thể gọi các cô đến mở giúp cơ mà!” Tôi chỉ vào hai cô lễ tân đứng hai bên. Họ thấy tôi đã tìm được con trai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau cùng nhìn thấy rất nhiều người đứng ở cửa phòng chúng tôi, tôi rất cảm động. Dương Tuấn vẫn đứng ở cửa phòng anh ta nhìn tôi, tôi nghĩ nếu lúc này anh ta hỏi tôi về Mặc Mặc tôi sẽ nói sự thực cho anh ta biết.

“Dương Tuấn yêu quý!” Đúng lúc này một âm thanh trong trẻo truyền ra từ phòng anh ta, ôm lấy một cô gái ăn mặc rất đẹp đi từ trong phòng ra, cô ta kéo cánh tay Dương Tuấn quay vào phòng. Tôi đột nhiên cảm thấy buồn cười, hà tất phải phô diễn màn hẹn hò với người yêu trước mặt vợ cũ chứ? Lại còn cố ý chọn căn phòng ngay sát cạnh phòng vợ cũ.

“Thôi, chúng ta vào phòng thôi, cảm ơn mọi người!” Sau cùng tôi nói cảm ơn hai cô gái lễ tân.

Lại mơ thấy cơn ác mộng đó, trong mộng người mặc bộ đồ đen quỷ quái kia vẫn đuổi theo tôi, tôi ngã xuống lề đường, hấn cầm dao xông về phía tôi, tôi không rõ khuôn mặt hấn, con dao trong tay hấn khiến tôi hoảng sợ. Nhưng con dao lại không rơi xuống người tôi, người mặc đồ đen đứng trước mặt tôi dùng dao tự đâm mình, thấy từng giọt máu rơi xuống người, tôi muốn hét lên thật to nhưng yết hầu lại không phát ra được bất cứ âm thanh nào. Mãi đến giây phút người đồ đen ngã xuống, tôi mới thấy rõ dáng dấp của hấn. “Không, đừng mà!” Tôi lại tỉnh dậy từ trong cơn ác mộng.

Sờ lên trán mình, tất cả chỉ có mồ hôi lạnh.

Mặc Mặc đã ngủ say, dường như nó cũng đang nằm mơ, tôi nghĩ có lẽ nó đang mơ một giấc mơ đẹp. Bởi vì trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tất cả đều là ý cười. Lại còn lẩm bẩm thế này: “Mẹ, bác Cẩm, haha...” tuy tiếng nói mơ không tính là rõ ràng nhưng tôi cũng hiểu được có lẽ nó mơ đến những lúc vui vẻ với chị Cẩm.

Mỗi lần giật mình tỉnh lại trong cơn mơ đều rất khó có thể đi vào giấc ngủ lần nữa. Đứng bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài bóng đêm rất mờ mịt. Dưới đèn như có người đang hút thuốc, tôi nhìn thấy ngọn lửa nhỏ nhỏ chợt lóe lên. Người không ngủ kia, có phải anh cũng đồng bệnh tương liên* với tôi không? (ý là cùng chung cảnh ngộ)

Đã đặt được vé máy bay trở về Thâm Quyển, gọi điện cho Tiểu Uyên và Văn Bác nói cho họ biết quyết định của tôi. Trong điện thoại dường như Tiểu Uyên muốn nói gì đó với tôi nhưng muốn nói lại thôi. Văn Bác hỏi tôi bay lúc mấy giờ, anh sẽ lái xe đưa chúng tôi ra sân bay.

Đầu hạ, Bắc Kinh khô ráo mát mẻ, chính thời tiết thế này khiến mọi người đều cảm thấy thoải mái.

Văn Bác lái xe trên đường cao tốc đi tới sân bay, tôi cảm thấy hơi nhức đầu mở cửa xe đón gió, một chiếc Mercedes màu bạc đi song song với chúng tôi, mơ hồ cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của người đang lái xe, vô cùng quen thuộc. Không có tâm tư suy nghĩ nhiều cũng có thể là không muốn suy nghĩ nhiều, tôi quay đầu sang hướng khác, nhìn ra những cây dương liễu bên đường vụt chạy qua cửa sổ.

Văn Bác thấy tôi có vẻ buồn chán liền gở tay mở radio, là bài hát “Nữ Nhân Hoa” của Mai Diễm Phương, giọng hát của cô mang vẻ bi thương nhẹ nhàng và thê lương bất tận. Im lặng lắng nghe, đắm chìm trong dòng cảm xúc của bản thân.

Giọng nói mềm mại của người dẫn chương trình âm nhạc khiến tôi thấy buồn ngủ, chậm rãi khép đôi mắt lại, Mặc Mặc thực sự rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn nhìn ra cảnh bên ngoài cửa kính xe.

Trong sân bay vẫn rất ồn ào, Văn Bác đã quay về sau khi tiễn chúng tôi, tôi và Mặc Mặc ngồi ở phòng chờ. Tôi không khỏi nhớ tới tình cảnh của bốn năm trước, một mình tôi ngồi ở đại sảnh của sân bay, ôm một tia hy vọng xa vời, đến giờ tôi mới nhận ra bản thân năm đó ngốc nghếch và buồn cười biết bao!

Đó là rất nhiều năm về trước, giữa trưa một ngày mùa hè, trời oi bức tôi và Tiểu Uyên đã hẹn trước là cùng nhau đi bơi, lúc tôi tới nơi vẫn chưa thấy Tiểu Uyên đâu. Tôi một mình chán nản đứng ở cửa bể bơi đá đá hòn sỏi dưới chân. Một nam sinh vóc dáng khá cao tiến đến hỏi tôi “Bạn là Lục Tịch à?”

“Hả?” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, hình như đã từng gặp ở đâu đó.

“Tôi là Dương Kiệt – sinh viên năm 2 khoa tin tức” Cậu ta tự giới thiệu, thảo nào tôi lại thấy cậu ta quen quen

“Là thế này, tôi và bạn cùng phòng đi xe đạp đụng phải bạn học Hạ Văn Uyên, bạn ấy bị trật chân, bạn tôi là Phương Dịch đã đưa bạn ấy đến phòng y tế của trường rồi, bạn ấy bảo tôi đến đây tìm bạn” Dương Kiệt có một loại khí chất rất chín chắn.

Tôi theo cậu ta đi đến phòng y tế của trường học, nhìn thấy Tiểu Uyên và Phương Dịch đang đứng xếp hàng trước phòng khám bệnh. Tiểu Uyên đau đến nhe răng trợn mắt nhưng vẫn hung hăng mắng mỏ Phương Dịch “Cậu đạp xe quên mang mắt đi hả, sao lại đi ở chỗ đông người, đồ đàn ông!”

Phương Dịch đứng khúm núm trước mặt Tiểu Uyên “Đúng, đúng, cô nương giáo huấn rất đúng, tại hạ sai rồi. Có cần tôi xoa bóp chân cho cậu trước không?”

“Xoa cái đầu cậu, cậu cảm thấy tôi bị thương nhẹ lắm hả?” Tiểu Uyên trước giờ đều không dễ dàng buông tha cho ai, tôi cũng cảm thấy đáng thương thay cho Phương Dịch.

Thấy tôi đến, Tiểu Uyên lúc đó mới chuyển mũi nhọn sang tôi “Lục Tịch, họ đâm vào tớ!” Bạn học Tiểu Uyên nhìn thấy người thân của mình, nước mắt đã nhanh chóng đảo quanh hốc mắt.

“Thấy cậu mắng người ta hung dữ như thế, mình cũng yên tâm” Tôi xem vết thương của bạn, đầu gối chỉ trầy da một chút, bên phải cũng hơi sưng, cũng may không nghiêm trọng lắm.

Sau đó bác sĩ cũng nói là không nghiêm trọng, nắn nắn vài cái, tiêm một mũi rồi đi luôn.

Buổi chiều hôm đó Phương Dịch và Dương Kiệt trở thành Hộ Hoa Sứ Giả của tôi và Tiểu Uyên, mời chúng tôi ăn kem Haagen-Dazs, còn xem cả một bộ phim nghệ thuật siêu cấp nhằm chán. Ha ha, cách mạng hữu nghị cứ như vậy mà hình thành.

Sau đó bốn người chúng tôi gặp nhau thường xuyên hơn, thỉnh thoảng còn cùng nhau đi chơi. Trước đây cũng không biết Phương Dịch và Dương Kiệt lại nổi tiếng ở trường như thế, một người là chủ tịch hội sinh viên, một người là trưởng ban tuyên truyền, hơn nữa còn là hai đại soái ca nổi danh trong trường.

Còn tôi và Tiểu Uyên lại là hai con người bé nhỏ không ai biết đến, cho nên mỗi khi bốn đứa chúng tôi cùng đi trong trường, bình thường cũng có thể nghe thấy những lời bàn tán đại loại như “Tại sao Dương Kiệt lại có thể thích cô ta chứ?” hoặc là “Anh Phương Dịch xuất sắc như thế nhưng con mắt chọn bạn gái không tốt lắm thì phải.” “Thôi mà, hảo hán thì không thể có hảo thê” Nghe đi, đều là những lời gì thế không biết?

Năm thứ ba, trường bắt đầu tổ chức thực tập cho sinh viên. Tiểu Uyên đã tìm được một công ty IT ở Trung Quan Thôn có người nói là do Dương Kiệt giúp đỡ, tôi lúc đó đang chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp, ngày nào cũng tới thư viện. Dương Kiệt thấy tôi nỗ lực không mệt mỏi, mỗi ngày đều cùng tôi lên thư viện tự học

Khi đó ở trường đang thịnh hành bộ phim “Học Phần Tình Yêu” (bộ phim này có tên tiếng Anh là “Starter for 10”), Tiểu Uyên cũng nói cô ấy muốn có được học phần tình yêu này, tôi cười cô nàng phi lý.

Tiểu Uyên sau khi đi thực tập về trường hay kể chuyện ở công ty, hơn nữa cũng hay nhắc tới một cái tên: Dương Tuấn, nói anh ta đẹp trai thế nào, quyết đoán thế nào, lạnh lùng thế nào, vân vân và mây mây...Tôi từ chối cho ý kiến. Có đôi lúc Tiểu Uyên cũng ăn cơm tối sau khi tan ca với Dương Tuấn, tôi hỏi cô ấy có phải định nói chuyện tình yêu cùng ngài tổng giám đốc hay không? Cô không nói gì

Khi đó tôi không hề biết Dương Tuấn là anh trai cùng cha khác mẹ với Dương Kiệt.

Dương Kiệt chăm sóc tôi càng chu đáo hơn, mỗi buổi sáng đều tới thư viện rất sớm giúp tôi giữ chỗ, khi tôi khó chịu bởi kì sinh lý mỗi tháng anh sẽ mua một đồng hồ ăn vặt đến khiến tôi vui vẻ, thậm chí còn mua cho tôi cả táo tàu và đường đỏ. Sự săn sóc của anh với tôi vượt quá giới hạn giữa những người bạn.

Mỗi ngày đến thư viện tự học tôi đều có thể cảm nhận được ánh mắt không thân thiện của những bạn học nữ xung quanh, haha thì ra được một người khác phái yêu mến sẽ là thế này, không thể phủ nhận lúc đó Dương Kiệt thực sự đã làm không ít lòng hư vinh của một thiếu nữ trong tôi.

Có một hôm Dương Kiệt đột nhiên nói: “Lục Tịch, làm bạn gái của tớ nhé?”

Tôi cười ngây ngô: “Được thôi.”

Cứ như vậy tôi trở thành bạn gái của Dương Kiệt

Trở thành bạn gái của Dương Kiệt, cuộc sống của tôi cũng chẳng thay đổi gì nhiều, tôi mỗi ngày cũng sẽ đến thư viện tự học, cái khác chính là đến lúc này tôi lại trở thành người giữ chỗ cho Dương Kiệt.

Dương Kiệt thực sự là một cậu chàng ưu tú, gia cảnh tốt, mặt mũi dễ nhìn, học tập tốt, phẩm chất tốt, dường như Dương Kiệt chẳng có điểm gì là không tốt cả. Vì vậy một cậu chàng ưu tú như thế đương nhiên sẽ trở thành đối tượng mà cô gái nào cũng muốn có được.

Cho dù tôi đã là bạn gái của Dương Kiệt nhưng Dương Kiệt cũng chẳng phải là của riêng một mình tôi.

Thỉnh thoảng cũng có nghe thấy mấy câu đại loại như: “Chủ tịch hội sinh viên Dương Kiệt đi ăn cơm cùng đại mỹ nữ khoa Ngoại ngữ nào đó”, “Dương Kiệt chơi tennis cùng hoa hậu khoa tiếng Trung” hoặc là “Tối nay Dương Kiệt đi xem phim với một mỹ nhân nào đó.”

Gặp phải những chuyện thế này tôi từ chối bình luận hay suy nghĩ gì nhiều.

Nghỉ hè, Tiểu Uyên vẫn đi thực tập, Phương Dịch phải về sống với ông bà. Tôi và Dương Kiệt đều cảm thấy mấy ngày này thật buồn chán, Dương Kiệt đề nghị đi du ngoạn núi Trường Bạch một chuyến, nghĩ lại nếu chỉ có hai người chúng tôi thì chẳng có gì thú vị vì thế tôi từ chối.

Sau đó Tiểu Uyên nói công ty của cô nàng thực tập có một buổi dạ tiệc bảo chúng tôi cùng đến giúp vui, tôi cũng chẳng cảm thấy hứng thú, sau rồi Dương Kiệt nói tôi không đi đâu, mỗi ngày rúc trong nhà đọc sách thì sớm muộn cũng mọc meo cả người, thêm nữa cha mẹ tôi cũng đồng ý cho tôi ra ngoài và chạm xã hội. Sau khi đồng ý với Tiểu Uyên, tôi và Dương Kiệt quyết định cùng đến tham gia dạ tiệc của công ty cô nàng.

Trong tủ quần áo của Lục Thần có rất nhiều bộ lễ phục xinh đẹp, chị đã đi du học, tạm thời tôi trở thành chủ nhân nơi này. Chọn một chiếc váy liền màu đen tơ tằm, phối thêm một chiếc áo khoác ngoài màu vàng nhạt, soi gương cảm thấy bản thân rất giống một cô yêu tinh. Haha, xem ra kể cả có xấu đến mấy mặc quần áo đẹp đều có thể biến thành thiên nga.

Dương Kiệt đang đứng dưới lầu chờ tôi, hôm nay anh cũng mặc chiếc áo sơ mi bằng tơ tằm, màu trắng, làm tôn lên vẻ nhã nhặn của anh, khiến anh càng thêm trắng sáng hơn. Anh chàng hôm nay lại lái xe đến, tôi trước nay không hề biết anh đã có bằng lái xe. Nhưng vì là hôm nay, cho nên tôi nghiêng rằng mà ngồi lên

“Hôm nay em đẹp lắm!” Dương Kiệt thật lòng khen

“Ồ? Em có hôm nào không đẹp hả?” Tôi cố ý gây khó dễ

“Tiểu thư, hôm nay em đẹp một cách khác lạ. ĐƯỢC rồi chứ?” Anh bắt lực cười to, nụ cười ấy của anh trông thật trẻ con.

“Cảm ơn lời khen!” Tôi không nói thêm nữa, để anh tập trung lái xe, đường đến Trung Quan Thôn cũng không dễ đi

Lúc tôi và Dương Kiệt đến nơi Tiểu Uyên đã đứng ở cửa chờ chúng tôi. Quy mô của công ty này không nhỏ, người tới tham gia dạ tiệc không chừng cũng phải đến con số vài trăm. Cũng may công ty này còn có một phòng tiếp khách cực lớn. Những nhân viên trong phòng đang chuẩn bị thức ăn cho bữa tiệc buffet xem chừng rất bận rộn.

“Chút nữa là nhìn thấy Dương Tuấn.” Tiểu Uyên thông báo cho tôi

Tôi bùm miệng cười. Thấy Dương Tuấn thì có liên quan gì đến tớ?

4. Chương 04

Chương 4:

Tôi kéo tay Dương Kiệt tìm một góc ngồi xuống, Tiểu Uyên thì bận rộn với công việc của mình.

Dương Kiệt đi lấy đồ uống giúp tôi, tôi vừa uống vừa quan sát mấy vị cán bộ cao cấp xung quanh. “Thật không giống với người bình thường nha!” Tôi lẩm bẩm. “Bị sốt rồi à, sao tự dưng lại nói những lời vô nghĩa như thế?” Dương Kiệt sờ sờ trán tôi.

“Anh mới bị sốt ấy!” Tôi lườm anh một cái.

“Đi, đi gặp anh trai anh nào!” Dương Kiệt kéo tay tôi tiến vào căn phòng ở đại sảnh. Tôi vẫn còn chưa hiểu ý của anh là gì thì đã bị kéo đến trước mặt một người đàn ông cao lớn.

“Đây là anh trai anh Dương Tuấn, còn đây là bạn gái em Lục Tịch.” Khoảnh khắc nhìn thấy Dương Tuấn đó tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng, đôi mắt anh quá thâm thúy, hơn nữa còn sâu không thấy đáy, dường như có thể khiến người ta lạc trong đó.

Cả một buổi tối tôi chỉ chú ý đến Dương Tuấn, Tiểu Uyên nói không sai, Dương Tuấn thật sự là một người rất hấp dẫn.

Sau rồi, nếu như Dương Tuấn không cố ý, có lẽ tôi và anh vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội gặp lại.

Có lẽ do Dương Kiệt quá chú ý đến tôi khiến Dương Tuấn ảo giác, có lẽ anh cho rằng tôi là người mà Dương Kiệt rất rất yêu, cho nên bằng bất cứ giá nào cũng phải cướp tôi từ trong tay Dương Kiệt đi. Nhưng anh đã quên mất một điều: tôi là con người, một người có suy nghĩ, có tình cảm, là một cá thể có khả năng sinh tồn độc lập, và không phải là vật sở hữu của bất kỳ ai.

Sau đó tôi mới biết, Dương Tuấn và Dương Kiệt là anh em cùng cha khác mẹ. Năm đó, mẹ của Dương Tuấn phát hiện được ông chồng mình ngoại tình, cho nên quyết tâm ra nước ngoài, chết ở nơi đất khách. Còn mẹ Dương Kiệt chính là người thứ ba kia. Dương Tuấn từ khi còn rất nhỏ đã phải chịu tang mẹ, nỗi bất hạnh đó anh quy kết tất cả cho mẹ Dương Kiệt, nỗi hận của anh với mẹ Dương Kiệt đã trở thành nỗi hận khắc cốt ghi tâm rồi hận luôn sang cả Dương Kiệt.

Sau khi lớn lên, nỗi hận mà Dương Kiệt luôn đè nén trong lòng dần lớn lên và cũng từ đó anh biết thành một người rất tâm tối. Lúc thấy Dương Kiệt vui vẻ, thoải mái và áp lực của anh lại tăng lên gấp bội.

Cho nên anh mới trăm phương ngàn kế muốn chia rẽ tôi và Dương Kiệt. Mặc dù tôi biết, kể cả nguyên nhân không phải là Dương Tuấn thì sau cùng tôi và Dương Kiệt cũng sẽ chia tay.

Bắt đầu từ mùa hè năm đó, tôi gặp lại Dương Tuấn rất nhiều lần, có đôi khi anh còn gọi điện cho tôi tán gẫu, tuy rằng tôi cũng nghĩ gặp anh của bạn trai thì không được hay ho cho lắm nhưng tôi lại chẳng thể nào cự tuyệt Dương Tuấn. Bởi vì từ ánh mắt đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tôi đã thích anh mất rồi.

Không biết Dương Tuấn làm cách nào để nắm bắt được thời gian. Lúc Dương Kiệt cùng một cô gái xinh đẹp nào đó đi uống coffee, cùng hoa hậu của một khoa nào đó đi xem phim, Dương Tuấn đều có thể gặp được tôi. Lúc mới đầu, anh chỉ cùng tôi nói chuyện tán gẫu, sau đó sẽ đưa tôi đến công viên gần đó đi dạo một lúc, anh kể cho tôi một vài tin tức thú vị trên thương trường, tình hình quan trường, còn kể cho tôi một vài câu chuyện cũ của anh. Kể cho tôi biết mẹ anh dịu dàng xinh đẹp nhường nào, kể cho tôi anh lớn lên trong vòng tay của ông bà ngoại mình thế nào, kể anh làm cách nào tiếp quản được công ty của cha mình, khi đó tôi sẽ nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nghĩ anh chính là vị anh hùng trong lòng tôi.

Lúc Dương Tuấn hôn tôi, tôi sẽ nhắm mắt lại. Tất cả mọi chuyện xảy ra đều rất tự nhiên, êm dịu. Tôi vẫn nghĩ nụ hôn đó thực sự quá tuyệt vời. Dương Kiệt cũng từng hôn tôi, môi anh nóng rực, khiến tôi sợ hãi. Còn nụ hôn của Dương Tuấn lại ấm áp, ngọt ngào, mang lại dư vị cho tôi.

Tôi muốn nói thẳng với Dương Kiệt, nói rằng tôi đã yêu anh trai của anh mất rồi. Nhưng Dương Kiệt vẫn không cho tôi cơ hội, mỗi lần tôi định đi vào trọng tâm của câu chuyện anh lại thô bạo ngắt lời tôi, khiến tôi không thể nói ra/

Tôi phát hiện gần đây Dương Kiệt trở nên rất trầm lặng.

Tiểu Uyên gần đây cũng thay đổi nhiều. Thịnh thoảng viên mắt cô sẽ đỏ hồng lên, tôi chỉ nghĩ cô ngủ không ngon, nhưng sau đó cô lại nói với tôi Dương Tuấn đã yêu người khác, Dương Tuấn không còn hẹn cô đi ăn nữa, Dương Tuấn càng ngày càng lạnh lùng với cô, vân vân...

Tôi lại càng sợ hãi. Trước đây Tiểu Uyên đã từng qua lại với Dương Tuấn sao?

Tôi phát hiện bản thân đã mắc một sai lầm rất lớn. Sau đó mỗi lần Dương Tuấn tới tìm tôi đều cố tránh mặt.

Ngày tốt nghiệp càng lúc càng tiến gần, ai cũng bận rộn làm thiết kế luận văn. Kết quả thi khảo nghiệm của tôi đã có, có thể tiếp tục học nghiên cứu sinh ở trường Đại Học Nhân Dân, cuối cùng cũng có thể yên tâm. Kỳ thi này kết quả của Dương Kiệt vô cùng tốt, thi cùng một chuyên ngành với tôi, hơn nữa còn cùng một thầy giáo hướng dẫn.

Tiểu Uyên tiếp tục làm việc tại công ty đó nhưng đã trở thành nhân viên chính thức. Phương Dịch tốt nghiệp rồi được nhận vào một cơ quan nhà nước. Nhìn bề ngoài, bốn người chúng tôi đều có kết quả rất tốt.

Chức danh bạn gái của Dương Kiệt tôi vẫn làm rất tốt nhưng chúng tôi đều biết mối quan hệ này đã chạy tới điểm cuối rồi,

Tối hôm đó, dưới ngọn gió mát dịu, tôi và Dương Kiệt đứng dưới ngọn đèn đường, ánh đèn leo lét kéo cái bóng của anh dài ra. Tôi nói: “Dương Kiệt, chúng ta chia tay đi!”

Khuôn mặt Dương Kiệt bị ánh đèn nhuộm thành màu da cam. “Để anh suy nghĩ đã!” Giọng nói trong trẻo trước đây giờ đã khàn khàn đi một chút.

“Em thực sự tìm được người em yêu rồi à?” Anh hỏi tôi.

“Ừm” Tôi không biết nên trả lời anh thế nào, không biết làm gì hơn là giả vờ mơ hồ.

“Lục Tịch, chúc em hạnh phúc!” Giọng nói của anh lại trở nên ngẹn ngào.

Tôi không biết nên giải thích với anh thế nào, càng không biết nên đối diện thế nào với mối quan hệ cùng Dương Tuấn. Chỉ cảm thấy tất thảy mọi chuyện đều hồng бет.

Sau khi chia tay với Dương Kiệt, tôi cố gắng không đến thư viện tránh cảnh hai người gặp mặt sẽ ngại ngùng. Cho nên ngày nào tôi cũng trốn trong kí túc xá, lên mạng chán rồi ngủ.

Tiểu Uyên đã bắt đầu đi làm rồi, trở thành thành phần tri thức cao cấp trong truyền thuyết, mỗi tháng sẽ được lĩnh bậc lương thứ năm. Nhưng tôi biết cô không hề vui vẻ.

Hôm đó tôi đang mơ màng trong giấc ngủ trưa ở kí túc xá, cô trở về đột ngột. Cô uống rượu, ngồi ở đầu giường tôi, có lẽ vì có cồn trong người cho nên cô nói năng rất lộn xộn.

Tiểu Uyên vừa mới được làm nhân viên chính thức, phải tham gia rất nhiều tiệc xã giao, chuyện uống rượu cũng là bình thường, nhưng cô vừa uống vừa kêu mình có tâm bệnh. Haiz, bó tay, tôi cũng lười khuyên nhủ, bắt vạ cô ấy lại nói tôi không hiểu quy tắc giang hồ. Tôi tiếp tục nằm trên giường giả vờ ngủ.

Tôi cảm giác ánh mắt của Tiểu Uyên cứ lòng vòng trên người tôi, kèm thêm một tiếng thở dài: “Lục Tịch, vì sao lại là cậu? Lần nào cũng là cậu, tớ phải làm gì bây giờ?”

Cô nàng chắc chắn đã loạn ngôn ngữ rồi, tôi nghĩ. Cho nên mặc kệ luôn.

“Lục Tịch, không ngờ người Dương Tuấn yêu lại là cậu. Haha, anh ấy thật tình mắt.” Tôi nghe thấy mấy lời này, ngực đau đớn vô cùng.

“Lục Tịch, cậu cũng yêu anh ấy phải không? Hai người ở bên nhau thực sự rất xứng đôi.” Tiểu Uyên nói ngắt quãng, vừa khóc vừa cười.

“Có thời gian thì đi gặp Dương Tuấn nhé, cậu không gặp anh ấy, anh ấy càng trầm lặng hơn, cả ngày chẳng nói năng gì.” Tiểu Uyên giúp tôi chỉnh lại chăn, lặng lẽ đi ra ngoài.

Tôi không biết hôm đó Tiểu Uyên là tỉnh táo hay hồ đồ, rốt cuộc cô ấy có say rượu hay không? Nhưng những lời nói đó khiến tôi rất khổ tâm.

Dương Tuấn bình thường cũng sẽ tới trường tìm tôi, thỉnh thoảng còn đứng cả đêm dưới kí túc xá của tôi. Rất nhiều bạn học nghi ngờ không biết tôi có điểm gì hấp dẫn mà một người đàn ông như vậy lại yêu tôi. Lần nào tôi cũng chỉ biết im lặng.

Trái tim trẻ tuổi luôn dễ loạn nhịp. Tình yêu đối với tôi là một loại mê hoặc ngọt ngào,

Tiểu Uyên nhận được tháng lương đầu tiên, mời tôi đến Pizza Hut đập phá một bữa, tôi vui vẻ đồng ý, thế nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng cô nàng, không ngờ người tới lại là Dương Tuấn. Đã lâu không gặp, anh cũng gây đi nhiều.

“Là anh nhờ Tiểu Uyên mời em tới.” Anh nói,

Tôi nhìn vào mắt anh, có cảm giác muốn khóc.

“Đừng khóc, Lục Tịch, anh chỉ muốn nhìn thấy em một chút thôi.” Anh lau nước mắt cho tôi.

“Không ngờ tình yêu của anh lại tạo thành áp lực lớn như thế cho em.” Anh nhẹ giọng nói, “Anh chỉ muốn yêu em thôi.”

Tôi không nén nổi nước mắt nữa, nhào vào lòng anh,

Dương Tuấn cứ như thế bắt tôi làm tù binh tình yêu.

Tối mùa hè hôm đó, từ Pizza Hut đi ra, tôi quyết định ở bên Dương Tuấn.

Dương Tuấn có thuê một căn nhà ở Trung Quan Thôn, cách trường học tôi rất gần, tôi thi thoảng cũng qua đó dọn nhà giúp anh, có đôi khi còn ở lại đó qua đêm. Tiểu Uyên và Dương Kiệt biết tôi ở bên Dương Tuấn thì cũng không ngạc nhiên lắm.

Dương Kiệt quan tâm tôi giống như một người bạn, dù sao khoảng cách giữa chúng tôi cũng không phải quá xa, không thể nào cắt đứt hoàn toàn.

Một buổi tối, tôi và Dương Kiệt ra ngoài làm việc cùng thầy giáo hướng dẫn, về muộn quá nên kí túc xá đã đóng cửa. Tôi và Dương Kiệt đều không thể đi vào, thầy giáo giữ chúng tôi lại khách sạn, dùng phí làm luận văn tốt nghiệp để trả.

Đêm hôm đó di động tôi hết pin, ở khách sạn, trong lòng không yên.

Dương Kiệt ở ngay phòng bên cạnh.

Nửa đêm anh lại đến gõ cửa phòng tôi, nói Dương Tuấn gọi điện tìm tôi.

“Sao thế? Khuya vậy còn gọi điện thoại?” Tuy ngoài miệng tôi nói như thế nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Sao em lại ở bên cạnh Dương Kiệt? Anh tìm em khắp nơi.” Anh nói trong điện thoại.

Tôi giải thích cho anh nghe về tình huống hôm nay. “Thầy giáo hướng dẫn sao lại kéo cả em và Dương Kiệt đến đó?” Khẩu khí Dương Tuấn có vẻ nghiêm khắc.

“Chúng em đều là học sinh của thầy ấy mà, như vậy có gì không đúng đâu?” Tôi cảm thấy lời nói của Dương Tuấn hôm nay có vẻ thô bạo.

“Lục Tịch, tối nay em tới chỗ anh ngủ đi.” Anh nói, ngữ khí không cho người ta thương lượng.

Tôi hơi giận, “Muộn lắm rồi, mai em mới tới tìm anh được không?” Tôi cố gắng để giọng nói dễ nghe

“Không, ngay bây giờ.” Dương Tuấn dường như cố ý muốn làm tôi giận.

“Không, em bây giờ rất buồn ngủ.” Tôi ngắt điện thoại, trả lại di động cho Dương Kiệt.

“Muốn đến chỗ Dương Tuấn không? Anh đưa em tới!” Dương Kiệt dịu dàng nói.

“Không, anh về ngủ đi, xin lỗi, làm phiền anh rồi.” Sau cùng tôi chúc Dương Kiệt ngủ ngon.

Giấc ngủ tối hôm đó không hề an ổn, nửa đêm còn nghe được tiếng sấm ầm ầm.

5. Chương 05

Chương 5

Sáng hôm sau trời vẫn còn mưa, tôi muốn về kí túc xá thật sớm để gọi điện lại cho Dương Tuấn, nhưng tôi với Dương Kiệt đều không có ô. Thấy tôi sốt ruột, Dương Kiệt không chần chừ cởi áo khoác làm thành áo mưa che lên đầu tôi. Cứ như thế, tôi và Dương Kiệt núp dưới áo khoác của anh đi về kí túc xá.

Điện thoại của Dương Tuấn một ngày một đêm chưa hề bật, gọi vào số điện thoại của công ty, thư kí nói anh có ở đó. Tôi rất nóng ruột, không thể làm gì khác hơn là đến nhà tìm anh. Ấn chuông cửa vài lần cũng chưa thấy có động tĩnh gì, có lẽ anh không ở nhà.

Mấy tiếng nữa là đến giờ tan sở rồi, anh sớm muộn gì cũng sẽ về nhà. Tôi quyết định ngồi ở cửa chờ anh.

Đêm qua ngủ không ngon, ngày hôm nay lại đi tìm Dương Tuấn cả buổi, ngay cả cơm cũng chưa ăn, tôi cảm thấy thể lực của mình có vẻ hết chống đỡ nổi rồi.

Từ xa đã nghe thấy tiếng bước chân người trên cầu thang, chắc chắn là Dương Tuấn đã về, tôi núp vào một góc định tặng cho anh món quà vui vẻ bất ngờ.

Thế nhưng những gì nghe được tiếp theo chỉ khiến tôi bất ngờ mà không hề vui vẻ.

“Anh chắc chắn tối nay không cần em à?” Một cô gái xinh đẹp đang bám chặt lên người Dương Tuấn.

“Đêm qua không phải đã chiều em rất nhiều lần à?” Dương Tuấn nhìn thẳng vào ngực cô gái kia, khiêu khích công khai.

Tôi che miệng kìm nén âm thanh của chính mình không bật ra ngoài, nhưng dạ dày lại không ngừng cuộn trào. Đêm qua tôi còn lo lắng không biết tôi có khiến anh tức giận không, thì ra...

Tôi thực sự không muốn nghe trộm, nhưng tôi không biết gặp phải tình huống này bản thân nên phản ứng thế nào

“Em đi đây, anh đừng có hối hận nha.” Chất giọng uốn éo của cô ta khiến tôi không thể hít thở nổi.

Dương Tuấn buông tay cho cô ta rời đi, sau đó xoay người lên lầu. Tôi không biết rốt cuộc anh có thấy tôi hay không?

Tôi thực sự không có sức mà tiếp tục chống đỡ nữa, bịch một tiếng, tôi ngã xuống rồi cứ thế lăn xuống cầu thang.

Trong khoảnh khắc trước đi tri giác bị mất đi, bên tôi chỉ có một giọng nói – Lục Tịch.

“Lục Tịch?” Ai đang gọi tôi thế? Kí ức của tôi dường như đang động trên một người.,

May mắn là tôi chỉ bị trầy da bên ngoài, vết thương không nặng lắm.

Dương Tuấn đưa tôi đến bệnh viện, ngồi bên giường tôi cả buổi, với câu chuyện trước khi bị ngã xuống lầu, tôi không muốn suy nghĩ quá nhiều. Có lẽ trốn tránh là phương thuốc chữa lành trái tim bị thương tốt nhất

“Sao em lại ngã xuống lầu thế? Xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi hỏi Dương Tuấn.

Anh hít sâu một hơi, nói: “Tối hôm qua em ngủ không ngon, hôm nay cả ngày lại chưa ăn gì, bị suy nhược cơ thể.” Chuyện anh không hề đề cập tới kia tôi cũng coi như không xảy ra, cố gắng mê hoặc bản thân rằng đó chỉ là ảo giác.

Sau hôm đó, Dương Tuấn vẫn ở bên cạnh tôi, chăm sóc tôi. Trong khoảng thời gian này chúng tôi lại như trước kia.

Tôi thi thoảng cũng đến dọn nhà giúp anh, mua thêm một vài vật dụng cần thiết, Dương Tuấn cũng mặc kệ chuyện tôi thay đổi trang trí trong căn nhà anh.

Có đôi lúc tôi cũng sẽ suy nghĩ nguyên nhân tại sao hôm đó mình lại ngã xuống lầu, nhưng không bao giờ đi tìm hiểu.

Dương Tuấn dường như rất để tâm đến tâm trạng đang bị thay đổi của tôi, tôi phát hiện anh đang rất cẩn thận quan sát tôi.

Tháng chín, tôi cùng Dương Tuấn đến tham dự hôn lễ của bạn thân anh – Trình Tử Cháp và Hứa Tự Tại, nhìn thấy Hứa Tự Tại mặc một chiếc áo cưới trắng tinh, đáng vẻ e thẹn của cô trước mặt mọi người, hạnh phúc dạt dào hiện tất cả trên khuôn mặt, tôi mỉm cười ngưỡng mộ.

Dương Tuấn hỏi tôi cười cái gì, tôi nói cô dâu mới rất đẹp.

Dương Tuấn như một ảo thuật gia lấy một cái hộp nhỏ từ trong áo khoác, nghiêm trang hỏi tôi: “Lục Tịch tiểu thư, tiểu thư có bằng lòng tiếp nhận tâm ý của tôi không?”

Tôi do dự, mãi vẫn không mở miệng.

Thần sắc anh có vẻ hoảng sợ, tiếp tục nói: “Lục Tịch, tin anh đi, anh yêu em!”

Tôi cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm áp chảy xuôi, dường như tiếp nhận cái hộp nhỏ trong tay anh một cách vô thức. Đó là một chiếc nhẫn tinh tế, bên trên còn khảm một viên đá kim cương khoảng 1 cara.

Dương Tuấn chậm rãi lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của tôi, rất vừa vặn.

Anh thở phào một hơi: “Lục Tịch, anh rất vui!” Anh nắm tay tôi rất tình cảm.

Tôi có chút cảm động, có chút hoảng sợ, nhưng ngộ ngào và hạnh phúc vẫn nhiều hơn.

Sau đó Dương Tuấn đưa tôi đến nhà ông bà ngoại anh, ngôi nhà của họ nằm trong đại viện của quân khu, có người gác cửa, tôi cảm thấy khó tin, Dương Tuấn nhìn tôi mỉm cười.

Hai người già tuy đều là cán bộ cao cấp nhưng rất hòa nhã, dễ gần, khiêm tốn, tiếp đón tôi như người thân. Bà ngoại của Dương Tuấn thì luôn miệng giục chúng tôi mau chóng kết hôn “Dương Tuấn đã sắp ba mươi rồi, thời đại của bà, cái tuổi đó của nó đáng lẽ phải có con năm, sáu tuổi rồi ấy chứ!” Bà ngoại cười ha ha nói.

“Lục Tịch vẫn đang đi học mà bà.” Dương Tuấn giải thích.

“Kết hôn rồi đi học tiếp cũng được mà, bây giờ trên báo chẳng nói đó sao, đi học cũng có thể kết hôn cơ mà.” Bà ngoại đúng là một người rất khéo léo.

“Ồ, vậy thì con cũng muốn Lục Tịch đồng ý.” Dương Tuấn nhìn tôi,

Tôi chỉ biết mỉm cười, bây giờ rất nhiều bạn học của tôi cũng đã kết hôn, nghiên cứu sinh kết hôn cũng không phải là chuyện lạ lắm gì, chỉ là tôi nghĩ bản thân mình vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Cha mẹ tôi cũng đã từng gặp Dương Tuấn, cả hai người đều nghĩ anh là một thanh niên không tồi. Nhưng vì trước đây họ cũng biết Dương Kiệt, cho nên việc lựa chọn giữa hai anh em có chút không ổn.

Dương Tuấn đề cập đến việc muốn kết hôn cùng tôi với họ, họ đều nghĩ rằng làm thế quá gấp cho nên không đồng ý. Tôi nghĩ có lẽ cha mẹ tôi đang rất lo lắng.

Ngày Quốc khánh, một vài người bạn của Dương Tuấn cũng kết hôn vào ngày này. Dương Tuấn bàn bạc chúng tôi cũng nên đi góp vui, làm giấy đăng kí kết hôn. Dù sao cũng chỉ là một tờ giấy đăng kí, lại không ảnh hưởng đến ai, hơn nữa tờ giấy đó cũng đảm bảo quyền lợi cho tôi.

Lúc đó tôi không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ nếu muốn ở bên nhau thì một cái giấy đăng kí kết hôn là đủ.

Như vậy thì chẳng cần cha mẹ hay bạn bè làm chứng nữa. Dương Tuấn bảo có lẽ nên mời Dương Kiệt và Tiểu Uyên đến chúc mừng một chút,

Dương Kiệt nhìn tờ giấy đăng kí của chúng tôi, giật mình. “Sau này sẽ gọi em là chị dâu, thật đúng là không quen.”

Buổi tối hôm đó, bốn người chúng tôi mở tiệc chúc mừng, Dương Kiệt nói luôn miệng, còn ba người chúng tôi chỉ im lặng.

Sau đó tôi chuyển đến ở căn nhà nhỏ của Dương Tuấn.

Thỉnh thoảng đi học cũng chạm mặt Dương Kiệt, tôi phát hiện anh đã thay đổi rất nhiều. Không còn hèn những bạn nữ khác đi ăn, đi chơi bóng, đi xem phim nữa, cũng không dễ dàng nói ra suy nghĩ của bản thân và nụ cười không còn vẻ thoải mái nữa.

Tôi nghĩ khi nào đó phải tìm dịp nói chuyện thẳng thắn với anh, dù sao trước đây chúng tôi cũng là bạn tốt.

Hết giờ học, Dương Tuấn nói tối nay có bữa tiệc xã giao, bảo tôi cứ về nhà trước. Tôi hơi thất vọng vì hôm nay là sinh nhật tôi. Cha mẹ sáng sớm đã gọi điện bảo tôi về nhà tổ chức sinh nhật, còn tôi thì nói là buổi tối tôi đã hẹn Dương Tuấn rồi.

Thấy tôi có một mình, Dương Kiệt đi tới hỏi tôi tại sao Dương Tuấn không tới đón? Tôi nói với anh buổi tối Dương Tuấn có việc bận. Dương Kiệt hỏi tôi buổi tối có kế hoạch gì chưa, nếu chưa thì có thể gọi Tiểu Uyên và Phương Dịch tới tụ tập một bữa, lâu lắm rồi không gặp Tiểu Uyên và Phương Dịch, tôi cũng cảm thấy nhớ họ. Cho nên tôi đồng ý.

Trước đây ai cũng cảm thấy căn tin siêu cấp phản cảm, nhưng bây giờ tất cả lại không hèn mà cùng chọn căn tin, xem ra mọi người ai cũng có tình cảm với trận địa cách mạng.

Ba người họ đều nhớ sinh nhật tôi, tôi thấy rất cảm động. Cho nên tôi cũng uống vài cốc bia.

Haiz, nhưng tôi không hề biết tử lượng của bản thân lại kém cỡ đến thế, uống ỉa mà cũng có thể say đến trời đất quay cuồng. xem ra tôi thực sự không phải người có khả năng rượu bia.

Ăn cơm, vui chơi, cãi nhau ầm ĩ, lẫn qua lẫn lại vậy mà cũng đến mười một giờ hơn rồi.

Từ căn tin đi ra, tiết trời oi nóng cũng đã trở nên mát mẻ hơn nhiều, tôi ngửi được mùi ngai ngái của bùn đất, tôi đoán là trời sắp mưa.

Đêm đã khuya, Phương Dịch tiện đường đưa Tiểu Uyên về, chỉ còn lại tôi và Dương Kiệt.

Lúc Dương Kiệt đưa tôi về, trời bắt đầu mưa,, anh vẫn như trước đây cởi áo làm ô che đầu cho tôi.

Tôi không biết rốt cuộc Dương Tuấn đã đứng chờ dưới lầu bao lâu,, tóm lại lúc Dương Kiệt đưa tôi về đến nhà thì toàn thân Dương Tuấn đã ướt đầm, ô trên tay anh rơi xuống mặt đất.

Anh nhìn thấy tôi và Dương Kiệt thì chậm chậm bước vào nhà, trong mắt đầy tơ máu.

Tôi muốn gọi anh, nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Sau cùng vẫn là Dương Kiệt phản ứng trước nhất: “Anh, sao anh lại mắc mưa dưới lầu thế?”

Dương Tuấn không để ý tới anh mà chậm rãi bước tới trước mặt tôi. Ánh mắt của anh mờ ảo, mái tóc bị mưa làm ướt chảy từng giọt nước xuống mặt, anh chỉ nhẹ nhàng vuốt má tôi, sau đó tát tôi một cái rất mạnh.

Cái tát này Dương Tuấn dùng toàn bộ sức lực cơ thể, tôi đã ném được vị tanh của máu rồi, rất nhanh máu đã chảy ra từ khóe miệng tôi.

Khoảnh khắc đó, tôi mất hết cảm giác, chỉ thấy bóng hai người rung lên trong mắt mình. Thì ra mùi vị bị đánh là thế này.

“Cô ấy rốt cuộc làm sai điều gì?” Tôi dường như nghe được giọng Dương Kiệt.

“Ha, cái sai của cô ta chính là đi cùng mày!” Dương Tuấn lạnh lùng nói. Tuy là mùa hè nhưng tôi lại cảm thấy cả người run lên.

Đêm nay, lần đầu tiên tôi cảm thấy việc quyết định ở bên Dương Tuấn là một sai lầm.

Rất nhiều chuyện sẽ bị bỏ qua, chỉ cần bạn không cố gắng theo đuổi nó

Tôi dường như rất giống với loài đà điểu quý hiếm, chỉ biết rúc đầu trong cát trốn tránh cuồng phong.

Từ lần dạy bảo lần trước của Dương Tuấn, tôi bắt đầu tránh mặt Dương Kiệt.

Đôi khi tôi cũng tự hỏi bản thân, vội vã lựa chọn Dương Tuấn có phải là quyết định đúng đắn?

Tôi và Dương Tuấn chẳng thể nào quay lại trước kia nữa. Tuy rằng sau hôm đó anh đã xin lỗi tôi rất nhiều, thậm chí còn ân hận vì hành vi bộc phát hôm đó.

Có lẽ không chỉ đơn thuần là vì một cái tát anh tặng tôi kia, mà là tôi phát hiện anh có rất nhiều dịch ý với Dương Kiệt. Anh chọn tôi liệu có phải vì trước kia tôi là bạn gái của Dương Kiệt hay không?

Có một khoảng thời gian tôi cảm thấy rất khó chịu nhưng không biết phải nói cụ thể thế nào. Dương Tuấn cũng thỉnh thoảng hỏi tôi bị làm sao? Đôi khi nhìn chằm chằm vào một thứ gì đó mà suy nghĩ miên man, tôi cũng không biết nên trả lời anh thế nào.

Đôi lúc cũng nhớ tới Dương Kiệt, e rằng người đàn ông bất hạnh nhất trong gia đình họ chính là Dương Kiệt chứ không phải Dương Tuấn,

Tôi nói với Dương Tuấn là muốn chuyển vào ở trong trường, bởi vì tôi cần một chút không gian tự do, Dương Tuấn cứ im lặng mãi. Loại im lặng này khiến tôi nhớ đến khoảng bình lặng trước khi giông bão ập tới.

Tôi vẫn chuyển về kí túc xá trong trường, căn phòng của Dương Tuấn thỉnh thoảng tôi vẫn tới.

Có vài lần tới thu dọn nhà cửa giúp anh, phát hiện anh bắt đầu hút thuốc, bởi vì dưới đất chất đầy đầu mẩu thuốc lá.

Có nữa, tôi lại phát hiện Dương Tuấn bắt đầu uống rượu, ở phòng bếp tôi có nhìn thấy vỏ chai rượu, hơn nữa, số lượng cũng khá nhiều.

Có lẽ Dương Tuấn cũng không vui vẻ gì.

Dương Tuấn thì thoảng cũng tới trường tìm tôi, chúng tôi thường đi tới những nơi đã đến lúc mới quen nhau, tâm sự vài chuyện.

Tiểu Uyên nói chúng tôi như vậy đâu có giống vợ chồng trẻ mới cưới?

Tôi nói, tất cả mọi chuyện chúng tôi đều đã làm rồi, sao lại không giống vợ chồng chứ?

Thứ bảy không có tiết học, từ sáng sớm tôi đã đến nhà Dương Tuấn tìm anh. Tôi cũng có một bộ chìa khóa của căn nhà đó, sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi, tôi nhẹ nhàng mở cửa, nhưng lại nghe thấy trong phòng có tiếng nói chuyện.

”Cháu không thể đối xử với Dương Kiệt như vậy, thế là không công bằng!” Tiếng của một phụ nữ trung niên.

”Không tới lượt bà nói.” Giọng nói lạnh băng của Dương Tuấn khiến tôi rét run

”Cháu cướp Lục Tịch đi, có biết Dương Kiệt khổ sở nhường nào không, nó nói cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa!” Tôi khẳng định người bên trong là mẹ của Dương Kiệt.

”Haha...haha” Dương Tuấn cười lớn.

”Đúng, tôi cố ý đẩy, tôi chính là muốn Dương Kiệt đau đớn khổ sở!” Giọng nói Dương Tuấn lại biến thành bèn nhọn như thế.

”Hà tất phải làm vậy? Cháu căn bản không yêu cô bé đó, cháu chỉ muốn cướp bạn gái của Dương Kiệt mà thôi!”

”Đúng vậy, tôi không yêu cô ta, trên đời này tôi chỉ yêu duy nhất mẹ của mình, nhưng chính các người đã hại chết bà ấy!”

”Dương Tuấn, cầu xin cháu buông tha cho Dương Kiệt, cũng là buông tha cho Lục Tịch!”

”Không, dù chết tôi cũng không buông tha, bà cút đi!” Tiếng gào thét khản giọng của Dương Tuấn đối với tôi lại xa vời như thế.

6. Chương 06

Chương 6:

Lúc Dương Tuấn nhìn thấy tôi có lẽ sắc mặt tôi đã tái nhợt đi rồi, mặt anh cứng đờ. Nhưng tôi vẫn tự cảm thấy khâm phục bản thân có thể kiên trì mà không ngất xỉu, hơn nữa lý trí vẫn còn tồn tại.

Mẹ của Dương Kiệt có lẽ đã biết tôi từ trước, đôi mắt đẹp của bà mở to, miệng há to ngạc nhiên. Có lẽ bà muốn gọi tên tôi nhưng không gọi nổi.

”Cháu là Lục Tịch.” Tôi không biết tại sao lại muốn giới thiệu bản thân với mẹ Dương Kiệt, dù sao cũng phải để bà biết nhân vật trong câu chuyện vừa rồi của họ chính là tôi đây.

”Bác...Bác là... mẹ của...Dương Kiệt” Bà thì thào.

”Lúc đứng ngoài cửa cháu đã biết rồi.” Tôi nhẹ giọng nói.

Dương Tuấn nhìn tôi, im lặng khác thường.

“Vì sao lại là tôi?” Tôi cố gắng không chế tâm trạng của bản thân.

Có lẽ mẹ của Dương Kiệt cũng bị dọa cho sợ, chắc chắn bà không thể ngờ lại có thể gặp tôi ở nơi đây, vào lúc này.

“Dương Tuấn, anh thực sự yêu em chứ?” Tôi có cảm giác tuyệt vọng, lúc hỏi câu này trong lòng đã có đáp án.

Dương Tuấn vẫn chỉ im lặng,

“Xin lỗi, có lẽ tôi quấy rầy hai người rồi.” Nói xong, tôi xoay người muốn rời khỏi nơi lạnh lẽo nhất trong mùa hè này.

“Lục Tịch, chờ chút!” Dương Tuấn đuổi theo, muốn ngăn cản tôi.

Tôi kéo tay anh ra, nói rõ ràng từng chữ “Chúng – ta – chia – tay!”

“Không, anh sẽ không chia tay!” ôi không biết tại sao lúc này khẩu khí của anh lại kiên quyết đến thế. Nhưng câu nói sau cùng của anh đã khiến tôi hiểu được lí do “Anh sẽ không để em quay về bên Dương Kiệt một lần nữa đâu!”

“Anh không thể nào ngăn cản tôi mãi mãi được!” Tôi không quay đầu, cũng không rơi lệ, bởi vì tôi biết bản thân là một con người rất kiên cường.

Tiểu Uyên gọi điện hỏi tôi ở đâu, nói Dương Tuấn đang tìm tôi khắp nơi, khoảnh khắc đó tôi thực sự muốn tin rằng anh yêu tôi, hoặc giả đã từng yêu.

Tôi vui cả mặt xuống bồn tắm, tìm kiếm sự an ủi, nhưng tại sao tôi vẫn cảm thấy khóe mắt nóng rức?

Điện thoại vẫn đang điên cuồng đổ chuông “Lục Tịch, nhận điện thoại nhanh đi nào, nhận điện thoại nhanh đi nào!” Đây là trò chơi ngày trước, tôi bảo Dương Tuấn thu giọng mình làm chuông điện thoại cho tôi, bây giờ càng nghe càng thấy buồn cười, trên màn hình nhấp nháy số điện thoại quen thuộc, tôi đặt máy vào trong bồn rửa mặt, để nước chôn vùi dòng âm thanh đó.

Tất cả rồi cũng sẽ phải kết thúc, lúc đó tôi sẽ dừng cảm đối mặt. Tôi quyết định cho bản thân mình một cơ hội nữa.

Ở sân bay dùng số điện thoại công cộng gọi cho Tiểu Uyên, nói với cô rằng tôi tạm thời sẽ rời khỏi Bắc Kinh.

Mơ mơ màng màng mua vé tới Thâm Quyển.

Tôi không biết Tiểu Uyên và Văn Bác làm cách nào biết được tôi đến Thâm Quyển, tóm lại, lúc tôi xuống máy bay, Văn Bác đã đứng đó chờ tôi.

Tôi không hề biết Văn Bác làm việc ở Thâm Quyển, cũng không biết anh từ hai bàn tay trắng dựng nghiệp ở chốn này có bao nhiêu vất vả.

Sau khi đến Thâm Quyển, Văn Bác sắp xếp cho tôi ở trong nhà anh, tạm thời đến thực tập trong công ty anh.

Tôi cũng không biết Tiểu Uyên nói gì với bố mẹ tôi, khi tôi đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện và gọi điện về nhà, họ không hỏi gì chuyện trước đây, cũng không hỏi gì về chuyện với Văn Bác.

Tôi đưa đơn xin ly hôn và chiếc nhẫn quý giá đó cho Tiểu Uyên, nhờ cô ấy chuyển lại cho Dương Tuấn, chắc là anh có thể xử lý ổn thỏa.

Hai tháng sau tôi có một lần đến bệnh viện, hôm đó là tôi bị cảm, trán nóng rức, trong người cũng rất khó chịu. Bác sĩ ở bệnh viện chúc mừng tôi thế này “Cô đã có thai 8 tuần rồi.” Tôi vừa nghe xong lập tức cảm thấy choáng váng.

Tôi và Dương Tuấn vẫn luôn áp dụng biện pháp tránh thai cơ mà, tại sao lại có thể mang thai chứ?

“Bất kể là tránh thai bằng cách nào cũng không đảm bảo 100%” Bác sĩ nói.

Sau đó tôi định phá thai, lúc nằm lên bàn phẫu thuật lại cảm thấy hối hận.

Bất luận là thế nào thì đây cũng là một sinh mệnh, tôi không có quyền kết thúc nó.

Những ngày tháng mang thai thực sự rất vất vả, Văn Bác mời một người giúp việc đến nhà giúp tôi, đó cũng chính là chị Cẩm bây giờ. Dưới sự chăm sóc của chị, tôi mới có thể chống đỡ được.

Văn Bác cũng giúp đỡ tôi rất nhiều.

Mặc Mặc lúc sinh ra không khóc mà lại cười, nhìn đáng yêu của con, tôi mới biết cuộc sống còn có thể tươi đẹp đến thế.

Tôi vẫn tiếp tục làm việc trong công ty Văn Bác, từ trợ lý lên được đến phó giám đốc, chứng kiến từng bước phát triển không ngừng của công ty, từ mười mấy người lên đến con số vài trăm người. Đãi ngộ của tôi cũng tăng lên nhanh chóng, số tiền có được trong tay đã đủ mua được một căn nhà nhỏ.

Thỉnh thoảng cũng nghe được vài lời “dư trà hậu tửu” của mọi người: “Quan hệ của Giám đốc Hạ và Phó giám đốc Lục rất mập mờ nha!” vân vân và mây mây. Nhưng với những lời như thế tôi và Văn Bác chẳng thêm để tâm. Loại đồn đại này chính là nếu bạn càng giải thích thì nó càng dễ lan rộng ra, ngược lại nếu bạn không thêm để ý, nó sẽ dần dần biến mất.

Những câu chuyện cũ thi thoảng cũng hiện lên trong tâm trí tôi, tôi không hiểu tại sao ký ức của mình lại rõ ràng đến thế? Có ai đó đã từng nói, chuyện xưa như khói mây, cuối cùng rồi sẽ tiêu tan thành mây khói. Có thể những chuyện trước kia của tôi cũng đã thành dĩ vãng rồi.

Còn bây giờ, thứ tồn tại chân thực nhất chính là Mặc Mặc bên cạnh.

Nó là con trai của tôi và Dương Tuấn, tôi không thể phủ nhận, cũng không thể xóa bỏ,

“Lục Tịch, Lục Tịch...” Mặc Mặc khẽ lay lay cánh tay tôi “Mẹ lại chẳng để ý đến con!” Thằng nhóc này thấy tôi suy nghĩ miên man một lúc mà khép tội tôi không để ý đến nó.

“Sao thế?” Tôi nhìn về oan ức của con, thấy buồn cười.

“Chú kia cứ nhìn chúng ta mãi thôi.” Nó chỉ chỉ chiếc ghế đằng xa “Chú ấy vừa ngồi đây!”

“Thế hả?” Tôi nhìn theo hướng tay con, chiếc ghế đó không có một bóng người

Tôi và Mặc Mặc ra ngoài bị người ta nhìn là chuyện bình thường, có một lần đến siêu thị, một người phụ nữ trung niên cố ý đi theo chúng tôi, đeo kính lão nhìn chúng tôi chăm chú, luôn miệng khen ngợi: “Người mẹ xinh đẹp và cậu con trai đáng yêu thế này, chắc chắn là do đời trước tích đức rồi. Thật tốt!”

Đã bắt đầu check in chuyến bay đến Thâm Quyển, tôi chắc chắn đã nhìn thấy bóng lưng Dương Tuấn. Nhưng tại sao lại như vậy được?

Quả nhiên là anh, thật không ngờ anh lại ngồi cùng một hàng ghế với chúng tôi. Nhìn thấy tôi anh cũng ngẩn người. “Trùng hợp nhỉ?”

“Đúng vậy! Rất trùng hợp!”

Thực ra tôi muốn tìm người đổi chỗ, nhưng nghĩ lại như thế có vẻ như bị bắt trúng tim đen cho nên cũng thần nhiên ngồi xuống. Chuyến bay từ Bắc Kinh đến Thâm Quyển dài hơn ba tiếng, với tôi ba tiếng này còn dài hơn cả ba tháng.

Trên đường đi, tôi luôn miệng kể cho Mặc Mặc nghe về chuyện cổ Andersen, kể nhiều đến nỗi khô rát cả cổ họng.

Còn Dương Tuấn tôi cũng chẳng có lòng dạ nào mà dă động đến anh.

Lúc xuống đến cửa kiểm tra an ninh cuối cùng, mặt trời chói chang đã lên rất cao. Văn Bác đã sắp xếp xe của công ty tới đón chúng tôi.

Dương Tuấn hình như đang chờ người tới đón, không chào hỏi gì cả, tôi kéo Mặc Mặc đi luôn.

“Tạm biệt! Dương Tuấn!” Ngồi trong xe, tôi thì thầm như thế.

Có thể sau ngày hôm nay chúng tôi cũng không còn cơ hội gặp mặt nữa, tất cả những gì chúng tôi đã từng có liệu có bị anh quên lãng không, liệu nó có tan biến như bong bóng xà phòng hay không?

Dương Tuấn, cái tên này mãi mãi sẽ là một vết sẹo trong lòng tôi, không biết đến bao giờ mới liền miệng, nhưng tôi sẽ chậm rãi chữa trị, rồi sau này tôi sẽ yêu thương một người đàn ông khác, đi tìm thứ gọi là “yêu và được yêu” thực sự.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày không ngờ lại còn gầy đi. Chị Cầm đi thăm người nhà về nhìn thấy tôi liền hỏi đã xảy ra chuyện gì? Tôi cũng không thể nói rõ được.

Ở công ty có rất nhiều việc, sau khi Văn Bác trở về tôi không tiếp tục nghỉ làm ở nhà nữa, mỗi ngày đều đến công ty làm việc. Việc Quang Hoa sáp nhập với Đạt Văn đã được công bố từ lâu. Tuy vậy dự án của Quang Hoa trong tay tôi thì vẫn phải tiếp tục làm.

Có người nói việc lần này là do tổng giám đốc mới nhậm chức của Đạt Văn cũng chính là giám đốc của Quang Hoa, về phần nhân vật tân tổng giám đốc kia là thần thánh phương nào thì mấy vị tiền bối trong nội bộ Quang Hoa hiện tại cũng không biết rõ lắm, tôi thì lại càng không thể biết được.

Quang Hoa từng là một khách hàng lớn của chúng tôi, thu nhập của chúng tôi từ nó một năm phải đến mười mấy triệu, đối với một khách hàng lớn như vậy, chúng tôi chưa bao giờ dám bỏ bê làm chậm trễ công việc.

Văn Bác cầm mấy bản hợp đồng, lật qua lật lại, xem ra chắc chắn có chuyện tốt gì đó rồi.

“Giám đốc mới của Quang Hoa muốn kí một bản hợp đồng nữa với chúng ta, hơn nữa việc kinh doanh sẽ mở rộng sang cả Đạt Văn ở Bắc Kinh, như vậy chúng ta sẽ giành được quyền đại lý quảng cáo của cả hai công ty.” Quả nhiên là chuyện tốt.

“Xin chúc mừng!” Dù sao công ty mở rộng kinh doanh cũng có rất nhiều ích lợi.

“Lục Tịch, xem ra em phải đi một chuyến rồi!” Văn Bác vỗ nhẹ vai tôi. “Công ty đối tác đã đọc bản kế hoạch của em, họ chỉ định bắt buộc phải là em!”

“Ồ!” Tôi không suy nghĩ nhiều, hầu như tất cả các bản kế hoạch của công ty đều là do tôi làm, hơn nữa tôi cũng đầu tư rất nhiều tâm sức để thành lập những bản kế hoạch ấy, đối phương hài lòng là điều tôi có thể đoán được.

Trước đây cũng đã tới vài lần, cũng quen với một vài người trong Quang Hoa.

“Lục Tịch! Sao cô lại tới đây?” Trữ Hạo gọi tôi lại, anh ta là phó tổng của Quang Hoa, hai năm nay chúng tôi hợp tác với nhau tương đối nhiều.

“Đến bàn bạc về dự án hợp tác với tổng giám đốc mới nhậm chức của các anh” Tôi nhẹ nhàng nói.

“Cứ tưởng ở công ty cô, Hạ Văn Bác mới là quản lý chứ, thì ra cô còn lợi hại hơn, haha!” Trữ Hạo cũng là một người rất cởi mở, khá quen thân với cả tôi và Văn Bác. “Đi nào, tôi đưa cô tới phòng làm việc của tổng giám đốc, từ lúc anh ta nhậm chức cô vẫn chưa tới phải không?” Trữ Hạo vừa nói vừa đi trước dẫn đường.

Phòng làm việc của tổng giám đốc mới nằm mãi ở bên trong cùng, Trữ Hạo đưa tôi tới cửa phòng thì đi luôn.

Tôi gõ cửa, không có động tĩnh gì, tiếp tục gõ, nửa giờ sau cửa mới mở.

Vừa vặn chạm mặt với người bên trong “Dương Tuấn? Sao lại là anh?”

7. Chương 07

Chương 7:

“Lục Tịch, em đến rồi sao!” Dương Tuấn dường như đã biết tôi sẽ đến.

“Anh là tổng giám đốc mới của Quang Hoa à?” Tôi cố gắng để giọng nói của mình không mang bất cứ tâm trạng nào, mặc dù những tâm trạng lúc trước vẫn chưa hề tiêu tan trong lòng.

“Em muốn đứng ở cửa bàn bạc với anh chuyện hợp tác kia sao?” Dương Tuấn dường như cũng nhìn thấy sự lưỡng lự của tôi, “Vào ngồi đi!” Ánh mắt khẩn khoản của anh khiến tôi không đành lòng từ chối, lúc này tôi không khỏi nhớ tới ánh mắt khẩn khoản của Mặc Mặc khi nó nài nỉ tôi, đúng là giống hệt nhau.

Nếu tôi để bàn chuyện làm ăn, vậy đầu tiên phải bỏ hết tình cảm cá nhân và những chuyện không liên quan khác, điều này tôi hiểu rõ.

Ngồi xuống, điều chỉnh tâm trạng, kinh nghiệm trên thương trường mấy năm nay đã khiến tôi không còn mang tất cả tâm trạng viết rõ ràng trên khuôn mặt nữa, thậm chí có tức giận đến mấy tôi cũng có thể ép mình mỉm cười. Lúc nào Văn Bác cũng nói nụ cười của tôi rất chuyên nghiệp, tất nhiên đó không phải là lời khen ngợi, mà ý anh là nụ cười của tôi không hề thật lòng.

Lúc này tôi lại bày ra khuôn mặt ôn hòa với nụ cười chuyên nghiệp đó để đánh giá Dương Tuấn. Cùng trong một căn phòng, anh dường như còn ngượng ngùng hơn cả tôi.

Một người đàn ông đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, khi bàn chuyện làm ăn đáng lẽ anh phải dày dặn kinh nghiệm hơn tôi. Nhưng Dương Tuấn của ngày hôm nay dường như rất mất phong độ.

Giới thiệu xong về dự án, anh thậm chí còn không thêm suy nghĩ dù chỉ là một phút, chỉ nói vài ba câu rồi quyết định luôn. Ký hợp đồng xong, tôi cảm thấy trận chiến này thật dễ dàng, có thể quay về công ty báo cáo kết quả được rồi.

“Lục Tịch, quả nhiên biểu hiện của em không tầm thường.” Lời khen ngợi của Dương Tuấn lọt vào tai tôi lại mang theo vẻ châm chọc.

“Đúng thế, là hoàn cảnh tạo nên đấy.” Tôi cảm thán, dường như muốn nói cho chính mình nghe,

Trước khi đi, Dương Tuấn tiễn tôi ra tận cửa, đích thân mở cửa cho tôi, tôi cảm ơn anh vì sự phong độ đó.

Lúc xoay người rời đi, Dương Tuấn gọi tôi lại. “Lục Tịch, anh muốn hỏi em vài câu.”

“Hả? Mời anh.” Dường như lúc này vẻ mặt tôi cũng thoải mái hơn một chút.

“Em hận anh không? Lục Tịch.” Dương Tuấn dường như rất mong đợi câu trả lời của tôi.

“Muốn nghe lời thật lòng?” Tôi hỏi lại.

Anh gật đầu.

“Tôi đã từng hận anh một chút, nhưng tôi còn hận chính mình hơn. Sau rồi tôi lại phát hiện tôi hận anh như thế chẳng hề có ý nghĩa gì, con người không thể sống mãi trong hận thù được. Thà rằng tôi đem niềm hận với anh biến thành tình yêu đối với người khác, như vậy ít nhất tôi và những người xung quanh tôi đều được hạnh phúc.”

“Vậy em có yêu anh không?” Anh tiếp tục hỏi.

“Yêu chỉ là một loại cảm giác., có đôi lúc tôi nghĩ tôi rất yêu anh, nhưng anh lại không cảm nhận được, cho nên anh cho rằng tôi không yêu anh. Có lúc tôi nghĩ tôi chẳng hề yêu anh, nhưng anh lại vì tôi mà cảm thấy hạnh phúc, cho nên anh tưởng rằng tôi yêu anh. Quyền lựa chọn cảm giác này nằm ở phía anh chứ không phải ở phía tôi, cho nên câu hỏi đó tự anh có thể giải đáp.”

“Vậy em bây giờ còn hận anh không?” Vẻ mặt Dương Tuấn hơi trầm lắng.

“Không. Vì sao phải hận anh? Anh với tôi mà nói bây giờ chỉ là một người xa lạ, hận một người xa lạ có phải là hơi buồn cười không?” Tôi hỏi lại anh.

Trong giây lát đôi mắt Dương Tuấn mất hết ánh sáng.

Lúc tôi rời đi dường như có nghe thấy anh nói “Anh thà rằng em cứ hận anh, Lục Tịch.” Còn tôi thì chẳng muốn miệt mài theo đuổi truy tìm hàm ý trong câu nói đó.

Có lẽ người lớn đều không muốn đón sinh nhật, nhất là phụ nữ, thêm một tuổi cũng chính là bản thân đã già thêm một chút.. Tôi có một chút sợ hãi với tuổi 30, nhưng nhìn vòng đời cứ chậm rãi chuyển động đến hướng con số 30, lòng không khỏi lo sợ.

Đứng trước gương, ngắm làn da mịn màng của mình, có thể vài năm nữa ở đây sẽ xuất hiện thêm các nếp nhăn, còn có cả những vết sạm màu. Tuổi thanh xuân ngắn đến cỡ nào, cảnh xuân tươi đẹp trôi đi, tại sao không thừa lúc tuổi còn trẻ tận hưởng nhiều hơn một chút hạnh phúc và vui vẻ trong cuộc đời?

Đúng thế, hôm nay là sinh nhật tuổi 27 của tôi.

Tan ca, Văn Bác bảo chờ anh.

“Mặc trang trọng thế nào, đi xã giao hả?” Tôi hỏi.

“Không, là mời một người rất quan trọng đi ăn.” Trong mắt Văn Bác lộ ra ý cười.

“Ồ” Tôi không cần nhiều lời nữa.

Văn Bác đậu xe rất xa, từ xa đã thấy chị Cẩm và Mặc Mặc.

“Sao thế? Họ là khách mời quan trọng hả?” Tôi không khỏi buồn cười.

“Đúng rồi. Em không cảm thấy lâu lắm rồi chúng ta chưa đi ăn cùng nhau sao?” Văn bác nắm lấy tay tôi khoát lên vai, đầm đăm như người anh cả.

“Cảm ơn anh cả Văn Bác!” Tôi nhớ lại cách gọi lúc trẻ con, trêu anh.

Văn Bác mỉm cười, giơ tay bóp nhẹ chóp mũi tôi. Khi còn bé, tôi là một con nhóc quậy phá chuyên gây rối, mỗi lần gây chuyện đều không dám nói với Lục Thần, lúc nào cũng đi tìm Văn Bác cầu cứu, lần nào tôi cũng ngọt ngào gọi: “Cảm ơn anh cả Văn Bác!” Còn Văn Bác cũng thành thói quen, lúc nào cũng bóp mũi tôi.

“Anh xem, có phải vì lúc nhỏ anh bóp mũi em nhiều quá, cho nên mũi em bây giờ tẹt cả đi đây này!” Tôi nói

“Mẹ ơi!” Mặc Mặc đã nhìn thấy tôi từ xa

“Thằng nhóc nghịch ngợm này, không nhìn thấy bác hay sao?” Văn bác ôm lấy Mặc Mặc. Anh vừa kéo tay tôi vừa ôm Mặc Mặc đi đến quán ăn. Chị Cẩm đi phía sau, cười nói : “Thật giống là một gia đình!”

Có thể rất nhiều người trông thấy cảnh tượng ấy đều nghĩ rằng chúng tôi là một gia đình, phải không?

Nhưng tôi vẫn luôn coi Văn Bác là người anh trai, kính trọng và yêu mến. Có một loại tình cảm, đã định sẵn là như thế thì cả đời cũng khó mà thay đổi được.

Ăn xong cơm, Văn Bác đưa chúng tôi về nhà,

“Cảm ơn anh, hôm nay vui lắm!” Tôi nói lời tạm biệt anh.

“Lục Tịch, sinh nhật vui vẻ.” Cuối cùng anh nói vậy, không ngờ anh lại biết hôm nay là sinh nhật tôi.

Nhìn Văn Bác dần đi xa, biến mất hẳn trong màn đêm tĩnh lặng, hào nhoáng, tôi cảm thấy hơi buồn lòng.

Chị Cẩm cho Mặc Mặc đi ngủ trước, tôi lại tiếp tục tản bộ trong vườn hoa của tiểu khu. Vườn hoa của tiểu khu này khiến tôi nhớ đến vườn hoa của Tử Trúc Viện, tôi thích cảm giác thân thuộc khi đứng ở đây, nó khiến những người ở nơi đất khách như tôi có cảm giác như được về nhà, đó cũng là lí do vì sao tôi lại cố chấp ở lại đây mãi.

Không ngờ đúng lúc này lại thấy Dương Tuấn, anh đang ngồi hút thuốc trên ghế đá. Đôi mắt anh chăm chú nhìn về một hướng nào đó nhưng không nhìn thấy tôi, có lẽ anh đang suy nghĩ chuyện gì đó đến xuất thần.

Tôi không muốn đến quấy rầy anh, có thể anh đang đợi người. Lặng lẽ rời khỏi đó, về nhà ngủ.

Sáng hôm sau, lúc đi qua vườn hoa của tiểu khu, người quản lý đang quét dọn khoảng đất đầy mẩu thuốc lá, miệng liên tục trách móc “Ai mà hút nhiều thuốc thế nhỉ, cả khoảng đất đều là mẩu thuốc lá.”

Vừa tới công ty, trợ lý đã nói với tôi giấy tờ về dự án của Đạt Văn có thay đổi, bên Quang Hoa mời tôi qua đó một chút. Dự án này từ đầu đến giờ vẫn luôn do tôi phụ trách, tìm tôi cũng đúng. Nhưng hôm nay tôi cảm thấy rất khó chịu. Mới sáng sớm đã đau đầu, chút nữa còn muốn tới bệnh viện. Tôi bảo trợ lý Tiểu Lưu mua giúp vài viên aspirin.

Văn Bác thấy tôi khó chịu liền đưa tôi đến bệnh viện.

“Không nghiêm trọng vậy đâu. Em có thể tự đi.” Tôi đưa giấy tờ về dự án của Đạt Văn cho Văn Bác, nhờ anh đi thay tôi một chuyến.

Lúc Văn Bác trở về, sắc mặt tái nhợt, khóe mắt còn có mấy vết xanh tím.

“Tổng giám đốc sao vậy?” Tôi hỏi trợ lý của anh.

“Đánh nhau với ông tổng mới của Đạt Văn.” Lão trợ lý thành thật trả lời.

Văn bác luôn luôn dịu dàng lịch thiệp mà cũng đánh nhau sao? Tôi không tin.

“Lục Tịch, em vào đây một chút.” Khẩu khí Văn Bác có vẻ nghiêm khắc.

“Em xem, đây là gì?” Văn Bác ném giấy tờ hết lên mặt bàn.

“Sao thế?” Tôi không hiểu.

“Em có biết Dương Tuấn chính là ông chủ của Đạt Văn không?” Văn Bác hỏi.

“Biết ạ. Có gì sao?” Tôi có chút khó hiểu CHÚNG tôi có được dự án hợp tác với Đạt Văn, kiếm được tiền đáng lẽ phải vui vẻ chứ.

“Biết mà vẫn còn làm dự án này của họ?” Âm lượng của Văn Bác rất lớn. “Suy cho cùng thì em vẫn chẳng hiểu gì về Dương Tuấn. Mục đích lần này của anh ta chính là muốn chúng ta sụp đổ.”

“Sao thế được?” Tôi vội vội vàng vàng lấy hợp đồng ra, lật lật giở giở hơn nửa ngày, không hề phát hiện bất cứ điểm nào khác lạ mà.

“Hợp đồng đó chẳng có vấn đề gì, vấn đề trng việc lập kế hoạch và thực hiện cơ.”

“Vẫn chưa xảy ra chuyện gì thì sao có thể chắc chắn được?” Tôi cam đoan việc lập kế hoạch và thực hiện không có vấn đề gì.

“Dương Tuấn là một người nổi tiếng lợi hại trong giới kinh doanh, có lẽ em vẫn chưa hiểu hết được anh ta.” Văn Bác thở dài.

“Tại sao hai người lại đánh nhau?” Tôi là muốn hỏi câu này cơ.

“Vấn đề cá nhân, không liên quan đến em.” Văn Bác rõ ràng không muốn nói.

Một người là ông tổng của Tây Á, một người là tổng giám đốc Đạt Văn, hai người ở vị trí đó mà có thể vùng vằng đấm ra, việc này mà truyền ra ngoài chẳng phải là chuyện đáng chê cười sao?

Tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, Chị Cầm và Mặc Mặc đều đã ngủ, chuông cửa vẫn vang lên đều đặn, vậy mà lại không làm họ thức giấc. Không biết ban ngày họ đi chơi những đâu mà tối đến lại mệt đến mức này nữa.

Mở cửa, tôi lại càng hoảng sợ hơn. Dương Tuấn ôm một chai rượu đứng ở ngưỡng cửa. Sao anh lại biết tôi ở đây?

Xem ra lần trước đánh nhau với Văn Bác anh cũng chẳng được lợi lộc gì, bởi vì vết thương trên mặt anh còn nghiêm trọng hơn cả Văn Bác.

Không biết Dương Tuấn đã uống bao nhiêu rượu, anh đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Tôi không muốn trêu chọc anh, thẳng tay đóng cửa lại, nhưng miệng anh vẫn luôn gọi tên tôi: “Lục Tịch, em đừng đi! Lục Tịch, đừng!...”

Tôi vẫn đóng cửa lại bởi vì tôi sợ mình sẽ lại liên quan đến anh.

Nửa đêm, tôi vẫn chưa ngủ được, đứng lên tự rót cho mình một cốc sữa, uống thật chậm.

Nhịn không được mở cửa ra. Không ngờ Dương Tuấn vẫn nằm ở bên ngoài.

Lúc này, nếu là một người xa lạ tôi cũng không thể mặc kệ họ.

Tổn bao nhiêu công sức mới đỡ được anh vào phòng khách, để anh nằm thẳng lên sofa. “Dương Tuấn!” Tôi vỗ lên mặt anh, gọi khẽ.

“Lục Tịch, đừng!” Anh nắm lấy tay tôi đặt lên ngực mình.

Tôi gắng sức kéo tay anh ra, rút tay về.

Dương Tuấn như vậy khiến tôi đau lòng.

Tôi đưa tay vuốt lên mi tâm nhú chặt của anh, nương nhờ ánh đèn leo lét ngấm nhìn hình dạng lúc ngủ say của anh. Đôi lông mày anh chậm chậm thả lỏng, đôi gò má gầy gò, đôi môi hé mở, hình như đang nói mê.

Không thể phủ nhận, Mặc Mặc càng lớn càng giống Dương Tuấn.

Không biết từ lúc nào, tôi cũng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Dường như có người đang tiến đến gần tôi, tôi cảm nhận được hơi thở của người khác. Tôi khẽ dụi mắt, mới phát hiện bản thân đang dựa sát vào người Dương Tuấn.

Mặc Mặc đưa con mắt tò mò lườm tôi và Dương Tuấn...

“Mẹ... Mẹ...” Tôi không biết nên giải thích thế nào với Mặc Mặc.

Dương Tuấn cũng đang nhìn Mặc Mặc thật kĩ càng, vẻ mặt anh khiến tôi cảnh giác. “Con trai em rất giống anh.” Anh nhìn tôi mỉm cười.

“Trùng hợp thôi!” Haha, tôi còn có thể nói gì đây?

Dương Tuấn dường như hôm qua ngủ khá ngon, ít nhất... nhìn qua anh có vẻ “tinh lực dư thừa”.

“Cảm ơn em tối qua đã thu nhận anh, Lục Tịch.” Anh vẫn mỉm cười với tôi.

Tôi nghĩ bản thân lại làm thêm một chuyện ngu ngốc, đáng buồn cười nữa rồi.

Lúc Dương Tuấn đi còn nói thêm, “Lục Tịch, anh sẽ theo đuổi em một lần nữa, lần này, nhất định em sẽ phải yêu anh!”

8. Chương 08

Chương 8

Bảy tháng, vì hạng mục của Đạt Văn tôi phải đến Bắc Kinh công tác một chuyến, nhân tiện đưa Mặc Mặc đến gặp cha mẹ tôi.

Họ chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của Mặc Mặc, lúc vừa nhìn thấy nó, cha mẹ tôi đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Nhưng rốt cuộc vẫn là bản tính trời phú cho bậc cha mẹ, họ không hề trách móc tôi đã giấu diếm họ, ngược lại còn hỏi tôi một mình nuôi con có vất vả lắm không?

Họ yêu mến Mặc Mặc đến nỗi khiến tôi đổ kị, nhất là cha tôi, lúc nào ông cũng cho thằng bé quay vòng vòng trên vai mình.

Mẹ kéo tay tôi nhìn tôi chăm chú nửa ngày, rồi cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tịch Tịch, cha mẹ lo cho con chết được!”

“Con biết, tất cả con đều biết!” Cha mẹ rất yêu tôi, tình yêu đó không vụ lợi và vô cùng to lớn.

Mặc Mặc tạm thời ở lại nhà cha mẹ vài ngày, tôi còn rất nhiều việc phải làm.

Chuyện đầu tiên sau khi đến Bắc Kinh tất nhiên là tìm Tiểu Uyên.

Bây giờ, bạn học Hạ Văn Uyên của tôi đã trở thành phu nhân của Phương Dịch, cho nên cô nàng đi đâu cũng có Phương Dịch đi theo.

Ba người cùng ngồi với nhau không thể tránh khỏi xúc động, thời gian trôi đi rất nhanh, nháy mắt một cái chúng tôi đều đã không còn trẻ trung nữa... Nhớ lại ngày xưa...

“Nếu gọi thêm Dương Kiệt nữa là chúng ta đông đủ đấy!” Phương Dịch bộc trực, Tiểu Uyên lườm cậu ta một cái sắc lẹm.

Tôi biết, Tiểu Uyên sợ trong lòng tôi vẫn còn khúc mắc.

Lần trước trong lễ cưới của Tiểu Uyên và Phương Dịch tôi đã gặp Dương Kiệt, cũng nhìn thấy vẻ cô đơn, lặng lẽ của anh.

Đúng lúc công ty của Phương Dịch có chút chuyện, chỉ còn lại tôi và Tiểu Uyên, từng chén trà cứ lần lượt rót ra, Tiểu Uyên dường như có chuyện gì đó muốn nói với tôi.

“Lục Tịch, Dương Tuấn vẫn đang tìm cậu!” Tiểu Uyên thăm dò. Tôi cúi đầu sắp xếp lại túi xách.

“Kỳ thực Dương Tuấn vẫn luôn bám riết lấy tớ và Dương Kiệt để hỏi tin tức của cậu, nhưng không có sự cho phép của cậu, tớ một câu cũng không dám nói với anh ta.” Tiểu Uyên dường như muốn thông qua câu nói này để đi đến trọng tâm câu chuyện.

“Ừ, biết rồi.” Tôi nói

“Cậu không định tha thứ cho anh ta?” Tiểu Uyên hỏi.

“Nếu đã ra đi rồi thì sẽ không quay lại với nhau nữa.” Tôi bây giờ không còn ngần ngại khi nói ra câu này nữa.

“Nhưng...” Tiểu Uyên chắc chắn còn có chuyện gì đó muốn nói với tôi, cô nàng rất hiếm khi nói chuyện áp úng thế này.

“Nhưng cái gì?” Tôi hỏi.

“Nhưng Dương Tuấn vẫn luôn yêu cậu mà!” Tôi bị sắc nước trà. “Đó là chuyện buồn cười nhất trong mấy năm nay tớ nghe được.”

“Lục Tịch, đừng quên các cậu còn có một đứa con trai.” Tiểu Uyên nhắc tới Mặc Mặc.

“Tớ không phủ nhận, Dương Tuấn đúng là cha của con tớ, vậy thì sao chứ? Không có Dương Tuấn mẹ con tớ vẫn có thể sống tốt. Hơn nữa, chỉ cần tớ đồng ý, có thể tìm bất cứ người đàn ông nào làm cha của con tớ.”

“Vì sao không cho Dương Tuấn một cơ hội?” Dáng vẻ này của Tiểu Uyên thật khiến tôi nóng nảy.

“Cơ hội nên cho thì đã cho rồi, chỉ là chúng tớ đã không cần thận bỏ lỡ nó.” Tôi thực sự không muốn tiếp tục câu chuyện này nữa.

Tiểu Uyên nói tôi trốn tránh vấn đề.

Đúng vậy, có một số chuyện không phải là không muốn đi đối mặt mà là không biết phải đối mặt như thế nào?

Trên màn hình điện thoại nhấp nháy một số điện thoại lạ, nhận điện, lại không có tiếng gì.

Điện thoại đổ chuông lần nữa, tôi thấy bức mình, vì sao lại phải nhận điện thoại của một người lạ? mặc kệ nó tiếp tục đổ chuông.

Ngày hôm sau theo kế hoạch là đi tới Đạt Văn, nếu đã kí hợp đồng với công ty họ thì sẽ phải đến thuyết trình về công dự án, như vậy sau này mới dễ làm việc. Xen lẫn trong đội ngũ nhân viên của công ty, không có ai chặn tôi lại cả. Tầng 5 đến tầng 10 của Building này đều là nơi làm việc của Đạt Văn, vị trí của các phòng ban cũng rất hợp lý.

Đi tới cuối tầng 10, nơi làm việc của tổng giám đốc thì có người chặn tôi lại “Cô là nhân viên mới sao? Tại sao lại không đeo thẻ?”

“Ồ...” Tôi không biết nói gì cho đúng, bởi vì tôi không hẹn trước mà chỉ là đến thăm dò một chút.

Đã tới rồi thì có lẽ nên thẳng thắn tìm giám đốc hiện tại của họ để nói chuyện, “Tôi tìm tổng giám đốc.”

“Tổng giám đốc vừa mới xuống máy bay, bây giờ phải ngủ bù, không thể gặp cô.”

“Không sao!” Rất hợp với ý tôi,

“Vậy ngày mai tôi lại tới.” Thăm dò hôm nay đã có chút kết quả, có lẽ đến hôm chính thức sẽ không đến mức bị động.

Lúc tôi vừa định xoay người rời đi, có người từ bên trong đi ra.

“Ai muốn tìm tôi?”

“Dương Tuấn?” Tại sao luôn gặp anh ta vào những thời điểm bất ngờ như thế?

“Lục Tịch, anh đang muốn tìm em.” Dương Tuấn thoát nhìn có vẻ mệt mỏi, chắc là vì vừa mới xuống máy bay.

“Không phải anh cần nghỉ ngơi sao? Tôi hôm nay chỉ đến xem xét chút thôi, vài ngày nữa mới hẹn nói chuyện dự án hợp tác.” Tôi không muốn đứng đây tiếp tục.

“Sao hôm qua em không nhận điện thoại?” Thì ra cú điện thoại hôm qua là của anh ta.

“Điện thoại di động để quên trong phòng tắm, không nghe thấy chuông.” Tôi không biết bây giờ khi nói dối bản thân còn không đỡ mặt hay không?

“Ồ, em không sao là tốt rồi.” Anh ta dường như rất lo lắng cho tôi.

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ không quan tâm đến một người chẳng hề liên quan đến mình, tôi sẽ giành thời gian đó ngủ một giấc thật ngon, nuôi dưỡng tinh thần cho bản thân.” Bởi vì nhìn anh ta bây giờ rất không ổn.

“Em đang quan tâm anh sao?” Trong giọng nói của anh ta có chút vui mừng,

“Tôi chỉ là không muốn khách hàng của tôi lại ngủ gục trên bàn lúc đàm phán.”

“Sẽ không đâu.” Anh ta mỉm cười với tôi.

Dương Tuấn kiên quyết đưa tôi xuống lầu.

“Lục Tịch, anh có thể xin em một chuyện nhỏ không?” Ở trong thang máy, anh ta nói.

Thấy tôi không phản ứng gì, anh ta có vẻ không vui. “Có lẽ anh đòi hỏi nhiều quá.” Anh ta mỉm cười tự giễu. Về thất vọng của anh ta khiến tảng đá nào đó chặn trong lòng tôi bắt đầu tan chảy, dần dần biến mất.

“Nói đi, tôi không chắc chắn là có thể làm được hay không đâu.” Tôi không biết bản thân là hiền lành hay không có nguyên tắc nữa. Đôi khi tôi cũng giận bản thân thiếu mạnh mẽ, thiếu dứt khoát.

“Bà ngoại anh thời gian trước phải nằm viện, là ung thư phổi giai đoạn cuối, bà vẫn rất muốn gặp em.” Về mặt lúc Dương Tuấn nói đến bệnh tình của bà ngoại vẫn thản nhiên như thể anh ta đã chấp nhận hiện thực này từ lâu rồi.

Trước đây tôi cũng đã từng gặp ông bà ngoại của Dương Tuấn, hai người đối xử với tôi rất tốt, nghe thấy tin tức này tôi cũng chẳng hề vui vẻ,

“Ở bệnh viện nào thế?” Tôi đứng là một con người không có nguyên tắc, vừa muốn vạch rõ giới hạn với Dương Tuấn nhưng về mặt khác lại không đành lòng thấy anh ta đau lòng khổ sở.

Cuối tuần đi đến bệnh viện 301 thăm bà ngoại Dương Tuấn.

Lúc tôi đến bà đang chợp mắt, y tá không cho tôi vào, cô ta nói bà lão đang ngủ, không thể quấy rầy.

Tôi ngồi chờ trong phòng khách.

Trong phòng khách còn có một người nữa, nếu tôi đoán không lầm thì đó chính là cha của Dương Tuấn, bởi vì ông có một đôi mắt giống hệt với Dương Tuấn và Dương Kiệt. Tuy rằng đã có dấu ấn của năm tháng nhưng thông qua đôi mắt này dường như vẫn có thể thấy được bóng dáng của Dương Tuấn và Dương Kiệt.

Tuy rằng lúc đầu quen biết Dương Kiệt, sau đó lại đăng kí kết hôn và ở chung với Dương Tuấn nhưng tôi vẫn chưa từng gặp cha của họ.

Nhìn tôi hơn nửa ngày, có lẽ ông đã biết tôi là ai.

Nhìn thấy vẻ mặt không ngừng ngạc nhiên của ông, tôi nghĩ mình phải tự giới thiệu bản thân một chút.

Không đợi tôi mở miệng, ông đã mở lời trước “Cháu họ Lục?”

Ha ha không ngờ trong nhà họ Dương tôi lại nổi tiếng như thế!

“Chào bác, cháu là Lục Tịch.” Tôi lễ phép gật đầu.

“Rất lâu trước đây Dương Kiệt đã nhắc đến cháu, nhưng sau rồi cháu lại ở bên Dương Tuấn.” Hình như ông cũng biết đến vướng mắc giữa tôi, Dương Tuấn và Dương Kiệt lúc trước/

“Có một chuyện, bác biết, vợ bác là Hồ Nhân rất có lỗi với cháu nhưng vẫn chưa có cơ hội để giải thích cho cháu hiểu.” Ông nói, tôi biết ông đang nhắc đến chuyện buổi sáng hôm bà to tiếng với Dương Tuấn kia.

“Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi ạ, cuối cùng rồi cũng rơi vào quên lãng thôi.” Tôi nói, huống chi có một số việc không thể chỉ trách người khác, có thể tôi và Dương Tuấn thực sự không thích hợp ở bên nhau, cho dù hôm đó bà không hề to tiếng với Dương Tuấn thì chúng tôi cũng bởi những chuyện khác mà chia đôi ngã. Khi còn trẻ chúng tôi đều quá ngây thơ.

“Dương Tuấn rất lưu tâm đến cháu.” Cha Dương nói. “Nó là một người nội tâm, không thích biểu lộ tình cảm ra ngoài. Nhưng là cha nó, bác biết nó thực sự rất để tâm đến cháu.”

Ông nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói. “Dương Tuấn từ nhỏ đã không thân thiết với bác, có lẽ nó vẫn luôn vì chuyện của mẹ nó mà trách bác. Sau khi quen biết cháu nó đã thay đổi rất nhiều, nó vui vẻ nhiều hơn, bác nghĩ niềm vui đó của nó xuất phát từ trong lòng, tuy rằng niềm vui đó của nó lại khiến đứa con trai bên cạnh bác đau lòng.” Ông ngừng một chút rồi tiếp tục. “Bác không biết Hồ Nhân làm thế nào lại biết được chuyện của cháu. Bà ấy cho rằng cháu là bạn gái của Dương Kiệt, là Dương Tuấn không từ thủ đoạn cướp cháu đi. Thấy Dương Kiệt càng ngày càng lặng lẽ, càng ngày càng đau khổ, vợ bác không chịu nổi cho nên bà ấy mới đến tìm Dương Tuấn. Cháu biết đấy, Dương Tuấn vẫn luôn không thích Hồ Nhân, nó quy kết cái chết của mẹ nó lên đầu hai bác, lúc đó chắc chắn nó giận quá cho nên mới nói ra những lời như thế.”

Cho nên sáng sớm hôm đó bọn họ mới to tiếng, cho nên Dương Tuấn mới lỡ miệng nói ra những lời này. Mặc kệ lúc đó Dương Tuấn là vô tâm hay cố ý, tôi từ lâu đã không muốn tìm hiểu nữa.

Thấy tôi không phản ứng gì, ông tiếp tục nói: “Có lẽ cháu cảm thấy những lời này của bác rất kì lạ, nhưng bác chỉ muốn nói, bởi vì bác là một người cha nên không thể đứng nhìn con trai mình tiếp tục đau khổ.”

“Cho tới bây giờ bác chưa từng nhìn thấy Dương Tuấn sa sút như vậy, nó tự nhốt mình trong nhà trọ không chịu mở cửa ra ngoài, không ăn không uống, say rượu, hút thuốc, tóm lại là muốn đưa bản thân vào chỗ chết. Bác đến thăm nó, nó cũng không mở cửa. Sau đó lại nghe thấy Dương Kiệt nói đó là vì cháu rời xa nó. Các bác thậm chí còn muốn tìm cách đưa cháu về, nhưng cháu hoàn toàn bất vô âm tín.”

Ông dừng lại nhìn tôi, tiếp tục nói: “Một khoảng thời gian sau, Dương Tuấn cuối cùng cũng chịu ra ngoài, nó chạy tới hỏi Dương Kiệt là cháu đã đi đâu rồi. Nó luôn không chịu về nhà, nhưng vì chờ đợi Dương Kiệt nên nó chuyển về nhà, có đôi khi nó và Dương Kiệt còn ngồi chung với nhau nói về cháu, nói về cuộc sống của cháu ở trường, nói về sở thích của cháu... Ngay cả khi bác và Hồ Nhân nghe thấy đều rất ngạc nhiên, cháu trở thành đề tài trong cuộc nói chuyện của hai anh em nó, thậm chí tình cảm của chúng nó còn tốt lên rất nhiều. Dương Tuấn một mực muốn đi tìm cháu, nó đến rất nhiều nơi tìm cháu, mọi người nhìn thấy đều rất thương nó. Thế nhưng khi nghe Dương Kiệt nói cháu dẫn chồng và còn trai cùng trở về, bác rất sợ, sợ Dương Tuấn sẽ không chịu nổi, sợ nó lại giống như bốn năm trước.”

Đáng thương cho tấm lòng của tất cả các ông bố bà mẹ trên đời! Cha Dương Tuấn đâu phải không thương anh ta.

“Lục Tịch, hôm nay cháu có thể xuất hiện ở đây, bác nghĩ có phải cháu vẫn còn yêu Dương Tuấn không?” Cha Dương đúng là một người lợi hại. Đây gọi là gì? Cha nào con nấy!

Tôi không biết nên trả lời câu hỏi của ông như thế nào, đang lưỡng lự thì y tá đi tới “Bà lão đã tỉnh rồi, hai người có thể vào thăm.”

Bà gầy đi không ít, so với ngày xưa già đi rất nhiều, nhìn thấy tôi bà có vẻ rất bất ngờ, “Là Lục Tịch ư?”

“Bà ngoại, cháu là Lục Tịch!” Năm tay bà, không nhận được, đôi mắt bắt đầu đau nhức. Bà đã từng là một người vui vẻ thân thiện, là một người đối xử với tôi rất tốt, vậy mà bây giờ lại gầy yếu nằm trên giường bệnh, bị căn bệnh nan y này hành hạ.

“Cháu gái ngoan, đừng khóc!” Giọng nói bà có vẻ yếu ớt, lời nói chỉ là thều thào.

“Cuối cùng Dương Tuấn cũng tìm được cháu rồi, bà cũng an tâm, nếu không bà chết cũng không thể yên lòng.”

“Bà ngoại, bà sẽ không chết đâu,” Tôi vẫn không nhận được mà khóc lên.

“Cháu gái, Dương Tuấn thực sự rất yêu cháu, cháu nhất định phải tha thứ cho nó nhé! Mấy năm không có cháu bên cạnh, nó không hề vui vẻ.” Bà ngoại vì nói nhiều quá cho nên thở gấp, không ngờ bệnh của bà lại nặng đến mức này

Không biết Dương Tuấn vào từ lúc nào, lúc tôi ngả đầu lên giường bệnh, tay anh đặt lên vai tôi.

Tôi cảm thấy bản thân có thêm một chút dũng khí.

9. Chương 09

Chương 9:

Từ bệnh viện đi ra ngoài, gió nhẹ thổi mây hazy xua tan đi cái nóng bức của ban ngày, lâu lắm rồi mới có một buổi đêm mát mẻ, khoan khoái như vậy.

“Không cần tiễn tôi, tôi có thể tự đi được!” Nói tạm biệt với Dương Tuấn và cũng không hề quay đầu lại.

Sau đó cũng vào viện thêm vài lần nữa, lần nào cũng ngồi tâm sự với bà cả một ngày trời. Lần cuối cùng, tôi đưa tấm ảnh chụp chung của tôi và Mặc Mặc cho bà xem, bà xúc động đến mức không nói lên lời. Tôi thấy bà hơi nhắm mắt, nhưng bên khóe mắt lại có một dòng nước nhỏ.

Lúc bà đi, trên khuôn mặt mang theo nụ cười, dáng vẻ bình thản.

Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến cái chết, thì ra nó cũng không đáng sợ như tôi nghĩ.

Tôi không đến tham dự lễ tang của bà ngoại Dương Tuấn, chỉ nhìn thấy cảnh lễ truy điệu long trọng trên TV, khi đó chúng tôi đã ở Thâm Quyển rồi.

Mặc Mặc cũng ngồi xem TV với tôi, thấy tôi khóc, nó liền hỏi: “Sao thế mẹ?”

Tôi chỉ vào ảnh chụp của bà lão trên màn hình TV nói với con: “Cụ già này qua đời, trước đây mẹ có quen biết bà cụ.”

Nghe xong, Mặc Mặc cũng khóc theo tôi.

Tôi hỏi con khóc cái gì? Nó cong cái miệng nhỏ nhắn nói: “Đau lòng mà!” Tôi đỡ khóc đỡ cười.

Sau khi trải qua một chuyện, tôi cố gắng lắng nghe tâm trạng của bản thân, bắt bản thân mình bình tĩnh.

Mỗi ngày đều làm việc thật tốt, cuộc sống an ổn vui vẻ. Nếu như ngày nào cũng thế này, tiếp tục sống như vậy đến cuối đời, đó cũng là một niềm hạnh phúc nhỉ. Còn về Dương Tuấn, thỉnh thoảng cũng xuất hiện trong giấc mộng đêm khuya, lúc nhớ tới anh cũng chỉ là chờ người ra mà thôi.

Tôi quyết định không nhớ tới anh nữa, quên đi vết thương xưa cũ, tiếp tục sống cuộc sống bình thường của mình.

Có lẽ khuất nhục sẽ chỉ làm cho người ta thêm kiên cường, trải qua càng nhiều đau khổ con người ta lại càng khôn ngoan.

Cơm thì vẫn phải ăn, cho nên công việc thì vẫn phải làm.

Nếu chạm mặt là chuyện không thể tránh được, chi bằng để tất cả như mây gió thoảng qua.

Dự án của Quang Hoa và Đạt Văn cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo, tôi cũng thử để bản thân nhẹ nhõm hơn.

Như thế có thể có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, đi chơi mọi nơi cùng con trai, ở bên cạnh nó nhiều hơn.

Dương Tuấn mặt đầy mệt mỏi, chờ tôi ở dưới lầu công ty,

Có lẽ anh mới từ Bắc Kinh trở về. “Tìm tôi có việc gì à?” Tôi hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là muốn nhìn thấy em một lúc, mấy ngày không gặp em rồi.” Anh nói, tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, trước đây xa nhau đâu chỉ là vài ngày? Vài ngày cũng có nhiều lần rồi, sao bây giờ anh ta lại nói thế?

“Cảm ơn đã nhớ!” Tôi mỉm cười.

“Buổi tối cùng ăn cơm nhé?” Dương Tuấn dường như không để ý đến thái độ của tôi.

“Xin lỗi, buổi tối tôi đã sắp xếp việc khác rồi.” Tôi bày ra nụ cười đầy tính chuyên nghiệp.

“Vậy hôm nào thì được?” Xem ra anh ta cũng không định từ bỏ.

“Chưa chắc đã có thời gian.” Tôi cố tình cự tuyệt lời mời của anh, bởi vì tôi không muốn liên quan gì đến anh ta nữa.

“Được rồi! Vậy anh cứ xếp hàng hẹn trước, cho đến khi nào em có thời gian thì thôi.” Tính kiên trì của anh khiến tôi khâm phục.

“Anh về đi, đừng lãng phí thời gian nữa, tôi vĩnh viễn sẽ không nhận lời mời của anh đâu. Quan hệ của chúng ta hiện nay chỉ giới hạn trong việc hợp tác công việc thôi, anh chỉ là khách hàng của chúng tôi, không hơn không kém.” Tôi nghĩ tôi đã nói rõ lắm rồi.

“Lục Tịch, anh sẽ không từ bỏ đâu!” Anh nói.

“Tôi cũng sẽ kiên quyết!” Kiên quyết từ chối, tôi không còn cách nào khác.

Cùng sống trong một thành phố, hai công ty lại đang hợp tác với nhau, cơ hội chạm mặt đương nhiên là không thiếu.

Hôm nay, công ty có mở một bữa tiệc cơm, các quản lý bậc trung trở lên đều tới tham gia. Tiệc cơm là chủ ý của Văn Bác nghĩ ra, anh cho rằng vừa ăn cơm vừa nói chuyện cùng với nhân viên cấp dưới có thể tăng thêm cảm tình, làm cho nội bộ công ty đoàn kết hơn. Tôi từ chối cho ý kiến.

“Lục Tịch! Cô cũng ở đây sao?” Từ toilet đi ra vừa vịn gập Trữ Hạo của Quang Hoa.

“Ừ, Văn Bác mở tiệc cơm ở đây.” Tôi nói, Trữ Hạo và Văn Bác cũng rất thân quen, đôi khi còn gọi anh xưng em nữa. “Anh thì sao? Đi xã giao à?” Đây không phải một nhà hàng phổ thông, trừ đến bàn chuyện làm ăn bằng không mọi người sẽ không tới đây đốt tiền.

“Tổng giám đốc Dương mở tiệc chiêu đãi khách hàng người Pháp, tôi đi tiếp khách!” Trữ Hạo chỉ chỉ vào căn phòng họ bao, căn phòng đó cách phòng tiệc của chúng tôi rất gần. “Có muốn đi qua chào hỏi vài câu không?”

Buồn cười, trốn còn không được, ai có lòng nào mà đi tìm anh ta chào hỏi chứ?

“Chắc là không, tôi còn có việc!” Tôi khoát khoát tay.

Quay về phòng ngồi cạnh Văn Bác, cảm thấy dạ dày càng lúc càng đau hơn. Mồ hôi lạnh đã túa ra trên trán.

Văn bác phát hiện ra sự khác lạ của tôi, lấy giấy ăn lau mồ hôi cho tôi. Hành động rất tự nhiên nhưng trong mắt người khác lại trở nên vô cùng ám muội, có người bắt đầu ồn ào. “Văn Bác và Lục Tịch định khi nào thì mời chúng tôi ăn bánh kẹo đây?” Hết giờ làm việc mọi người đều thoải mái gọi tên nhau.

Văn Bác thấy mồ hôi tôi đổ ra không ngừng, có vẻ hơi sợ hãi, nói với mọi người “Đừng làm ồn nữa, làm cho Lục Tịch không vui rồi sẽ phạt các người.”

“Thì ra Văn Bác cũng là một người sợ vợ nha.” Bên cạnh có người cười ha ha.

Không ai chú ý đến Dương Tuấn, cũng không có ai phát hiện anh vào từ bao giờ.

Lúc mọi người phản ứng được thì anh đã nện cho Văn Bác một đấm, đồng thời cầm áo khoác của tôi lên, kéo tôi ra ngoài. Tiếp theo, trong căn phòng vô cùng hỗn loạn, có người hét lên, có người đứng dậy can ngăn Dương Tuấn, có người đến đỡ Văn Bác.

Tôi đau đớn đến mức không hé răng, xem ra hôm nay muốn nói cũng khó.

Văn Bác đương nhiên sẽ không để Dương Tuấn cứ như vậy kéo tôi đi, anh bổ nhào về phía Dương Tuấn, hai người vung nắm đấm trong căn phòng nhỏ hẹp. Người xung quanh đều bị bất ngờ.

Tôi cảm thấy có thứ gì đó giằng xé trong dạ dày, đau đớn khó chịu.

“Đừng tay!” Tôi quát, nhưng không ai nghe tôi cả.

Đến lúc mọi người hiểu được đây là ông tổng Tây Á và ông tổng Quang Hoa đánh nhau thì mới bắt đầu can ngăn. Cuối cùng cũng có vài người to khỏe lôi được họ ra.

Hai người đàn ông đều khiến tôi khó chịu, khó chịu cực kỳ, bởi vì ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào tôi.

Lần này Văn bác bị thương khá nặng, khoe miệng anh vẫn chảy máu, tôi cầm tờ giấy ăn anh vừa lau mồ hôi cho tôi giúp anh cầm máu.

Văn Bác kéo tay tôi, nhìn chằm chằm vào Dương Tuấn: “Lục Tịch, chúng ta tới bệnh viện!” Trong mắt anh tràn ngập phần nộ và khinh thường.

Lúc đến bệnh viện, bác sĩ lập tức yêu cầu anh đi băng bó vết thương, anh lại nói bản thân không sao, bảo bác sĩ kiểm tra cho tôi trước.

“Loét dạ dày, bản thân cô không biết sao?” Bác sĩ trách tôi không chú ý đến ăn uống. Có một khoảng thời gian, tâm trạng khó chịu, ăn cái gì cũng không cảm thấy ngon, tinh thần cũng kém nữa, lúc làm việc thì cộc cằn phê luôn kẻ kè bên cạnh, có lẽ bệnh này bắt đầu từ khi đó.

“Nếu không chú ý sau này nghiêm trọng rồi sẽ đau đến mức không động đậy được đấy.” Bác sĩ dọa tôi.

“Sao lại có thể như vậy?” Văn Bác ở bệnh cạnh hỏi.

“Cái này thì phải hỏi bạn gái của anh.” Bác sĩ nhìn tôi.

“Bác sĩ nhầm rồi, anh ấy là anh trai tôi.” Tôi ngay lập tức sửa lại.

Biểu tình trên mặt Văn Bác lập tức trở nên cứng nhắc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại biểu cảm như bình thường. “Đúng thế, cô ấy là cô em gái sát cạnh nhà tôi.”

Đi ra khỏi bệnh viện, Văn Bác đưa tôi về nhà, lúc đi ngang qua siêu thị anh mua rất nhiều gạo tẻ: “Lúc về nhớ bảo chị Cẩm hầm cháo, chăm sóc dạ dày cho tốt!”

Thì ra anh lại là một con người cẩn thận như vậy.

Sáng sớm hôm sau, lúc đi ngang qua vườn hoa nhỏ của tiểu khu lại trông thấy người quản lý đang quét dọn đầu mẩu thuốc lá dưới mặt đất. Cái ghế đá đó chính là chỗ lần trước Dương Tuấn ngồi. Tôi ngồi xuống đúng chỗ đó, nhìn theo hướng ánh mắt của anh đêm nọ thì chính là căn phòng tôi đang ở. Lẽ nào anh ngồi đây hút thuốc cả một đêm?

Chuyện Dương Tuấn và Văn Bác đánh nhau rất nhanh đã lan truyền khắp chốn trong hai công ty.

Dù sao cũng là hai nhân vật then chốt chức vụ quan trọng, dù chỉ là gió thổi cỏ lay cũng đã đủ khiến người trên người dưới vô cùng chăm chú.

Trữ Hạo gọi điện tới cẩn thận dò hỏi tôi.

“Không sai, họ có đánh nhau, sao anh không đi hỏi Văn Bác hay Dương Tuấn, nguyên nhân tại sao thì họ rõ hơn tôi.” Tôi cũng không biết từ lúc nào giữa họ nảy sinh mâu thuẫn, tôi chỉ biết họ đã đánh nhau hai lần rồi.

“Tôi hỏi thế nào đây? Tổng giám đốc Dương từ hôm qua, lúc trở về thì không ra ngoài nữa, gọi điện thoại cho Văn Bác thì anh ta mắng tôi bắt chó đi cày. Nghe nói họ vì cô nên mới đánh nhau phải không?” Trữ Hạo từ lúc nào đã bắt đầu tin vào những tin tức vĩa hè như thế?

“Chuyện này xin thứ lỗi tiểu nữ không thể trả lời.” Tôi ngắt điện thoại.

Không muốn tiếp tục ở công ty để người ta nói ra nói vào, buổi chiều đi thẳng về nhà ngủ cho khỏe.

Gần đây luôn gặp ác mộng, mỗi khi ngủ tới nửa đêm đều bị ác mộng làm tỉnh giấc, rồi sau đó không thể tiếp tục ngủ nữa. Cũng vẫn là cảnh đó, người mặc quần áo màu đen kì dị trong mơ kia vẫn cứ đuổi theo tôi, hằn ở trước mặt tôi vung từng nhát dao cứa lên người mình, máu chảy từng giọt xuống người tôi, tôi muốn hét lên thật to nhưng cổ họng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Tôi biết người mặc quần áo đen trong mộng chính là Dương Tuấn, nhưng tại sao anh lại muốn làm tổn thương chính bản thân mình? Còn tôi vì sao lại cảm thấy kinh hoàng như vậy?

Tất cả những tâm tình rối bời ấy đều khiến tôi phiền não, cho nên tôi không thèm nghĩ nữa.

Lâu lắm rồi không nghe thấy tin tức gì về Dương Tuấn, ngày qua ngày lại tôi cũng cảm thấy bình thản hơn.

Tiểu Uyên đi công tác ở Quảng Châu, nhân tiện ghé qua Thâm Quyển thăm tôi. Cô nàng nói Dương Kiệt đã đi nước ngoài học ngành y, mấy năm nay dương Kiệt cứ cố chấp ở làm trưởng cũ làm giảng viên, lần này ra nước ngoài chưa chắc đã trở về,

Tôi không khỏi cảm thán, năm tháng trôi qua nhanh qua, cảnh còn người mất.

Tiểu Uyên hỏi tôi thực sự không thể tha thứ cho Dương Tuấn sao? Hà tất phải chấp niệm về oán hận trước kia mà bỏ qua hạnh phúc thực sự?

Tôi không biết nên trả lời thế nào

Tiểu Uyên khôn khéo nửa đùa nửa thật nói: “Tớ thấy có lẽ cậu cứ tạm thời cùng ông anh trai cơ bắp của tớ thành người một nhà, như thế cũng là cho Mặc Mặc một gia đình hoàn chỉnh.” Cô ấy cũng biết, tôi và Văn Bác không thể mà.

Lúc chị Cẩm đưa Mặc Mặc về nhà, mặt nó đỏ phừng phừng, tôi hỏi nó làm sao lại biến thành như vậy?

“Thi chạy với một người dưới lầu.” Nó nói, đồn thời cũng phần khởi khoe rằng nó thắng.
“Ông chú nào mà không thắng nổi con chứ?” Tôi cảm thấy lạ, “Chẳng lẽ người ta bỏ ra đường sao?”
“Chính là chú lần trước ngồi cùng máy bay với chúng ta ấy!” Mặc Mặc nói, “Chú ấy thua con mà.”
Lần trước ngồi cùng máy bay... Tôi đột nhiên nghĩ tới Dương Tuấn.
Anh ta sẽ không có ý đồ gì với Mặc Mặc đấy chứ? Tôi cảm thấy hoảng sợ

10. Chương 10

Chương 10:

Dương Tuấn lại đứng ở dưới lầu công ty chúng tôi,, trợ lý của tôi lại tiếp tục chuyển lời: “Tổng giám đốc Dương của Quang Hoa đang ở dưới lầu chờ chị!”

Để anh chờ, tôi quyết định không để ý tới anh ta nữa.

Điện thoại di động không ngừng đổ chuông, tôi biết là Dương Tuấn, cho nên không bắt máy, mãi cho đến khi máy hết pin.

Trợ lý mấy lần mượn cơ ký giấy tờ để đến xem phản ứng của tôi, có lẽ cô ấy đang phỏng đoán mối quan hệ giữa tôi và Dương Tuấn. Tôi chỉ là một người phụ nữ đã ly hôn, còn có cả một cậu con trai, vậy mà lại từ chối một người đàn ông ưu tú như thế

Xem ra mọi người có vẻ khá ủng hộ Dương Tuấn nhỉ?

Trợ lý lại bước vào: “Tổng giám đốc Dương của Quang Hoa muốn nói chuyện với chị về con của chị!”

“Kệ anh ta! Bây giờ tôi không có thời gian!” Tôi ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Tổng giám đốc Dương nói anh ta sẽ đứng chờ, anh ta nhất định phải nói chuyện với chị!” Trợ lý không biết đã bước vào phòng tôi lần thứ bao nhiêu rồi nữa, tôi cũng hơi bực mình rồi.

“Tổng giám đốc Dương của Quang Hoa? Gọi thân mật quá nhỉ? Đừng quên một điều, Tây Á mới là người trả lương cho cô!”

Từ từ đã, nói chuyện về con của tôi...

Lẽ nào?

Lúc tôi xuống lầu, rất nhiều người trong công ty đang dùng một ánh mắt kì lạ nhìn tôi, có lẽ tất cả mọi người đều đang phỏng đoán về quan hệ giữa tôi và Dương Tuấn. tôi chẳng thể nào che giấu mọi người, mặc kệ họ thôi.

Thấy tôi đi xuống, Dương Tuấn dường như hơi bất ngờ, có lẽ anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý là tôi sẽ không xuống, bây giờ tôi lại xuống gặp anh ta thế này cho nên bất ngờ cũng là lẽ đương nhiên.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?” Tôi hỏi

“Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi.” Anh bình tĩnh trả lời.

“Hình như giữa chúng ta chẳng có chuyện gì đáng nói cả.” Nếu đã chia làm đôi ngã, nói chuyện thế nào đi nữa cũng là vô dụng.

“Trái lại ấy chứ, chúng ta có rất nhiều chuyện để nói.” Anh mỉm cười, nụ cười của anh vẫn cuốn hút như vậy. Nhiều năm trước, tôi đã từng mê mẩn nụ cười trước mắt này.

“Đó là suy nghĩ của riêng anh thôi. Bây giờ chúng ta mỗi người một đường, nước giếng không phạm nước sông!” Tôi nói.

“Không, anh nghĩ đề tài anh sắp nói đây có liên quan tới cả anh và em, hơn nữa, anh đoán chắc em có hứng thú với nó.” Anh khẳng định

“Sao cơ?” Tôi ngẩng đầu.

“Một đứa trẻ tên là Mặc Mặc, vừa vặn ba tuổi rưỡi”. Trong mắt anh ta tràn đầy mưu toan.

Tôi không thích cảm giác bị động hoàn toàn này nhất là lúc nói chuyện cùng một người đàn ông khôn khéo như anh ta.

“Được! Tôi sẽ nói chuyện với anh!” Tôi nói rõ ràng từng chữ một.

Lên xe Dương Tuấn, xe chạy thẳng một đường ra khỏi La Hồ.

Tôi không biết Dương Tuấn định đưa tôi tới đâu, dù đã ở Thâm Quyển tới bốn năm trời nhưng tôi cũng không thuộc đường ở đây lắm.

Mãi miết nghĩ cách đối phó, căn bản là chẳng còn tâm trí nào nghĩ tới đường xá nữa.

“Xuống xe đi, ở đây khá yên tĩnh!” Dương Tuấn dừng xe xong liền mở cửa xe giúp tôi.

Ở nơi này phong cảnh nhẹ nhàng, là một khu biệt thự, lẽ nào đây chính là khu biệt thự của những người giàu có trong truyền thuyết ư?

Thấy vẻ ngạc nhiên vô cùng của tôi, Dương Tuấn giải thích: “Nơi này là mấy năm trước anh dùng cổ phiếu để mua, lúc đó vốn nghĩ rằng mua nó về đầu tư, không ngờ bây giờ nó lại có tác dụng thế này.”

Dương Tuấn đúng là một thương nhân giỏi giang, mấy năm trước kinh doanh bất động sản trì trệ, mua được một căn biệt thự thế này ít nhất cũng phải hơn mười vạn, có lẽ bây giờ phải tăng gấp 10 lần số tiền đó rồi.

“Lần này tới Thâm Quyển công tác anh sống tạm ở đây.” Anh vừa mở tủ lạnh vừa nói. “Em uống gì?”

“Nước ép nho. Cảm ơn!”

Anh dừng động tác lại: “Anh nhớ trước đây em thích uống nước dưa hấu ép mà” Tôi thấy tay anh đặt chai nước ép dưa hấu về chỗ cũ, tìm chai nước ép nho.

“Đây là trước đây.” Thực ra trước đây là bởi vì anh thích uống nước ép dưa hấu cho nên tôi mới uống theo, còn bản thân tôi thì thích uống nước ép nho hơn.

“Không có nước ép nho, để anh đi mua.” Anh cầm chìa khóa xe, định đi.

Bỏ đi, chỉ đến có một lần, việc gì phải tốn công như vậy. “Không cần, tôi uống nước khoáng được rồi.”

“Chắc chắn?” Anh ta hỏi.

Haha, có gì mà không chắc chắn chứ?

Hai người ngồi xuống đều cảm thấy hơi căng thẳng, người nào cũng có tâm trạng của riêng mình. Có phải Dương Tuấn muốn hỏi cha của Mặc Mặc là ai?

Tôi nên trả lời thế nào đây?

Nếu nói là anh ta, anh ta nhất định sẽ tranh quyền nuôi dưỡng Mặc Mặc với tôi. Nếu nói là người khác, vậy có thể là ai đây?

Xem chừng có vẻ như Dương Tuấn muốn tôi mở miệng trước, anh ngồi trên sofa nhìn tôi.

Có một số việc, người nào mở miệng trước thì người đó chính là người chột dạ, người nào hỏi trước thì người đó là người thất bại. Tham gia đàm phán trên thương trường nhiều, tất nhiên sẽ hiểu ra điều đó

Hai người ngồi đối diện hơi có vẻ ngại ngùng, ai cũng hơi cúi đầu thấp xuống một chút. Cuối cùng Dương Tuấn là người mất bình tĩnh trước.

“Lục Tịch, để anh nói trước nhé.” Anh thở dài thườn thượt một cái. “Thực ra, anh từ lâu đã biết Mặc Mặc là con trai của chúng ta.” Anh nói tới chủ đề này ngược lại tôi lại cảm thấy thoải mái.

“Vậy thì sao nào?” Đây là sự thật, tôi không thể phủ nhận nhưng tôi lại muốn nghe dự định tiếp theo của anh.

“Lục Tịch, tiếp nhận anh nhé, cũng là cho con trai một gia đình hoàn chỉnh.” Anh nói bằng giọng khẩn cầu.

“Từ lúc nó sinh ra đến giờ đều lớn lên trong một gia đình không có cha, không đúng sao? Có thể nó không có một gia đình hoàn chỉnh nhưng nó có một tình yêu hoàn chỉnh. Tôi sẽ yêu con trai của tôi gấp bội lần, không để nó phải chịu bất cứ nỗi oan uổng nào, cố gắng để nó vui vẻ hạnh phúc hơn cả khi được sinh ra trong một gia đình hoàn chỉnh.”

“Đó chỉ là ý nghĩ của bản thân em, em có từng hỏi qua Mặc Mặc hay chưa? Rốt cuộc nó muốn có một gia đình như thế nào?” Tâm tình của Dương Tuấn có chút kích động. Đó chính là mong muốn của tôi, đàm phán cùng Dương Tuấn lạnh lùng, bình tĩnh này, tôi vĩnh viễn không phải đối thủ của anh.

“Nó không thể lựa chọn gia đình, đây là số phận của nó! Cũng giống như tôi không thể lựa chọn tuổi trẻ của mình, tình yêu của mình!”

“Có thể em rất thất vọng với tuổi trẻ của mình, tình yêu của mình, đó là lỗi của anh nhưng điều đó có liên quan gì đến con trai chứ? Nó còn nhỏ, nó vô tội!” Từ lúc nào Dương Tuấn lại có một trái tim đồng cảm, thương hại thế này?

“Đúng vậy! Trên thế giới này có ai không phải là người vô tội đâu!” Tôi hỏi lại. Tôi cũng là người vô tội, dựa vào đâu mà bắt tôi làm công cụ trả thù của hai anh em họ?

“Lục Tịch, anh yêu em, cho nên không muốn dùng con trai để ép buộc em!” Tôi cảm thấy khoảng cách giữa tôi và Dương Tuấn cực kỳ xa xôi.

“Tôi còn có thể tin tưởng vào tình yêu của anh nữa sao?” Có lẽ Dương Tuấn muốn Mặc Mặc cho nên nói yêu tôi để tôi dễ chấp nhận.

Dương Tuấn không nói được gì.

Tôi và Dương Tuấn rơi vào im lặng, cuộc nói chuyện như đang chạy Marathon.

Tôi không muốn tiếp tục thế này nữa, bất cứ chuyện gì cũng phải giải quyết, một lần là đủ rồi, không cần kéo dài thêm nhiều lần nữa.

Tôi phá tan sự im lặng, “Dương Tuấn, tôi rất yêu con trai tôi, tôi sẽ nghĩ cách để nó được sống một cách vui vẻ nhất, tốt đẹp nhất, có lẽ tôi sẽ lo đến một gia đình hoàn chỉnh cho nó, nhưng không phải lúc này. Tin tôi đi, tôi thương yêu nó hơn ai hết.”

“Chúng ta cũng không còn trẻ nữa, cuộc sống hiện tại đều rất mệt mỏi, trong lòng lúc nào cũng tràn ngập buồn bã. Có một số việc anh cũng biết đó, đã qua rồi thì thôi đi, ngày này qua ngày khác, chúng ta cũng không còn là chúng ta của trước đây nữa, tôi tha thứ cho anh cũng được, không tha thứ cũng được, tất cả đều không có ý nghĩa gì nữa. Có lẽ anh nên đi tìm một cuộc sống mới cho mình, sau này anh kết hôn, rồi anh sẽ có đứa con của chính mình.”

“Không!” Dương Tuấn hét lên. “Vì sao? Vì sao em lại cứ cố chấp như thế hả Lục Tịch?”

“sao anh lại nói tôi cố chấp?”

“Em có muốn con được thương yêu nhiều hơn, có muốn có một gia đình hoàn chỉnh, có muốn là một người vợ được chồng thương yêu không? Bao năm đã qua, em vẫn không thể chấp nhận người khác, chứng tỏ em vẫn chưa tìm được người nào phù hợp hơn anh, nhưng tại vì sao em lại không chịu chấp nhận anh?” Dương Tuấn ở ngay trước mắt tôi, nhưng tôi lại thấy anh thật xa vời,

Nhưng lời anh nói là sự thực sao? Thứ tôi vẫn luôn chờ đợi và tìm kiếm rốt cuộc là gì đây?

“Anh sẽ không tranh giành con trai với em, em yêu nó, anh cũng yêu nó, không chỉ bởi nó là con trai của anh, mà còn bởi nó là con của em, em yêu nó, vì yêu em, cho nên yêu cả nó!” Tôi bị logic của Dương Tuấn làm cho hồ đồ.

Dương Tuấn yêu tôi sao? Có lẽ là từng yêu tôi chẳng?

Còn tôi, rốt cuộc tôi còn yêu anh không nhỉ? Có lẽ chính tôi cũng không biết nữa.

Lúc đi ra khỏi nhà đã quá trưa, sắc trời chói chang hơn? Kết quả của cuộc nói chuyện vừa này là gì nhỉ? Hình như chẳng có kết quả gì cả.

Dương Tuấn có nói đúng không? Tôi cũng khát vọng yêu và được yêu, nhưng tại sao trong biển người mêh mông nhường này lại không tìm được một người khiến tôi yêu và được yêu nhỉ? Còn trong tiềm thức, tôi thực sự vẫn luôn chờ đợi Dương Tuấn ư?

Nếu nói không phải, vì sao đến hôm nay tôi vẫn không tìm được một người có thể bầu bạn với mình suốt đời chứ?

Nếu nói phải, vậy vì sao bây giờ tôi lại muốn trốn chạy khỏi Dương Tuấn?

Tuy chỉ có một vấn đề cần giải quyết, nhưng lại kéo theo một vấn đề khiến tôi phải đau đầu khác.

Mưa rào mùa hè nói đến là đến ngay được, tôi vừa định để Dương Tuấn đưa mình về công ty thì bên ngoài lại mưa tầm tã thế này.

“Ông trời thấy anh đáng thương, cho nên đang giúp anh giữ chân em lại một lúc.” Dương Tuấn khiên nhường nói.

“Dương Tuấn, quảng hết tất cả quá khứ đi, tôi chỉ muốn nói, tôi không phải là người thích hợp nhất với anh.”

“Tình cảm giống như người uống nước, nóng lạnh tự cảm nhận được.” Dương Tuấn nói đầy ẩn ý. “Đúng là em không phải người tốt nhất, cũng không phải dịu dàng nhất, cái gì cũng không phảo...” Anh ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn những hạt mưa lớn bên ngoài, “Nhưng em lại là người mà anh yêu nhất! Lần nào cũng là em!”

Tại khoảnh khắc này, tại nơi này, trong hoàn cảnh thế này, lời nói đó của Dương Tuấn không phải không khiến tôi cảm động!

11. Chương 11

Chương 11:

Cơn mưa lớn nhất từ trước tới nay ở Thâm Quyển kéo dài gần một tiếng đồng hồ, lúc mưa tạnh, tôi bảo Dương Tuấn nhanh nhanh đưa tôi trở về.

Xe đi được khoảng 5 cây số thì thấy có rất đông người tụ tập ở đó, Dương Tuấn xuống xe hỏi xem đã xảy ra chuyện gì?

“Ở đây bị lụt sâu không đi được, loại xe nào cũng không thể đi qua được.”

“Còn đường nào khác không?” Dương Tuấn hỏi.

“Đây là giao lộ duy nhất để vào trong thành phố.” Nhân viên điều tra thực địa tại nơi bị lụt trả lời.,

“Khi nào thì nước mới rút?”

“Không biết nữa. Bây giờ phải đợi vận chuyển thiết bị hút nước tới đây mới được, nhưng phía trước vẫn còn mấy con đường bị lụt nữa cơ, nhanh nhất cũng phải ngày mai mới thông đường được.” Ông ta đang ra lệnh cho mọi người giải tán bớt đi.

Dương Tuấn quay đầu lại, đi về phía tôi.

“Sao bây giờ?” Tôi hỏi.

“Trở về đợi một chút rồi tính tiếp.” Dương Tuấn quành xe quay lại biệt thự

Hai người đứng đối diện dưới một mái hiên có vẻ hơi xấu hổ.

May mắn có chiếc điện thoại của tôi phá vỡ bức màn im lặng, tiếng nói làm nhức đầu của Văn Bác truyền tới từ bên trong điện thoại : “Lục Tịch, em đang ở chốn nào thế? Ngoài trời mưa to như thế, em không bị ướt đấy chứ?”

“Em vẫn ổn, không sao ạ.” Tôi nói,.

“Ừ, anh yên tâm rồi.” Ngắt điện thoại của Văn Bác, Dương Tuấn ở bên cạnh nhìn tôi bằng con mắt đầy ẩn ý.

Tôi lại gọi điện thoại cho chị Cẩm, chị đang cho Mặc Mặc ăn cơm.

“Thời tiết không tốt, đừng ra ngoài. Em đang ở đâu thế? Sao vẫn chưa về nhà? Chị nấu cháo rồi, mấy hôm nay dạ dày em vẫn luôn khó chịu đúng không?” Chị Cẩm lúc nào cũng chăm sóc cho tôi rất kĩ càng, giống hệt một người chị.

“Lúc này em vẫn chưa thể về nhà được...” Mặc Mặc hình như cũng nghe thấy giọng nói của tôi.

“Lục Tịch, sao bây giờ mẹ vẫn chưa về nhà?” Giọng nói của Mặc Mặc vừa giận dỗi vừa trách móc, nhưng vào trong tai tôi nó lại trở nên vô cùng ấm áp.

“Mẹ bận việc, tối muộn mới về được. Con phải nghe lời bác Cẩm đấy.” Tôi nói.

“Vâng! Tối về nhớ kể chuyện cổ tích cho con nghe nhé.” Nó vẫn luôn thích được nghe tôi kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ.

“Nếu như tối nay mẹ không thể kể cho con nghe, ngày mai mẹ kể bù có được không?” Tôi cố gắng học theo cách suy nghĩ sự việc của con.

“Vâng, được ạ!” Nó suy nghĩ một lúc rồi nói.

Nói chuyện điện thoại xong mới phát hiện cái dạ dày trống rỗng đang ca hát âm ỉ.

Thấy vẻ khốn quẫn của tôi, Dương Tuấn nói ở gần đây có một nhà hàng không tồi, tôi tất nhiên là vui vẻ cất bước rồi.

Có thể là do đồ ăn khá ngon, có thể là do hôm nay tôi quá đói, nói chung là tôi ăn rất nhiều.

Ăn xong dạ dày lại nhói đau từng cơn, bệnh cũ lại tái phát.

Về đến nhà Dương Tuấn, thực sự dạ dày rất đau và khó chịu. Dương Tuấn hỏi tôi làm sao mà sắc mặt lại tái nhợt đi như thế

“Đau dạ dày!” Tôi nói,.

Dương Tuấn vội vàng đi mua thuốc, tôi nằm thẳng người trên sofa, đổ mồ hôi lạnh.

Nghe thấy tiếng phanh xe bên ngoài, biết là Dương Tuấn đã về. “Gần đây chỉ mua được cái này thôi.” Anh vừa nói vừa rót nước.

Uống thuốc xong chưa được bao lâu vậy mà Dương Tuấn đã trở nên nóng vội. Anh để tôi nằm thẳng trên đùi anh, đưa tay xoa bụng cho tôi. Tay anh ấm áp dịu dàng, tôi cảm thấy đau đớn cũng đang giảm bớt.

Không biết bản thân đã ngủ từ lúc nào.

Lại mơ thấy người mặc quần áo đen kia, khuôn mặt hắc không hề dữ dằn, hắc nhìn tôi mỉm cười. Tôi chậm chậm đưa tay vuốt ve mặt hắc. Tôi phát hiện hắc chính là Dương Tuấn.

“Dương Tuấn!” Tôi gọi, còn anh thì vẫn luôn nhoẻn miệng cười với tôi.

“Anh yêu em, Lục Tịch!” Anh nói.

Anh bắt đầu hôn tôi, nụ hôn của anh vẫn ấm áp ngọt ngào như trước.

Tôi cười, thì ra là Dương Tuấn yêu tôi.

Chúng tôi vẫn cứ hôn nhau như thế, anh đặt tôi dưới thân, vội vàng đòi hỏi,

Tôi cảm thấy cơ thể mình nóng lên.

Đúng lúc đó, tôi luôn miệng gọi tên Dương Tuấn.

Tỉnh dậy buổi sáng nghe thấy tiếng chim hót ngoài cửa sổ, chim ở đâu thế? Cảm thấy không đúng, tôi ngồi thẳng dậy, tôi đang ở đâu thế này? Điều kinh khủng hơn chính là tôi không hề mặc quần áo.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua dần dần hiện lên trong đầu.

Trời ơi! Không phải chứ? Tôi khóc không ra nước mắt.

Đây là một căn phòng rất sang trọng, trên tường có một bức ảnh của tôi, tôi chụp bức ảnh này khi nào nhỉ? Không nhớ nữa.

Đây là phòng của Dương Tuấn sao?

Nhưng Dương Tuấn đâu rồi?

Có phải bây giờ anh cũng đang hoảng sợ như tôi không?

Đúng lúc tôi đang cố gắng làm rõ tình huống này, Dương Tuấn đột ngột đẩy cửa bước vào.

Tôi dùng chân quần quanh người.

Thấy vẻ hoảng sợ của tôi, anh cũng sửng sốt. “Em tỉnh rồi à?” Anh có vẻ không được tự nhiên.

Tôi không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm anh ta.

“Mặc quần áo rồi ra ngoài ăn sáng nhanh nào!” Nói xong anh vội vàng đi ra ngoài.

Nếu đã xảy ra rồi thì phải đối mặt thôi, trốn tránh thật là buồn cười.

Huống hồ tất cả đều đã trưởng thành rồi, chuyện này cũng đâu hiểm lạ gì.

Tôi mặc quần áo xong đi ra ngoài thì đã thấy Dương Tuấn ngồi chờ ở đó.

Phòng ăn nằm trong một góc nhỏ của tầng dưới, thiết kế rất đặc biệt, nếu không phải Dương Tuấn đi đằng trước có lẽ tôi không thể tìm nổi.

Trên bàn ăn bày cháo và dưa muối.

“Đem qua em đau dạ dày, bây giờ ăn một chút cháo có lẽ sẽ dễ chịu hơn.” Dương Tuấn kéo ghế giúp tôi rồi múc cho tôi một bát cháo.

Cháo rất nóng, hắc là vừa mới nấu xong.

“Anh nấu sao?” Tôi hỏi.

“Ừ, lần đầu tiên nấu, không biết có ăn nổi không nữa.” Dương Tuấn càng ngày càng khiêm tốn.

Tôi nếm thử một miếng, hạt gạo vẫn còn cứng lắm.

Thấy tôi buông thìa, Dương Tuấn vội hỏi “Sao rồi?”

“Nói thật?” Tôi hỏi

Anh gật đầu.

“Không ngon lắm.” Tôi nhún nhún vai.

Lúc tôi định ăn miếng thứ hai, Dương Tuấn giạt lấy bát đặt xuống bàn. “Bỏ đi, ra ngoài ăn. Anh biết một nơi ăn sáng ngon lắm.”

“Lãng phí! Chỉ cần cho thêm chút nước, đun lên thêm chút nữa là ăn được mà.” Tôi nói.

Tôi đứng trong nhà bếp đun nồi cháo kỹ thêm một chút nữa, đối với chuyện xảy ra tối hôm qua, hai người đều rất thức thời, không ai nhắc tới.

Tôi muốn hỏi anh, chỗ giao lộ bị ngập nước đã xử lý xong chưa, bao giờ chúng ta mới có thể mới có thể trở về?

Xoay người nhìn thấy anh dựa vào cửa nhà bếp nhìn tôi.

“Lục Tịch, em có biết không? Đây là buổi sáng vui vẻ nhất mà anh được trải qua trong mấy năm nay.” Giọng nói trầm ấm của Dương Tuấn văng vẳng ngay bên tai tôi.

Tôi không nói gì, chăm chú nhìn xem ngọn lửa có to quá không.

Tôi nghe được tiếng cú đầu thở dài của anh.

Tổng giám đốc Dương Tuấn cũng không phải là một người nhàn hạ mới sáng sớm đã nhận tới bốn năm cuộc điện thoại, toàn bộ đều là việc của công ty, nhìn cách giải quyết mọi chuyện đơn giản, nhanh chóng của anh, tôi không khỏi khâm phục.

Lúc quay về được công ty thì đã là buổi trưa rồi, Văn Bác hỏi tôi đã đi đâu mà bây giờ mới xuất hiện.

Tôi không nói cho anh biết sự thật, chỉ nói gặp bạn cũ trên đường.

“Người trong công ty nói hôm qua em đi cùng Dương Tuấn, anh ta có gây khó dễ cho em không?” Xem ra chuyện của tôi và Dương Tuấn, Văn Bác cũng biết không ít.

“Không” Tôi không muốn nói thêm nữa.

Văn Bác thở dài,

“Anh gần đây rất hay thở dài, cẩn thận sẽ mau già đấy!” Tôi nhắc khéo anh.

“Chẳng thật lòng gì cả, không thèm hỏi xem tại sao anh lại thở dài à?” Văn Bác dùng lực xoa xoa đầu tôi.

Tôi làm bộ nghe không hiểu.

Mặc Mặc dạo này rất hay gặp Dương Tuấn, sau khi về nhà lại còn kể chuyện hôm nay con đi chơi với chú Dương ở bên dưới, chơi vui lắm, vân vân...

Tôi lúc nào cũng chỉ cười mà không nói.

Thỉnh thoảng tôi cũng trông thấy Mặc Mặc có vài món đồ chơi mới, hỏi lấy ở đâu?

Nó nói có người tặng.

Tôi hỏi người đó là ai?

“Chính là chú Dương ạ!” mặc Mặc có vẻ không bình tĩnh “Không phải con nói với mẹ mấy lần rồi sao?”

Tôi chỉ biết gật đầu.

Thì ra chủ của cái nhà này lại là Mặc Mặc, tôi cảm thấy thật buồn cười.

Cuối tuần, Mặc Mặc âm ỉ bảo muốn đi chơi ở Thung lũng Hạnh Phúc, chị Cẩm bảo nhúc đầu, phải nghỉ ngơi. Cho nên tôi chỉ còn cách xin nghỉ việc – liệu mình đưa quần tử đi chơi.

Đến cửa công viên, Mặc Mặc bắt đầu đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Tôi nghe thấy con lẩm bẩm: “Tại sao còn chưa tới? Lừa mình sao?”

“Con nói gì thế?” Tôi hỏi.

“Chú Dương ấy! Chú ấy bảo hôm nay sẽ đi chơi cùng chúng ta!” Nó tiếp tục nhìn xung quanh.

“Chú Dương tới rồi!” Nó giẫy ra khỏi bàn tay tôi chạy tới chỗ Dương Tuấn.

Dương Tuấn mặt mày rạng rỡ, “Lục Tịch! Dạ dày đã khá hơn chưa?”

Tôi bất đắc dĩ mỉm cười “Cảm ơn đã quan tâm!”

Xem ra Dương Tuấn rất giỏi, anh có thể thu phục được Mặc Mặc.

Dương Tuấn và Mặc Mặc chơi rất vui, trò nào cũng thử chơi một lần, đầu tóc Mặc Mặc bết đầy mồ hôi.

Lúc nghỉ, Mặc Mặc dựa vào người tôi ngủ, gọi thế nào cũng không thức dậy.

Dương Tuấn bế nó lên: “Đi thôi, nó cũng mệt lắm rồi, để nó ngủ vậy!”

Dương Tuấn một tay ôm Mặc Mặc, một tay nắm tay tôi kéo về.

Dương Tuấn của giờ khắc này khiến tôi cảm thấy xa lạ.

12. Chương 12

Chương 12:

Chuyện của Dương Tuấn (Phần này nhân vật tôi là Dương Tuấn nhé)

Mẹ tôi là một người phụ nữ rất xinh đẹp., bà dịu dàng, có khí chất, có thể nói là tài hoa hơn người, nhưng cha tôi lại không yêu bà. Lúc nào tôi cũng suy nghĩ và không hiểu vì sao một người phụ nữ ưu tú như thế lại không chiếm được tình yêu của chồng.

Biết cha tôi có tình nhân bên ngoài bà cũng không giống như những người vợ khác bày trò “một khóc, hai nháo, ba thất cổ” mà lại chọn cách lặng lẽ ra đi.

“Mộ Vân, bao năm đã qua, con đường quanh co mà chúng ta đã đi không phải là ngắn, mong sau này anh có thể tìm được hạnh phúc.” Nói xong bà không hề quay đầu, chỉ để lại cho chúng tôi một bóng lưng thê lương và đẹp đẽ.

Cha tôi cũng không giống những người chồng khác...Ông không đuổi theo cầu xin sự tha thứ của vợ, mà chỉ ôm chặt lấy tôi.

Tôi khóc, tôi mong chờ tiếng khóc của mình có thể gọi mẹ quay lại, nhưng không, năm ấy, mùa hè năm ấy, mẹ đã rời xa chúng tôi.

Tôi hận cha mình, vì ông đã khiến tôi mất mẹ.

Đôi khi tôi còn nghĩ không biết tôi có phải là con ruột của cha không nữa,. Nhưng khi lớn lên, tôi giống ông đến bảy phần, ba phần còn lại tôi giống mẹ tôi, hai cha con cùng đi trên đường phố, tùy tiện hỏi một người nào đó, ai ai cũng nói tôi là con trai của ông.

Cha tôi có một công ty rất lớn, công ty này khi mới thành lập hơn nửa phần vốn của nó là tài sản của ông bà ngoại tôi.

Từ nhỏ tôi đã rất thân thiết với ông bà ngoại.

Mẹ đi rồi, cha tôi kết hôn với tình nhân của ông là Hồ Nhân một cách nhanh chóng, tôi vẫn luôn cảm giác bà ta chính là một con hồ ly tinh.

Khi bà ta vừa chuyển tới đây luôn đối xử với tôi rất khách sáo, nhưng tôi lại cho rằng sự khách sáo đó của bà là giả tạo.

Tôi lúc nào cũng dùng ánh mắt khiêu khích nhìn bà, tôi muốn bà có thể phát hiện ra thái độ bất hợp tác ấy của tôi.

Hồ Nhân đôi khi cũng giận tôi, đôi lúc tôi ước bà hãy xông lên mà đánh tôi, như vậy tôi có thể nói với cha là bà ta ngược đãi tôi. Nhưng bà ta luôn biết cách kiềm chế bản thân, mặc dù cơn lòi đình của bà đã lên đến đỉnh điểm.

Sau khi Hồ Nhân mang thai, địa vị của tôi trong gia đình giảm sút trầm trọng.

Cha tôi dù bận bịu công việc, nhưng vẫn giành thời gian cùng Hồ Nhân nghe nhạc nhưng ông lại quên mất tôi vẫn đang chờ ở trường, ông khiến tôi trở thành học sinh duy nhất trong lớp không có người đón về. Người giúp việc cũng quay ngoắt sang cung phụng Hồ Nhân, làm món ăn bà ta thích ăn, nói những gì bà ta thích nghe.

Hồ Nhân thích người khác khen bà ta xinh, còn tôi thì luôn nghĩ bà ta ngay cả ngón tay út của mẹ tôi còn không sánh bằng, cho đáng xách giày cho mẹ tôi.,

Khi Hồ Nhân mang thai, ngày nào tôi cũng cầu nguyện mong ước đứa trẻ bà ta sinh ra vừa xấu xí vừa ngốc nghếch, chỉ đáng xách giày cho tôi. Nhưng ông trời không theo ý nguyện con người, Hồ Nhân sinh ra một bé trai rất xinh xắn, họ đặt tên cho nó là Dương Kiệt, nói rằng sau này nó sẽ là một người kiệt xuất,

Sự xuất hiện của Dương Kiệt khiến tôi bị lãng quên hoàn toàn.

Không còn một ai chú ý đến tôi nữa.

Là ông bà ngoại đón nhận tôi, họ đưa tôi về đại viện. Tuổi thơ của tôi hơn phân nửa là trải qua trong đại viện, sau đó cũng rất ít qua lại chỗ cha tôi. Nhưng không phải là tôi không oán hận họ. Nỗi thù hận của tôi với họ đặt ở nơi sâu nhất trong lòng, đợi thời cơ rồi sẽ có một ngày họ cũng sẽ thống khổ như tôi.

Sau khi nghe được tin tức mẹ tôi chết vì bệnh tật, ông bà tôi rất đau buồn.

Tôi cũng rất đau đớn, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, làm vậy sẽ càng khiến ông bà đau buồn hơn. Tôi quyết định biến đau thương thành động lực, chăm chỉ học hành, để ông bà ngoại nở mặt nở mày vì mình.

Khi còn nhỏ tôi rất hướng nội, không thích nói chuyện, nhưng thành tích học tập luôn dẫn đầu lớp.

Khi còn nhỏ không hề thân thiết với mấy đứa trẻ đồng trang lứa trong đại viện, lúc chúng nó vui chơi với nhau tôi chỉ biết đứng nhìn từ phía xa, trong lòng cực kì thèm khát.

Có một hôm, có một đứa trẻ đột nhiên gọi tôi lại: “Nè. Cậu tên là gì? Sao không ra đây chơi cùng?”

Đứa bé đó chính là Trình Tử Chấn – cầm đầu đám trẻ con ở đây, sau này cũng chính là anh em đáng tin cậy nhất của tôi.

Lúc còn bé, đánh chết tôi cũng không về nhà cha. Lớn rồi thỉnh thoảng lại về đó một lúc.

Mỗi lần về nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc của gia đình họ để tự nhắc bản thân nghĩ đến nỗi đau khổ của mình.

Lần nào tôi cũng mang theo thù hận lãnh đạm quan sát cuộc sống của họ.

Trong căn nhà đó vẫn giữ lại căn phòng trước đây, đó là một căn phòng rất rộng, thông thoáng. Dương Kiệt vài lần nói muốn đổi với tôi, tôi chưa từng để ý đến nó.

Thỉnh thoảng nhìn thấy Dương Kiệt, tôi sẽ sững sốt, thì ra đôi mắt của nó và tôi rất giống nhau, tôi và Dương Kiệt thực sự là anh em sao? Nhưng trong lòng tôi lại rất bài xích nó.

Khi tốt nghiệp đại học, vốn dĩ có thể vào làm cho nhà nước, nhưng tôi lại lựa chọn vào công ty của cha.

Tôi có kế hoạch của tôi.

Công ty đó là trụ cột kinh tế chính của nhà họ Dương, nếu có một ngày nào đó công ty sụp đổ, vậy Hồ Nhân và Dương Kiệt sẽ hết đường sống.

Lúc mới vào công ty, biểu hiện của tôi không chê vào đâu được, cha tôi vì sức khỏe không tốt, cho nên dần dần giao lại mọi chuyện cho tôi.

Tôi nhanh chóng lôi kéo tâm phúc (tâm phúc: người cùng phe với mình), rất nhanh chóng đã thành lập được thế lực của mình trong công ty, đợi lúc thời cơ chín muồi, tôi sẽ đánh cho gốc rễ của công ty này tan tành.

Tôi thuê một gian nhà trọ trên con đường tấp nập nhất ở Trung Quan Thôn, từ Trung Quan Thôn tới chỗ ông bà ngoại hơi xa, bình thường tôi vẫn ở trong căn nhà đó, cuối tuần mới về thăm ông bà ngoại.

Thằng nhóc Dương Kiệt này đúng là người nhà họ Dương, càng ngày càng giỏi giang, thể hện hết tài năng trong trường cấp ba, thuận lợi thi đỗ trường Đại học Nhân dân Trung Quốc.

Trường của nó cách công ty rất gần, thỉnh thoảng nó cũng tới tìm tôi. Nó vẫn thân thiết gọi tôi là anh trai, hoàn toàn không để tâm thái độ lãnh đạm và thờ ơ của tôi. Có lẽ nó không cảm nhận được tôi hận mẹ nó tới mức nào, hoặc giả là tôi đã vùi lấp hận ý quá sâu, không có bất cứ ai phát hiện được.

Có một lần, Dương Kiệt chạy tới nói với tôi: “Anh, em có một người bạn muốn tìm một công ty để tới thực tập, em muốn nhờ anh giúp đỡ.” Thấy dáng vẻ ngần ngại của nó, tôi nghi ngờ người này không giống bạn bè bình thường.

“Đến công ty của nhà mình đi!” Tôi muốn xem rốt cuộc người bạn đó là cái kiểu gì.

Lần trở về nhà trước, tình cờ thấy được một thay đổi nho nhỏ trong căn phòng của Dương Kiệt. Trên tường treo một bức ảnh rất lớn, là bóng lưng nhỏ bé, thanh tú của một cô gái. Bức ảnh đã qua PS, trông rất mờ.

Có phải Dương Kiệt đã thích một cô gái rồi không?

Bởi vì Dương Kiệt vẫn luôn không thích tùy tiện treo đồ lên tường.

Đôi lúc, thấy Dương Kiệt và Hồ Nhân ngồi ở phòng khách trò chuyện, Dương Kiệt thỉnh thoảng cũng nói: “Cô ấy, cô ấy...”. Hơn nữa còn với vẻ mặt dịu dàng, trong mắt tràn ngập hạnh phúc và vui mừng, Hồ Nhân cũng cười theo.

Đây là điều khó tha thứ nhất trong lòng tôi.

Người bạn mà Dương Kiệt giới thiệu tới công ty qua nhiên là một cô gái, một cô gái xinh xắn. Sắp xếp cho cô ta làm thư kí cho trợ lí của tôi, chỉ là làm một vài việc nhỏ nhặt, những chuyện quan trọng trong công ty tất nhiên không để cô ta tiếp xúc.

Lần đầu gặp mặt, cô gái có vẻ thận trọng: “Chào anh! Em là Hạ Văn Uyên, mọi người đều gọi em là Tiểu Uyên!” Lúc cô tự giới thiệu về mình giọng nói rất nhỏ.

Haha, còn tưởng con mắt của Dương Kiệt tinh tường đến mức nào!

Biểu hiện của Hạ Văn Uyên khi làm việc cũng không tệ lắm, tôi quyết định mời cô ta đi ăn, dù sao cô ta cũng chỉ là lính thực tập, không được lương mà lại tận tâm tận lực như thế, xứng đáng được khen thưởng.

“Anh thật là giống Dương Kiệt!” Cô ta vừa ăn vừa nói.

“Ừ! Rất nhiều người đều nói như thế.” Tôi cảm thấy câu chuyện này thật nhàm chán. “Cô rất thân với Dương Kiệt à?” Tôi ước hời.

“Đúng vậy, trừ Lục Tịch ra thì cậu ấy và Phương Dịch chính là bạn thân của tôi.” Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy cái tên Lục Tịch này, lúc đó tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều.

Ăn cơm cùng Tiểu Uyên xong, nhân tiện đưa cô ta về trường luôn. Nhìn dáng vẻ lưu luyến không rời của cô nàng, tôi nghĩ chắc không bao lâu nữa bạn gái của Dương Kiệt sẽ nói lời chia tay với nó thôi.

Vài hôm sau, tôi ngày nào cũng về nhà cha, muốn xem Dương Kiệt bây giờ ra sao rồi.

Nhưng thần thái của Dương Kiệt vẫn hào hứng như trước, nó chẳng giống dáng vẻ của người thất tình gì cả.

Ngược lại tôi lại cảm thấy buồn hơn một chút.

Số lần đi ăn cơm với Tiểu Uyên càng ngày càng nhiều, cô nàng cũng càng ngày càng về muộn hơn, nhưng lại không thấy Dương Kiệt nói năng than thở gì, tôi cảm thấy sự việc có chút kì lạ. Thực ra Tiểu Uyên cũng chẳng phải mẫu người tôi thích tuy cô nàng cũng xinh xắn và tài giỏi.

Có một buổi tối đi chơi đến tận khuya, tôi tiện đường đưa Tiểu Uyên về trường, hỏi cô: “Em về muộn như vậy, Dương Kiệt có tức giận hay không?”

Cô nàng nhìn tôi khó hiểu: “Vì sao Dương Kiệt lại phải tức giận chứ?”

“Em không phải bạn gái của nó sao?” Tôi hỏi.

Cô cười ha ha, “Sao anh lại nghĩ vậy? Em và cậu ấy sao có thể chứ?”

Vì sao lại không thể? Tôi bị họ làm cho hồ đồ rồi.

“Bạn gái của Dương Kiệt là Lục Tịch cơ mà.” Cô nói.

Cái tên này tôi đã nghe qua vài lần, cũng không lạ lắm.

Ha ha, xem ra phán đoán của tôi bị sai mất rồi! Tôi quay đầu rời đi.

Trong công ty đã có một quy định bất thành văn, đó là hè năm nào cũng sẽ tổ chức một bữa tiệc. năm nay bởi vì đã sắp đến bữa tiệc thường niên đó cho nên ai ai cũng rất cố gắng phấn đấu. Dương Kiệt năm nào cũng dùng thân phận người nhà tới dự, tôi nghĩ năm nay cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên là nó có đến dự, nhưng lại mượn xe tôi, nói là dùng xe đi đón một người bạn.

Xem ra tôi sắp gặp được bạn gái thực sự của nó rồi.

Tiểu Uyên nói với tôi vài lần “Hôm nay bạn thân Lục Tịch của em cũng đến.”

Tôi chỉ cười mà không nói, chờ xem con mắt của Dương Kiệt tinh tường đến mức nào?

13. Chương 13

Chương 13

Từ xa đã thấy Dương Kiệt cùng một cô gái bước vào, hai người chọn một góc khuất nhất ngồi xuống. Tôi đang bận, không có thời gian mà xem xét kỹ càng.

Dương Kiệt lại chủ động đưa cô nàng tới bắt chuyện với tôi. Thoạt nhìn qua, tuy cũng xinh nhưng cũng chỉ là một cô gái bình thường, trên mặt lúc nào cũng có một nụ cười nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy thoải mái nhưng cũng cảm thấy rất xa xôi.

Tôi vẫn luôn tự nhận mình đẹp trai, cao 1m80, cơ thể cân xứng, tráng kiện hơn cả Dương Kiệt, đường nét rõ ràng, sở hữu một đôi mắt di truyền từ cha có thể khiến người ta chết mê chết mệt. Em gái của Trình Tử Cháp là Trình Vận Cháp từng nói với tôi “Bất kể là đứa con gái nào khi nhìn vào mắt anh đều cảm thấy kinh hãi.” Đúng vậy, bất cứ cô gái nào lần đầu tiên nhìn thấy tôi đều có thể ứng nghiệm câu nói của Vận Cháp, nhưng đây là lần đầu tiên lời nói của cô ấy không có hiệu lực.

Cô gái tên Lục Tịch này chẳng hề biểu hiện kinh hãi gì cả, em chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn tôi đầy chân thành, trong mắt chẳng có chút hâm mộ nào, điều này khiến cho trái tim ham hư vinh của tôi bị tổn thương nặng nề.

Lục Tịch, từ buổi tối hôm đó, cái tên này bắt đầu xuất hiện trong đầu óc tôi. Tôi thường nghĩ nếu như lúc đầu em không phải là bạn gái của Dương Kiệt, liệu tôi có theo đuổi em không?

Lúc Dương Kiệt tới trả xe, trên khuôn mặt vẫn còn hớn hởi. Về vui sướng của nó lại khiến tim tôi ê ẩm đau đớn.

“Anh, bạn gái em không tệ lắm, đúng không?” Nó cười hỏi tôi. Trong mắt tôi Dương Kiệt giống như một cậu trai to xác, cho đến tận bây giờ, sự cứng chiều của gia đình khiến nó đơn thuần vô cùng.

“Em yêu cô ấy à?” Tôi hỏi thẳng.

“Vâng” Nó lại đỏ mặt, từ đó có thể thấy được cô gái này chính là mối tình đầu của Dương Kiệt.

“Cô ấy yêu em à?” Đôi mắt của cô gái kia khi nhìn Dương Kiệt cứ thiếu điều gì đó, tôi không nói rõ được, hình như giữa họ không có sự ăn ý, không có tình cảm mãnh liệt, căn bản không giống như thanh niên yêu đương.

Dương Kiệt có vẻ không chắc chắn, nó gãi đầu, thì thầm: “Em cũng không chắc chắn nữa, đôi lúc cảm thấy cô ấy yêu mình, đôi khi lại cảm thấy cô ấy thật quá xa vời, em không thể nào nắm chặt cô ấy trong tay mình được.”

Quả nhiên tình cảm của họ không hề bền vững.

Mỗi lần quay về nhà của cha, đều nghe thấy Dương Kiệt và Hồ Nhân bàn luận về cô gái tên là Lục Tịch kia, nhìn dáng vẻ lo được lo mất của Dương Kiệt, tôi đoán tình cảm của hai đứa tiền triển không hề thuận lợi.

Thỉnh thoảng nghe thấy Tiểu Uyên nhắc đến Lục Tịch, tôi cũng sẽ chú ý, cố gắng ghi nhớ.

Tôi biết ngày nào Lục Tịch cũng tới thư viện học bài, em sắp phải thi; biết Lục Tịch sau khi ngủ trưa xong thì sẽ đi bơi, biết Lục Tịch thích ăn đồ ngọt, biết... rất nhiều sở thích của Tiểu Uyên đều giống với Lục Tịch.

Mỗi lần mời Tiểu Uyên ăn cơm xong, tôi sẽ bảo cô ấy mang về cho Lục Tịch một gói bánh ngọt làm điểm tâm. Thỉnh thoảng đưa Tiểu Uyên về kí túc xá, sẽ nán lại dưới lầu một chút nữa, nghĩ cách bắt chuyện với Lục Tịch.

Tôi cũng thường xuyên tới bể bơi của Đại Học Nhân Dân Trung Quốc hơn, vào các buổi trưa mùa hè, đôi khi gặp Lục Tịch và Dương Kiệt đi với nhau, đôi khi chỉ thấy Lục Tịch đi một mình.

Có đôi khi mượn cơ là gọi điện cho Tiểu Uyên, nếu gặp Lục Tịch bắt máy thì sẽ nói một vài câu trò chuyện. Lục Tịch là một cô gái rất thông minh, nhã nhặn, sống nội tâm, có tài, biết lắng nghe và phân tích.

Lục Tịch cũng không vì chức vị tổng giám đốc của tôi mà đối xử đặc biệt với tôi, lúc cùng nói chuyện với em tôi chỉ giống như một người bạn bình thường.

Buổi tối, lúc về nhà cha, nghe thấy Dương Kiệt nói với Hồ Nhân rằng dạo này Lục Tịch rất thờ ơ với nó, Dương Kiệt dần dần cảm thấy Lục Tịch rất khó hiểu. Cuộc trò chuyện của họ từ trước đến nay tôi đều không thích tham dự, nhưng chính vì nội dung đó mà tôi hứng thú lắng nghe.

Gần đây Dương Kiệt có vẻ rất buồn.

“Có phải con khiến con bé không vui không?” Hồ Nhân hỏi.

“Con nào có? Ngày nào cô ấy cũng ở thư viện học bài, rủ cô ấy đi xem phim, đi chơi bóng cô ấy đều không đi, con chỉ còn cách đi cùng người khác thôi.” Giọng nói Dương Kiệt có chút oan uổng.

“Đi cùng một cô gái khác à?” Hồ Nhân hỏi.

“Đều là các cô ấy chủ động hẹn con, con cũng chẳng muốn tìm họ làm gì.” Dương Kiệt nói.

“Thằng bé ngốc nghếch này, con làm thế tất nhiên sẽ khiến nó không vui, như thế chứng tỏ con bé rất quan tâm đến con đó!” Hồ Nhân dịu dàng mắng yêu, tôi ghét nhất cái giọng nói của bà ta, vừa dối trá vừa nịnh nọt.

Dương Kiệt dường như lại vui vẻ trở lại “Sau này con sẽ chú ý không đi cùng những cô gái khác nữa.”

Nhưng nó không biết rằng, đã muộn mất rồi.

Tôi cũng hay đến tìm Lục Tịch, đôi khi là cùng nhau tâm sự, đôi khi là cùng nhau đi vài nơi, nơi hay đến nhất là công viên gần đó. Phần lớn thời gian đều là tôi nói, em gần như chỉ lắng nghe. Em là một người rất biết nghe chuyện, có một số chuyện khi kể ra cho em nghe sẽ cảm thấy thoải mái hơn là giữ trong lòng. Hầu hết là chúng tôi không nói ra ý kiến riêng của bản thân, chỉ là nhìn nhau đầy ăn ý. Tôi thích một cô gái như thế, dịu dàng, tĩnh lặng, có lập trường.

Mỗi lần nhìn thấy Lục Tịch, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú và dáng vóc nhỏ bé đó, tôi đều có một loại khát vọng của đàn ông, muốn ôm chặt em vào lòng, yêu thương thật nhiều.

Tối hôm đó, trong công viên ấy, tôi không kiềm chế được mà hôn em. Lúc hôn, tôi bảo em nhắm mắt lại, bởi vì tôi không muốn đục vọng trong đáy mắt tôi làm vậy bẩn em, em là thiên sứ thuần khiết nhất trong lòng tôi.

Nụ hôn đó trong ký ức tôi vẫn còn rất mới mẻ.

Thời gian Dương Kiệt ở nhà càng ngày càng nhiều, tôi phát hiện dạo này nó gầy đi không ít, có phải Lục Tịch đã nói chia tay với nó rồi không? Đây vẫn là điều tôi luôn chờ mong. Nhìn dáng vẻ đau khổ của Dương Kiệt, trong lòng tôi cũng xuất hiện một loại áp lực.

Tâm trạng của Dương Kiệt rất nhanh đã ảnh hưởng đến Hồ Nhân và cha tôi. Bọn họ quan tâm Dương Kiệt như thế cho nên lúc nào cũng than dài thở ngắn theo nó. Tôi có cảm giác vui vẻ sau khi trả thù. Tôi chờ mong một ngày có thể đứng trước mặt cha và Hồ Nhân giới thiệu Lục Tịch là bạn gái tôi.

Dạo này lúc ở công ty, Tiểu Uyên luôn nhìn tôi đầy khó hiểu.

“Anh gần đây rất hay nhắc tới Lục Tịch, còn nữa, khi nhắc đến cô ấy thì vẻ mặt rất lạ.” Tiểu Uyên đã phát hiện ra rồi.

“Có sao?” Tôi mỉm cười. Ở trước mặt người khác tôi không hay cười, nhưng Tiểu Uyên thì không phải thế, cô nàng là bạn của Lục Tịch, hơn nữa việc tôi gặp gỡ Lục Tịch, cô nàng cũng giúp đỡ không ít, có thể nói cô ấy cũng là bạn tôi, vô hình chung lại trở thành bạn của cả tôi và Lục Tịch.

“Hai người?” Tôi biết Tiểu Uyên muốn hỏi điều gì. Có lẽ cô ấy muốn thay Lục Tịch hỏi tôi rõ ràng.

“Đúng thế, anh thích Lục Tịch!” Tôi thẳng thắn thừa nhận.

Sắc mặt Tiểu Uyên nhất thời tái mét “Nhưng cô ấy là bạn gái của Dương Kiệt cơ mà.” Cô thì thào nói.

“Họ sớm muộn cũng chia tay thôi.” Tôi khẳng định.

“Thế sao?” Câu hỏi của Tiểu Uyên rất có ý khiêu khích.

Tôi mấy lần đến tìm Lục Tịch, nhưng không gặp em. Phải chăng là em đang bận?

Về nhà cha lần nào cũng thấy Dương Kiệt, nó đang kéo violon, tiếng đàn ngừng lại mang theo vẻ thương cảm. Đàn xong một bài, tôi thấy khóe mắt Dương Kiệt có nước mắt đang chảy ra, đây là lần đầu tiên thấy Dương Kiệt khóc, trong lòng cũng có một chút không ổn.

Hồ Nhân đang ở phòng khách, bà ta thấy Dương Kiệt khóc cũng khóc theo, cuối cùng tôi cũng đạt được điều mà mình mong muốn rồi. Nhưng tôi lại không cười nổi.

Mấy lần đi tìm Lục Tịch đều không gặp, tôi bắt đầu nghi ngờ, phải chăng em đang tránh mặt tôi?

Lúc làm việc, thỉnh thoảng trước mắt tôi hiện lên dáng vẻ mỉm cười của em, tôi đã chờ em quá lâu rồi. Đôi khi có người vào phòng làm gián đoạn tâm trạng của tôi, tôi sẽ giận dữ. Thư kí nói gần đây tâm trạng của tôi rất bất thường, cấp dưới ai cũng nơm nớp lo sợ.

Tôi cố gắng điều chỉnh bản thân, lúc làm việc cố gắng không nhớ tới em nữa, tôi cũng cố gắng hạn chế nói, tránh khỏi lúc vô thức lại buột miệng ra hai chữ Lục Tịch.

Đôi khi, sau khi tan ca lại đi về hướng Đại học nhân dân, lại đứng dưới kí túc xá của Lục Tịch. Gọi điện thoại không ai bắt máy, di động của Lục Tịch vẫn trong trạng thái tắt máy. Tôi không biết cách tìm em thế nào cho nên chỉ biết đứng dưới lầu chờ đợi. Chờ càng lâu càng không muốn đi, lúc nào cũng mong chờ chỉ một giây sau em sẽ trở về, nhưng chưa lần nào tôi chờ được em về.

Tôi sắp điên rồi, rất muốn biết tại sao Lục Tịch lại tránh mặt tôi.

Buổi trưa cùng ăn cơm với Tiểu Uyên, gần đây cô nàng tâm trạng không tốt lắm, hai người chúng tôi uống không ít rượu, ai cũng hơi say. Cô nàng nói với tôi “Dương Tuấn, anh đúng là người tình mắt!” Tôi tỉnh ngộ, thì ra lâu nay Tiểu Uyên vẫn luôn thích tôi.

Có phải Lục Tịch vì Tiểu Uyên nên mới tránh mặt tôi không, lâu nay em và Tiểu Uyên vẫn thân thiết như chị em mà

Tiểu Uyên nhìn tôi chằm chằm “Dương Tuấn, em cũng rất quý Lục Tịch, nếu sau này anh làm chuyện có lỗi với cô ấy, em sẽ không tha cho anh đâu.” Cô khóc.

“Anh sẽ không làm chuyện có lỗi với Lục Tịch!” Tôi thực sự yêu cô thiên thần nhỏ kia.

“Em sẽ giúp anh hẹn cô ấy ra, chuyện còn lại giao cho anh,” Cô nói, sau cùng còn thì thào nói một câu “Như vậy có công bằng với Dương Kiệt không?”

Tiểu Uyên tìm một cơ hội hẹn Lục Tịch ra.

Tôi đã gặp được Lục Tịch,, em vẫn mỉm cười dịu dàng như trước, nhưng trong hốc mắt đã có nước vòng quanh.

“Đừng khóc, Lục Tịch, anh chỉ muốn nhìn thấy em một chút thôi.” Tôi lau nước mắt cho em.

“Không ngờ tình yêu của anh lại tạo thành áp lực lớn như thế cho em.” Tôi nhẹ giọng nói, “Anh chỉ muốn yêu em thôi.”

Em không nén nổi nước mắt nữa, nhào vào lòng tôi.

“Anh yêu em, Lục Tịch!” Trong lòng tôi có một giọng nói kiên định như vậy.

Lúc đưa Lục Tịch về trường, lòng tôi càng kiên định hơn nữa.

“Đừng tránh mặt anh nữa, làm vậy sẽ khiến anh điên lên mất.” Tôi hôn nhẹ lên trán em.

“Vâng” Em mỉm cười với tôi. Tôi thích nụ cười đó, nhàn nhạt, sạch sẽ như những đám mây trắng muốt trên bầu trời xanh lam.

Lúc tâm trạng tốt, tôi thường thích về nhà cha khoe khoang.

Gần đây Dương Kiệt có vẻ rất khổ tâm, lúc nào cũng nhốt mình trong phòng. Mặc cho Hồ Nhân và cha tôi có gõ cửa nhiều đến thế nào nó cũng kiên quyết không chịu mở. Lần nào Hồ Nhân cũng đứng ở trước cửa phòng nó bưng đồ ăn mà chảy nước mắt, còn tôi thì cảm thấy thích thú.

Hẳn là khi tôi đưa Lục Tịch về nhà giới thiệu họ sẽ hận tôi lắm lắm nhỉ?

Lục Tịch quyết định ở lại trường học tiếp lên nghiên cứu sinh, thầy giáo hướng dẫn cho em cũng chính là người hướng dẫn cho Dương Kiệt, tôi có chút đố kỵ, số Dương Kiệt thật may mắn.

Nghĩ đến việc nó ngày nào cũng được nhìn thấy Lục Tịch, lòng tôi cũng cảm thấy rất khó chịu. Vài lần Dương Kiệt và Lục Tịch ăn cơm với nhau, sau đó còn đưa em về kí túc xá.

Tôi nghĩ đã đến lúc tôi công khai quan hệ với Lục Tịch cho Dương Kiệt biết.

Tôi gọi điện thoại cho Dương Kiệt, nó có vẻ hơi giật mình “Đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện thoại cho em, anh à!” Nó nói.

Tôi mặc kệ, lời nói đến bên mép rồi lại rút về,

“Em biết hết rồi, Tiểu Uyên đã nói cho em cả rồi. Em tôn trọng quyết định của Lục Tịch, cũng chúc anh hạnh phúc!” Dương Kiệt dường như đã trở nên trưởng thành.

14. Chương 14

Chương 14:

Căn nhà thuê ở Trung Quan Thôn trở thành nơi hẹn hò của tôi và Lục Tịch. Lục Tịch là một người cẩn thận, chu đáo, em thu dọn nhà cửa sạch sẽ, ngay ngắn, rất giống một gia đình nhỏ. Tôi thường nghĩ sau này cứ ở cùng Lục Tịch ở luôn đây cũng được, không cần phải chuyển đến nơi khác nữa, dù sao ở đây cũng tràn ngập những kí ức ngọt ngào của chúng tôi.

Lục Tịch chất đầy mọi thứ vào tủ lạnh, bánh gato, kem, bánh quy, nước trái cây... đủ loại đồ ăn vặt và thức uống, tôi hỏi em vì sao lại chuẩn bị nhiều đồ ăn đến như vậy, em hùng hồn nói đầy lí lẽ “Anh về muộn, lúc đói thì có thể lấy ra ăn, để bụng đói đi ngủ khó chịu lắm.” Thì ra em đang quan tâm đến tôi. Tôi phát hiện trong tủ lạnh hầu hết là nước ép dưa hấu, tôi cũng không thích nước ép dưa hấu lắm, chỉ là thấy Lục Tịch hay uống thì giả bộ thích mà thôi.

Tôi là một người đàn ông bình thường, với bạn gái mình tất nhiên cũng có những mơ tưởng xa vời, nhiều lúc hôn môi cũng không đủ để thỏa mãn nó. Dục vọng của tôi khiến Lục Tịch có phần trốn tránh.

Đôi khi, Lục Tịch đến nhà trọ của tôi, tôi lần nào cũng thử thuyết phục em ở lại qua đêm, tôi đảm bảo sẽ không vượt rào. Lục Tịch cũng ở lại vài lần, em ngủ trong phòng ngủ. Ngẫm lại, bạn gái ngủ ở ngay sát vách, trong lòng tôi đương nhiên thấy khó chịu.

Lục Tịch dạo này khá bận rộn, thường phải ra ngoài với thầy giáo hướng dẫn, tôi hỏi em Dương Kiệt có đi cùng hay không, câu trả lời của em luôn luôn có chút không rõ ràng. Tôi cũng rất lo lắng, bởi vì Dương Kiệt cũng rất ưu tú, quan trọng hơn nữa là... Nó cũng quan tâm đến Lục Tịch, đây là lần đầu tiên tôi thấy Dương Kiệt quan tâm đến một người như thế, tôi nghĩ nếu tôi không xuất hiện, có lẽ Lục Tịch trước sau gì cũng sẽ phát hiện tình cảm của Dương Kiệt với em là thật lòng.

Hơn nữa, tôi lại không hề chắc chắn với tình yêu của Lục Tịch. Lục Tịch không giống với những cô gái bình thường, em thông minh, nhạy cảm, bình tĩnh, nhiệt tình, chân thành, không thích hư vinh, không quan tâm tới tiền bạc... Một Lục Tịch như thế, tôi không chắc chắn em có yêu tôi hay không. Tuy rằng bây giờ chúng tôi đang ở bên nhau, nhưng đôi khi tôi cũng cảm thấy em thật xa xôi. Đối với bất cứ chuyện gì, em đều có cách nhìn nhận rất độc đáo, thỉnh thoảng, em cũng sẽ khéo léo biểu thị sự không đồng ý của em với cách nói năng của tôi. Nếu như là một cô gái xấu xí, tôi sẽ nghĩ rằng cô ta yêu vẻ bề ngoài của tôi, nếu như là một cô gái ham tiền, tôi sẽ nghĩ rằng cô ta thích tiền của tôi, nếu như là một cô gái ham hư vinh, tôi sẽ nghĩ cô ta yêu cái địa vị hiện tại của tôi, nhưng Lục Tịch không phải là người như thế. Tôi nghĩ, lí do lớn nhất để Lục Tịch đồng ý ở bên tôi lúc này là vì tôi yêu em, còn em cũng không phản cảm với tình yêu đó của tôi. Còn vấn đề Lục Tịch có yêu tôi hay không, câu trả lời tôi không hề chắc chắn.

Hiện nay tôi đang cùng Tử Chấn chuẩn bị cho việc thành lập công ty mới, đã hai ngày không gặp Lục Tịch, tâm trí tôi đã bay đến nơi em từ lâu rồi. Chuẩn bị xong tất cả mọi thứ liên quan đến công việc, Tử Chấn rủ đi uống vài chén, tôi đã từ chối rồi. Tử Chấn bảo tôi có bạn gái rồi thì quên luôn bạn bè. Đúng thế, giờ phút này tôi chỉ muốn gặp Lục Tịch mà thôi.

Muốn gọi điện cho em nói rằng chút nữa tôi sẽ đến đón em, nhưng điện thoại em lại tắt máy, gọi đến kí túc xá, một người khác nói cho tôi biết em đã đi ra ngoài cùng với thầy giáo hướng dẫn và vẫn chưa trở về.

Đứng dưới kí túc xá chờ em gần một tiếng, tôi cảm thấy rất mệt mỏi, hai ngày nay làm việc liên tục hơn 30 tiếng đồng hồ. Tôi quyết định về nhà trọ nghỉ ngơi. Nửa đêm rồi vẫn chưa thể ngủ nổi, trong lòng lại cảm thấy không ổn, cho nên... gọi điện thoại cho Lục Tịch một lần nữa, điện thoại vẫn trong trạng thái tắt máy, bạn cùng phòng của em cũng nói em vẫn chưa trở về. Tôi hơi nóng ruột.

Đột nhiên nhớ tới trước giờ em vẫn luôn làm việc của Dương Kiệt, cả ngày nay họ ở cạnh nhau sao? LÒNG tôi lúc này như có lửa đốt.

Thử gọi vào số của Dương Kiệt, gọi được.

“Anh, đã muộn thế này rồi, có việc gì ạ?” Dương Kiệt hỏi.

Tôi im lặng vài giây “Lục Tịch ở chỗ em à?”

“Ừm, cô ấy ở phòng bên cạnh. Hôm nay muộn quá cho nên không về trường nữa.” Dương Kiệt giải thích. “Bảo cô ấy nghe điện thoại à?” Nó hỏi.

“Nếu em cảm thấy không phiền thì giúp anh gọi cô ấy một tiếng.” Tôi cố gắng tỏ ra lịch sự với Dương Kiệt. Tôi nghe thấy tiếng gõ cửa và giọng nói của Dương Kiệt.

Chắc là Lục Tịch vẫn chưa ngủ, giọng nói của em vẫn còn tỉnh táo lắm. Em nói “Sao thế? Sao bây giờ còn gọi điện thoại?”

“Sao em lại ở cùng với Dương Kiệt vậy? Anh tìm em khắp nơi.” Tôi cố nén nỗi đổ ury và nghi ngờ không căn cứ trong ngực xuống, nhẹ nhàng nói.

Em giải thích với tôi về tình huống của ngày hôm nay “Cùng thầy giáo hướng dẫn đi rangọai thành khảo sát, vốn là định tối muộn sẽ quay về, nhưng lúc về xe của chúng em xảy ra tai nạn với một chiếc xe khác, phải đợi cảnh sát tới xử lý. Mới vừa ăn cơm xong, chẳng lâu nữa là trời sáng rồi, không về được kí túc xá thì ở lại bên ngoài thôi.”

“Vậy sao thầy giáo hướng dẫn kia lại dẫn cả em và Dương Kiệt đi?” Khẩu khí của tôi có chút nghiêm trọng, tôi thực sự rất giận. Nếu đi cùng người khác thì tôi sẽ không để tâm, nhưng vì sao lần nào cũng là Dương Kiệt? Dương Kiệt với Lục Tịch vẫn là nhớ mãi không quên, mặc dù bây giờ Lục Tịch đã ở bên tôi rồi nhưng Dương Kiệt thì vẫn còn yêu Lục Tịch, tâm tư của Dương Kiệt tôi hiểu rất rõ.

“Bọn em đều là học sinh của thầy ấy mà, có gì không đúng đâu?” Lục Tịch bình tĩnh nói.

“Lục Tịch, đêm nay em tới chỗ anh ngủ đi.” Tôi nói, ngữ khí không cho thương lượng.

“Muộn lắm rồi, mai em tới tìm anh cũng được mà.” Ngữ khí của Lục Tịch vẫn bình tĩnh như cũ.

“Không, ngay bây giờ.” Tôi không thể để em và Dương Kiệt tiếp tục ở cùng một nơi thế này, chỉ cần nghĩ đến khoảng cách rất gần giữa họ lòng tôi lại bắt đầu thấy bất an. Đó không phải vì không tin tưởng Lục Tịch, mà là không có lòng tin với chính bản thân mình.

“Không, bây giờ em buồn ngủ rồi.” Lục Tịch ngắt điện thoại của tôi, đôi khi em thật cố chấp.

Điện thoại của Dương Kiệt cũng không thể gọi được nữa, một mình tôi nằm trong nhà miên man suy nghĩ, quả thực sắp phát điên rồi. Tôi phải tìm việc gì đó để làm thôi, nếu không tôi sẽ lao ra ngoài, lục tìm Lục Tịch trong cả cái Bắc Kinh này.

Nhớ đến lúc ban ngày, cháu ngoại của Hồ Nhân là Hồ Tiểu Tình có gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi đến quán bar. Tôi hiểu rất rõ Hồ Tiểu Tình, tất cả tâm tư của cô ta đều hiện rõ trên mặt, vừa nhìn là biết ngay. Nếu cô ta không phải là cháu ngoại Hồ Nhân, tôi cũng sẽ không đối xử với cô ta như thế. Lúc trước tôi đã từng vài lần lên giường với Hồ Tiểu Tình, đơn giản là vì muốn làm nhục cô ta.

Lúc gọi điện cho Hồ Tiểu Tình, cô ta vẫn còn đang ở trong bar. Nghe tôi bảo đang cô đơn, cô ta lập tức bảo sẽ đến chỗ tôi.

Tôi nhìn quanh căn nhà, nơi nào cũng có dấu vết của Lục Tịch, tôi không chấp nhận được việc đưa người khác đến đây làm rối loạn tất cả mọi thứ vốn có. Tôi thuê một phòng trong khách sạn gần nhà, phóng đăng cùng Hồ Tiểu Tình bên trong đó, khi lên đỉnh, trong đầu tôi vẫn hiện lên khuôn mặt của Lục Tịch, tôi biết bản thân đã hết thuốc chữa rồi.

Sau khi tổng khứ Hồ Tiểu Tình đi, tôi quay về nhà tắm rửa thay quần áo, tôi thấy mình thật bẩn, tắm bao nhiêu lần cũng không thể rửa sạch dấu vết của Hồ Tiểu Tình.

Cả ngày vẫn luôn nhớ tới Lục Tịch, Lúc làm việc cùng Tử Chấp cũng không yên lòng. Tử Chấp hỏi tôi bị làm sao thế? Có phải hối hận khi mở ra công ty này hay không?

“Sao lại thế được? Khoảnh khắc này tớ đã chờ đợi bao nhiêu năm nay rồi!” Tôi nói.

Đạt Văn là công ty mới mở của tôi và Tử Chấp, mục đích chỉ đơn giản là muốn dùng đó để làm công ty của cha tôi sụp đổ, để Hồ Nhân và Dương Kiệt mất đi chỗ dựa kinh tế, không còn được sống trong cảnh không phải lo cơm áo gạo tiền nữa. Đó cũng là một trong những thủ đoạn để trả thù Hồ Nhân, tôi phải

tranh giành một chút công bằng cho mẹ tôi. Tại sao Hồ Nhân là người cướp đi gia đình vốn có của tôi, được hưởng một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, còn mẹ tôi lại bị ép đến mức phải ra nước ngoài, chết ở xứ người?

Những đau khổ mà tôi và mẹ tôi phải chịu đựng, tôi muốn Hồ Nhân phải trả lại gấp bội.

Buổi tối lúc tan ca, tôi tự hỏi có nên đi tìm Lục Tịch hay không, mấy ngày không gặp em, tối qua lại âm ỉ không vui về gì, thật không biết cách nào để phá vỡ cục diện bế tắc này.

Lúc tôi xuống bãi đỗ xe lại thấy Hồ Tiểu Tình đang đứng dựa vào xe.

“Sao cô lại ở đây?” Tôi hỏi.

“Em muốn đi nhờ xe anh về.” Cô ta nhìn tôi, mỉm cười quyến rũ.

“Tôi và cô không cùng đường.” Tôi không muốn để ý đến cô ta nữa, cố tình lái xe đi,

Cô ta đứng ở phía sau, nói rất to “Dương Tuấn, anh đừng có trở mặt, bạn gái anh tên là Lục Tịch phải không?”

Tôi nhấn phanh ngừng xe lại “Lên xe đi!” Tôi không muốn để Lục Tịch biết được thái độ phóng túng của tôi.

Lúc về đến nhà, Hồ Tiểu Tình vẫn đi theo tôi.

“Anh chắc chắn tối nay không cần em à?” Cô ta gần như quấn chặt lấy người tôi, đối với người đàn bà này, tôi có một cảm giác chán ghét khó tả.

“Đêm qua không phải đã chiều cô rất nhiều lần rồi sao?” Tôi cố gắng vòng quanh cô ta, muốn tìm thời cơ bịt cái miệng của cô ta lại, nếu cô ta tìm Lục Tịch nói lung tung, tôi sẽ giết cô ta.

Thấy tôi không có phản ứng gì, Hồ Tiểu Tình cũng cảm thấy không còn thú vị “Vậy em đi đây, anh cũng đừng có hối hận nhé.” Giọng nói uốn éo của cô ta khiến tôi buồn nôn, Lục Tịch chưa bao giờ có kiểu nói chuyện như thế.

Thầy Hồ Tiểu Tình đã đi xa, tôi xoay người đi lên cầu thang. Trong khoảnh khắc đó, tôi đã nhìn thấy Lục Tịch, sắc mặt em tái nhợt đi, ánh mắt mịt mờ. Rốt cuộc em đã nghe thấy gì, đã nhìn thấy gì?

Lục Tịch còn chưa kịp hỏi tôi câu nào thì đã ngất xỉu. Em ngất xỉu trên bậc cầu thang, cứ thế lăn xuống dưới, lúc đó tôi vô cùng hoảng sợ.

“Lục Tịch!” Tôi điên cuồng gọi tên em, cầu xin em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Nhìn vết máu cứ chảy ra mãi trên người em, tôi cảm thấy mình thật đáng chết.

“Lục Tịch! Em không thể xảy ra chuyện gì được! Nếu không mãi mãi anh cũng không tha thứ cho bản thân.” Trên đường đưa Lục Tịch tới bệnh viện, tôi cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó.

Bác sĩ kiểm tra rồi nói không có gì nghiêm trọng, chỉ là trầy da. Tôi cảm tạ trời đất.

Nhưng Lục Tịch vẫn hôn mê, tôi hỏi bác sĩ vì sao em vẫn chưa tỉnh lại?

“Cô ấy ngủ không đủ giấc, cả ngày lại chưa ăn uống gì, cơ thể suy nhược!” Bác sĩ nói “Hơn nữa, cô ấy đã tỉnh rồi, chỉ là không muốn mở mắt mà thôi.”

“Lục Tịch, tha lỗi cho anh!” Tôi đặt tay em lên mặt mình, “Trong câu chuyện đó có chút hiểu lầm, em tỉnh lại nghe anh giải thích được không?”

“Anh thừa nhận anh cũng có lỗi, nhưng sự việc không phải hoàn toàn như những gì em thấy đâu, em tỉnh lại nghe anh giải thích đi! Lục Tịch, cầu xin em đấy!” Tôi lần đầu tiên dục dằng cầu xin một người tha lỗi như thế, nhưng em vẫn chẳng có phản ứng gì, tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi vẫn đứng bên cạnh Lục Tịch, không dám bỏ đi, tôi sợ người em nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh dậy sẽ không phải là tôi, tôi sợ em sẽ quên tôi, trên TV không phải diễn như thế sao?

Cuối cùng Lục Tịch cũng mở mắt “Sao em lại ngã xuống cầu thang thế? Xảy ra chuyện gì à?” Em hỏi tôi, chắc em cũng chưa nhìn thấy tôi đứng cùng Hồ Tiểu Tình.

Tôi hít sâu một hơi, nói “Ngày hôm qua em ngủ không tốt, cả ngày nay lại chưa ăn uống gì, bị hạ đường huyết thôi.” Nếu em không biết gì về chuyện trước đó thì tôi cũng sẽ không nói gì với em nữa, tôi sợ sau khi em biết thì sẽ không tha thứ cho tôi.

Tôi không muốn mất đi người con gái mà tôi đã yêu thương từ lâu

Vết thương của Lục Tịch cũng dần tốt hơn, tôi vẫn cố gắng chăm sóc em nhiều hơn, che chở cho em, mong muốn bù đắp những thương tổn lúc trước tôi đã tạo ra.

Lục Tịch thỉnh thoảng cũng tới dọn dẹp nhà cửa, tôi sợ em mệt, cho nên bảo em tìm một người giúp việc nhưng em không đồng ý. Em thích tự tay mình làm, nếu thế thì cứ để em tự do vậy.

Tôi phát hiện gần đây Lục Tịch thường xuyên im lặng, thỉnh thoảng em ngồi trầm tư, vẻ mặt đau khổ, sau rồi lại thoải mái hơn, lắc đầu cười khúc khích. Có lẽ hôm đó em thực sự đã trông thấy cảnh tôi đứng cùng Hồ Tiểu Tình, chỉ là vì em quá thông minh nên không muốn truy cứu mà thôi.

Tôi vẫn không biết thực sự chuyện này đã gây cho Lục Tịch bao nhiêu tổn thương, bởi vì sau này em chẳng bao giờ nhắc tới nữa.

15. Chương 15

Chương 15:

Tuy vẫn chưa biết rõ được tầm quan trọng của bản thân trong lòng Lục Tịch nhưng tình cảm của tôi với em thì càng ngày càng lớn dần lên. Tôi rất mong em có thể ở bên cạnh tôi làm bạn với tôi cả đời.

Hôn lễ của Tử Chấp và Tự Tại đã được định vào tháng chín, xem ra chàng Tử Chấp này rất mong muốn hôn nhân của mình sẽ được bền vững và dài lâu. Cùng Lục Tịch đến tham dự hôn lễ, tôi rất muốn đám cưới của em và tôi sẽ diễn ra thật nhanh. Trong hôn lễ, Lục Tịch cứ mãi dán mắt vào chiếc váy cưới của Tự Tại, còn tôi thì dán mắt vào em. Nhìn nụ cười mơ ước của em, tôi hỏi em cưới gì vậy, em chỉ nói “Cô dâu mới thật xinh đẹp!” Tôi nghĩ, nếu có ngày nào đó Lục Tịch mặc váy cưới chắc chắn còn xinh đẹp, hấp dẫn hơn nhiều.

Tôi lấy chiếc nhẫn đã chuẩn bị trước ra, chiếc nhẫn này tôi mới mua hôm qua, không biết Lục Tịch có thích không nữa. Trong lòng tôi hơi căng thẳng nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh “Tiểu thư Lục Tịch, cô có thể tiếp nhận trái tim của tôi không?”

Em nhìn vào mắt tôi, dường như muốn xuyên thấu tôi. Thấy em mãi vẫn không mở miệng, tôi tưởng em không đồng ý. Có lẽ em vẫn chưa thực sự yêu tôi, hoặc giả là không thể tiếp nhận tôi. Tôi hơi bối rối, lòng cứ sốt sắng, tôi thậm chí còn nghe thấy cả tiếng trái tim mình đang đập. “Lục Tịch, tin anh đi, anh yêu em!” Tôi phải cố vũ em, cũng là cố vũ cho chính bản thân mình.

Lục Tịch cuối cùng cũng đón nhận chiếc nhẫn, tuy rằng vẫn còn do dự, nhưng điều đó cũng chứng minh ít nhất em cũng yêu tôi một chút, phải không? Tôi dè dặt cẩn thận lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của em, rất vừa vặn. Cuối cùng thì thở phào nhẹ nhõm.

“Lục Tịch, anh rất vui” Tôi cảm thấy bản thân có chút đắc ý.

Quay về nhà cha tôi lại nhìn thấy Dương Kiệt. Đạo này nó rất thường xuyên ở nhà “Sao thế? Không ra ngoài à?” Dương Kiệt trước đây chẳng bao giờ chịu ngồi ở nhà cả.

“Sắp thi rồi, phải ôn bài chăm chỉ một chút” Nói xong, nó đứng dậy muốn về phòng.

“Ồ, quên nói với em, anh định tìm thời gian thích hợp đính hôn với Lục Tịch.” Tôi làm ra vẻ bình thản nói như vậy, chính là muốn nhìn vẻ mặt của nó nhưng tiếc thật, tôi còn chưa nhìn được thì nó đã đi vào phòng riêng rồi.

Còn nhiều thời gian mà!

Đưa Lục Tịch đến gặp ông bà ngoại, họ thích em kinh khủng, họ khen em là một cô bé ngoan. Sự yêu thích của họ với Lục Tịch là từ tận trong lòng, tôi rất vui, những người tôi yêu thương nhất cũng yêu thương nhau, còn điều gì quan trọng hơn thế nữa đâu.

Bà ngoại chỉ mong sao rồi lập tức rước Lục Tịch về nhà, như vậy bà mới có cơ hội bế chắt.

Tôi cũng đề nghị với Lục Tịch là đi đăng kí, khi nào em tốt nghiệp xong thì lập tức kết hôn, em không đồng ý, nhưng cũng chẳng phản đối.

Ngày lễ Quốc khánh, rất nhiều bạn bè tôi đều làm lễ kết hôn, nhìn từng đứa bạn đều thành gia lập thất, tôi cũng cảm thấy sốt ruột. Dù thế nào thì cả đời này tôi cũng đã chắc chắn sẽ lấy Lục Tịch rồi, cho nên tôi phải chờ em đồng ý!

Tôi nói đến chuyện đăng kí vài lần, không ngờ em lại đồng ý.

Tôi biết, Lục Tịch giấu bố mẹ việc đăng kí kết hôn với tôi, không phải là em không muốn nói với họ, mà chỉ là không muốn họ lo lắng mà thôi. Có lẽ lúc đó Lục Tịch cũng quyết tâm là sẽ lấy tôi rồi.

Nhận được tờ giấy đó, tôi thực sự vui mừng đến phát điên. Rất muốn tuyên bố cho cả thế giới này biết, đó cũng là cách chứng minh quyền sở hữu của tôi, bàn bạc với Lục Tịch, mời bạn thân Tiểu Uyên của em và Dương Kiệt đến cùng nhau ăn bữa cơm chúc mừng.

Dương Kiệt nghe tin chúng tôi đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, nó giật mình. Nó nhìn Lục Tịch chăm chú, thấp giọng nói “Sau này sẽ phải gọi em là chị dâu rồi, rất không quen.” Chỉ có tôi mới hiểu được tâm sự của Dương Kiệt, nó cũng yêu Lục Tịch rất nhiều.

Tối hôm đó, bốn người trong một bữa tiệc chúc mừng, Dương Kiệt vẫn nói luôn miệng, ba người còn lại chúng tôi đều giữ im lặng.

Đôi lúc tôi cũng nghĩ không biết mình có ích kỉ quá không, làm như vậy đối với Dương Kiệt có phải là quá tàn nhẫn không?

Nhưng nghĩ đến mẹ tôi, lẽ nào Hồ Nhân không tàn nhẫn với mẹ tôi sao?

Tôi đề nghị Lục Tịch chuyển đến sống ở nhà trọ cùng tôi, điều kiện ở đây so với kí túc xá tốt hơn nhiều.

Lục Tịch rất lo lắng, cuối cùng cũng quyết định chuyển đến, có điều em chỉ ở trong phòng riêng của mình, tôi cười khổ. Nhưng trên pháp luật dù gì em cũng là vợ tôi rồi, tôi có lòng tin rằng bản thân sẽ vượt qua được phòng tuyến chần chừ này.

Cơ hội đã đến rồi. Hôm đó Lục Tịch bị cảm, buổi tối lên cơn sốt, tôi cả đêm đều ở trong phòng em chăm sóc em. Sau cùng đương nhiên là chiếu cố đến trên giường em. Sau khi Lục Tịch làm cơ thể tôi thỏa mãn, em bẽn lẽn mỉm cười, nụ cười đó đã nói lên tất cả.

Thông qua chuyện này, tôi cảm thấy hai chúng tôi đã trở nên thân thiết hơn.

Lục Tịch bình thường cũng nhắc đến Dương Kiệt trước mặt tôi, nói Dương Kiệt gần đây thay đổi rất nhiều, điều đó thì tôi biết, nhưng tôi cũng chẳng thích Lục Tịch tiếp xúc với Dương Kiệt. Dương Kiệt là chướng ngại vật giữa hai chúng tôi. Mỗi lần Lục Tịch nhắc đến nó tôi đều cảm thấy lòng mình đổ kị điên cuồng.

Hôm đó, Tử Chấn hẹn tôi bàn chuyện mở công ty mới, gần đây công ty mới của tôi và Tử Chấn đã có thêm một vài người tài giỏi nữa gia nhập, cũng đứng vững hơn ở Trung Quan Thôn, chúng tôi muốn tiến thêm một bước mở rộng ảnh hưởng của công ty, như thế mới có thể lật đổ được công ty của cha tôi.

Tôi gọi điện cho Lục Tịch bảo buổi tối có việc, không thể đi đón em lúc tan học được, tôi nghe thấy tiếng thở dài thất vọng của em. Hình như dạo này em càng ngày càng quan tâm tôi hơn thì phải. Tôi có chút đắc ý.

Bàn bạc xong với Tử Chấn về chuyện công ty, lại cùng nhau đi uống vài chén nữa.

Lúc tôi về nhà, Lục Tịch vẫn chưa về, sao em lại về muộn hơn tôi được chứ?

Gọi điện thoại em không bắt máy.

Bên ngoài trời đã bắt đầu mưa, Lục Tịch chưa bao giờ có thói quen cầm ô theo, tôi chỉ biết xuống lầu chờ em, không biết em có biết đường gọi xe về không?

Tôi chờ ở dưới lầu nửa ngày, nhưng cũng chẳng thấy một bóng người, tôi định lên nhà thay quần áo, Lục Tịch không thích tôi cả người đầy mùi rượu. Lúc tôi vừa định lên lầu, vừa vận nhìn thấy hai bóng người phía xa.

Là Lục Tịch và Dương Kiệt. Dương Kiệt đang dùng chính áo khoác của mình che mưa cho Lục Tịch, hai người thân thân thiết thiết cùng đi trong mưa, đầu cũng chụm vào một chỗ. Vừa đi vừa nói gì đó, tôi thấy Lục Tịch cười rất vui vẻ, lúc tôi ở bên em, em cũng không cười vui vẻ đến mức ấy. Lòng tôi ngay lập tức trở nên bằng giá.

Có lẽ nào em và Dương Kiệt vẫn còn vương vấn không dứt được? Vị trí của tôi ở đâu?

Họ đi tới gần nhà mới nhìn thấy tôi.

Dương Kiệt có vẻ chột dạ, nó mở miệng hỏi đầu tiên “Anh, sao anh lại ở dưới lầu mắc mưa thế này?”

Tôi không thêm để ý đến nó, tôi vẫn chỉ nhìn Lục Tịch, tôi muốn nghe lời giải thích của em. Nhưng em không nói gì, em chỉ yên lặng nhìn tôi. Lục Tịch, sao em lại có thể đối xử với anh như thế? Lòng tôi vừa lạnh lại vừa đau, hoàn toàn mất lý trí.

Vì chất cồn trong người, tôi đã tát Lục Tịch một cái, lúc đó, tôi thấy có một vệt máu chảy ra từ khóe miệng em, tầm mắt của em trở nên mờ ảo, dường như xuyên qua người tôi nhìn về phương trời xa xôi nào đó.

Lòng tôi đang chảy máu. Tôi đã làm tổn thương Lục Tịch, người tôi yêu nhất trên đời này.

Tôi nghe thấy tiếng chất vấn của Dương Kiệt “Rốt cuộc cô ấy đã làm sai điều gì?”

Tôi điên cuồng gào thét “Cô ấy sai vì đi cùng với mày!” Tôi muốn phát tiết nỗi bất an và sợ hãi trong lòng mình ra.

Lục Tịch vẫn đứng trong mưa, không để ý tới tôi và Dương Kiệt. Tôi gọi em, em chỉ nhìn tôi lạnh lùng, dường như mất hết cả tri giác. Tôi rất hối hận vì hành động vừa nãy, bất luận thế nào tôi cũng không nên động thủ.

Lúc Dương Kiệt đi, nó còn lạnh lùng nói “Hôm nay là sinh nhật cô ấy, em và mấy bạn khác chỉ là muốn chúc mừng cô ấy thôi.”

Tôi nắm chặt tay, hận không thể cho mình vài đấm.

Tôi ôm chặt Lục Tịch, nhưng em giống như một con rối, không có bất cứ phản ứng gì.

Tôi giúp em thay bộ quần áo đã ướt sũng kia ra, để em nằm thẳng trên giường, em không muốn nói chuyện với tôi. Tôi biết, em đang giận tôi. Tôi giống như cậu bé phạm lỗi, không biết làm sao để cứu vãn, không còn biết làm gì hơn là chờ đợi em xử phạt.

Lúc Lục Tịch ngủ rồi, tôi vẫn không dám rời đi, sợ buổi tối em sẽ gặp ác mộng, sẽ mơ thấy tôi.

“Lục Tịch, phải làm sao anh mới có thể cứu vãn sai lầm đây?” Tôi thì thầm hỏi khẽ rồi hôn nhẹ lên hai gò má em.

Sáng sớm hôm sau, tôi thức dậy rất sớm, muốn nói lời xin lỗi với em, rồi nói chúc mừng sinh nhật em muộn màng. Nhưng Lục Tịch còn rời nhà sớm hơn cả tôi.

Cả ngày tôi đều thấp thỏm, lo âu, tự mình đi đến trung tâm thương mại Dương Đại mua quà sinh nhật cho Lục Tịch, lại sợ em không thích, còn nhiều lần tưởng tượng ra thái độ và phản ứng của Lục Tịch. Buổi tối lúc tan ca, liền đi luôn đến đại học nhân dân, muốn đón Lục Tịch về nhà. Nhưng tôi không thấy em đâu cả.

Gặp Dương Kiệt, nó có vẻ lạnh nhạt với tôi, không muốn hỏi nó xem Lục Tịch đã đi đâu, lòng tôi bị giày vò đến đau đớn. Ông trời ơi, tôi nên làm sao bây giờ?

Tiếp tục gọi điện thoại cho Lục Tịch, chờ rất lâu, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Lục Tịch, em đang ở đâu? Anh lo lắm, em không ở trường sao?” Tôi vội vàng hỏi.

Em im lặng một lúc “Hôm nay em tan học sớm, quên mất không báo với anh, bây giờ em đang ở nhà bà ngoại, mấy hôm trước bà hẹn em đến chọn một cái đi động.” Giọng nói của Lục Tịch không nghe ra bất cứ tâm trạng nào.

Nửa giờ sau tôi lái xe đến nhà bà ngoại.

Lục Tịch đang vừa nói vừa cười nói chuyện với ông bà ngoại, hoàn toàn không nhìn ra vẻ không thoải mái hôm qua. Từ bao giờ quan hệ của Lục Tịch và bà ngoại lại trở nên thân thiết như thế? Tôi rất vui mừng vì quan hệ tốt đẹp của họ. Tôi biết, sự yêu quý của bà ngoại với Lục Tịch là thật lòng, bởi vì hai người họ đều giống nhau, đều rất thông minh và lương thiện.

Chứng kiến cuộc nói chuyện của họ, tôi cũng dần cảm thấy yên tâm hơn, Lục Tịch dường như chẳng hề để tâm đến chuyện hôm qua, em không hề tỏ ra hờ hững, lạnh nhạt với tôi. Ăn tối ở chỗ bà xong, lúc tôi cầm tay Lục Tịch kéo em ra ngoài, bà ngoại đi theo tạm biệt Lục Tịch “Tiểu Tịch, đừng quên cuối tuần lại tới nhé, bà còn muốn cháu dạy bà cách nhắn tin, sau đó hai người chúng ta có thể nhắn tin nói chuyện được rồi.”

“Cháu sẽ nhớ ạ!” Lục Tịch mỉm cười nói lời cáo biệt với bà.

Trên đường về, tôi không dám hỏi Lục Tịch đã tha thứ cho tôi hay chưa, bởi vì tôi sợ cái nghe thấy là câu trả lời mang tính phủ nhận của em.

Tôi và Lục Tịch ngày càng ít nói chuyện, có lúc không phải tôi bận thì là em bận, công ty của tôi và Tử Cháp ngày càng nhiều việc, càng ngày càng phát triển tốt hơn, tôi bây giờ phải chăm lo chuyện của hai công ty, Lục Tịch đương nhiên cũng bẽ bộn nhiều việc, công việc của em luôn làm mãi không xong, gần đây em còn phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp nữa.

Có điều, tôi cảm thấy Lục Tịch đang thay đổi. Đôi khi không hiểu sao em lại dờ người ra, hơn nữa lúc nào cũng có vẻ đang suy nghĩ, em không phải đang muốn nói chia tay với tôi đấy chứ? Trong lòng tôi hơi sợ hãi.

Bởi vì mãi vẫn không xác định được tình yêu của Lục Tịch với tôi nhiều thế nào, có phải là lúc em muốn yêu tôi nhiều hơn thì tôi lại làm chuyện có lỗi, cho nên lòng em bắt đầu lùi bước rồi không?

Lục Tịch bảo tôi là sẽ tạm thời ở lại kí túc xá trong trường, bởi vì gần đây tương đối bận, hơn nữa em cũng cần một ít không gian tự do. Tôi không dám đồng ý yêu cầu của em, tôi sợ em đi rồi thì sẽ... không bao giờ quay lại nữa. Tôi cũng không dám từ chối yêu cầu của em, tôi sợ em và tôi lại xảy ra tranh chấp, như vậy sau này vết rách giữa hai chúng tôi sẽ không thể nào vá lại.

Tôi chỉ biết thỏa hiệp với em “Chỉ là tạm thời về đó, đến lúc nào công việc rảnh rỗi đi một ít thì lại chuyển về đây nhé.”

16. Chương 16

Chương 16:

Sau khi Lục Tịch đi rồi, lòng tôi rất cô đơn, dường như bị mất đi một phần mà không có cách nào lấp đầy lại được. Mỗi ngày về nhà lại phát hiện ra Lục Tịch đã đi rồi, tôi không cách nào bước tiếp vào trong nhà.

Tôi cố gắng không chế bản thân không nghĩ đến Lục Tịch nữa.

Tôi gọi điện thoại cho em, nói cho em biết tôi nhớ em đến mức nào, nói đến tận mấy tiếng đồng hồ, tôi cũng chẳng biết em có nghe tôi nói không nữa? Bởi vì vài lần tôi phát hiện ra điện thoại đã hết pin từ lâu, còn Lục Tịch bên kia cũng chẳng có bất kỳ phản ứng gì.

Tôi giống hệt như lúc vừa mới quen em, đứng dưới lầu kí túc xá chờ em. Tôi nhớ em vô cùng, tôi rất muốn gặp em.

Có đôi khi tỉnh lại lúc nửa đêm, phát hiện ra Lục Tịch không ngủ ở bên cạnh nữa, một nỗi sợ hãi cực độ dâng lên từ dưới đáy lòng tôi. Tôi hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, uống hết chai rượu này đến chai rượu khác

Sau rồi thỉnh thoảng Lục Tịch cũng về nhà giúp tôi dọn dẹp.

Tôi nghĩ chắc là em đã tha thứ cho tôi rồi nhỉ?

Mỗi lần Lục Tịch tới tôi đều nghĩ cách giữ em lại lâu hơn. Tôi khao khát được tiếp xúc với em, bất kể là cơ thể hay là suy nghĩ.

Tôi và Lục Tịch lại quay về trạng thái trước đây, tuy em vẫn ở trường học, nhưng tình cảm của chúng tôi đã chuyển biến tốt đẹp dần lên. Tôi nghĩ rồi sẽ có một ngày em chuyển từ trường về nhà thôi.

Tôi nói với cha tôi rằng tình trạng của công ty ngày càng suy sút, còn có nguy cơ phá sản nữa. Cha tôi sợ hãi, “Lúc trước không phải vẫn rất tốt sao?” Tôi cười nhạt “Thực ra, tình trạng không phải tốt lắm, con chỉ là không muốn để cha phiền lòng mà thôi.” “Tại sao có thể như vậy?” Ông không thể lý giải tại sao một công ty có nghiệp vụ cao không ngừng phát triển lại có thể lâm vào tình trạng phá sản trong khoảng thời gian ngắn như vậy. “Còn cách nào nữa không?” Đột nhiên trong khoảng khắc đó ông già đi rất nhiều. “Con đã cố hết sức rồi!” Tôi nói. “Để cha suy nghĩ thêm chút nữa.” Ý cha muốn bảo tôi đi, bây giờ ông cần được yên tĩnh một mình.

Gần đây Lục Tịch đã làm xong đề án luận văn, thời gian rảnh rỗi rất nhiều.

Sáng sớm ngày thứ bảy, tôi nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, chắc chắn đó là Lục Tịch, em luôn thích đến đây vào sáng sớm. Tôi đi mở cửa, muốn tặng em một cái ôm thật chặt. Nhưng, lúc nhìn thấy vị khách đứng ngoài cửa, tôi có chút giật mình, là Hồ Nhân. Tôi tưởng bà ta không biết tôi đang ở đâu. Tôi còn rất lịch sự mời bà ta vào nhà.

Bà ta hiển nhiên có vẻ cẩn trọng “Dương Tuấn, ta muốn nói chuyện với cháu.”

“Có gì thì nói đi!” Tôi vẫn luôn rất lạnh nhạt với bà ta.

“Ta biết cháu vẫn luôn rất hận ta.” Nói nhảm, bà mà không biết thì đúng là bị ngu rồi. Tôi chưa bao giờ che giấu thái độ chán ghét của tôi với bà ta. “Nhưng cháu cũng không thể vì hận ta mà hận lây sang cả cha cháu và Dương Kiệt chứ!” Giọng nói chói tai của bà ta khiến tôi buồn nôn, trên thế giới này lại có người đạo đức giả đến thế kia ư?

“Sao tôi lại hận lây sang cha tôi và Dương Kiệt được chứ?” Tôi hỏi lại.

“Cháu cố tình phá hủy công ty, muốn cho cha cháu thất vọng và đau khổ, bởi vì cháu biết công ty là tâm huyết cả đời của cha cháu, công ty sụp đổ rồi, chắc chắn nửa đời sau của ông ấy rất khó khăn.” Bà ta tiếp tục nói “Cháu cũng biết rõ Dương Kiệt thích một cô gái tên là Lục Tịch, vậy mà cháu còn cố tình cướp mất cô gái đó, khiến Dương Kiệt đau lòng khổ sở.”

“Đúng thì sao nào? Bà có thể bắt tôi làm gì bây giờ? Đừng quên, bà là người chia rẽ gia đình vốn dĩ rất hạnh phúc của chúng tôi, bà là người gián tiếp tạo nên kết cục thảm hại hôm nay.” Tôi lạnh lùng nói.

“Cháu không thể đối xử với Dương Kiệt như thế, không công bằng.” Bà ta có chút kích động.

“Không tới lượt bà nói.”

“Cháu cướp Lục Tịch đi rồi, có biết Dương Kiệt đau đớn khổ sở thế nào không, nó nói cuộc sống chẳng còn ý nghĩa nữa.” Hồ Nhân vừa lau nước mắt vừa nói.

“Haha...haha” Tôi có loại kích động muốn cười thật to, đợi lâu như vậy không phải là để xem đáng về khổ sở lúc này của Hồ Nhân sao. “Đúng, tôi cố ý đấy, tôi muốn bắt Dương Kiệt phải đau đớn khổ sở.” Tôi phát hiện ra giọng nói lúc này của mình đã trở nên bén nhọn.

“Hà tất phải làm vậy? Cháu căn bản không yêu cô ấy, cháu chỉ là muốn cướp bạn gái của Dương Kiệt mà thôi.” Tôi ghét cái kết luận kia của Hồ Nhân, sao bà ta biết tôi không yêu Lục Tịch? Nhưng tôi cảm thấy tôi yêu ai hay không yêu ai chẳng việc gì phải nói cho bà ta biết, tôi bây giờ chỉ muốn đả kích bà ta, trả thù bà ta.

“Đúng vậy, tôi không yêu cô ấy, trên đời này tôi chỉ yêu mẹ tôi thôi, nhưng các người đã hại chết bà ấy rồi.” Tôi điên cuồng gào thét.

“Dương Tuấn, xin cháu hãy buông tha cho Dương Kiệt, cũng là buông tha cho Lục Tịch.” Hồ Nhân khóc nói.

“Không, dù chết tôi cũng không từ bỏ, bà cú đi” Tôi khàn giọng thét. Tôi ghét mụ đàn bà này, ghét cay ghét đắng. Lẽ nào chỉ có Dương Kiệt mới có tư cách yêu Lục Tịch sao? Lẽ nào tôi không thể yêu thương một người sao?

Tôi không biết Lục Tịch đứng ở cửa từ lúc nào, em đang mở to mắt nhìn tôi và Hồ Nhân. Ông trời vì sao lại bất công với tôi như vậy, hết lần này tới lần khác để cho Lục Tịch xuất hiện?

Thấy Lục Tịch, Hồ Nhân cũng giật mình.

Lục Tịch không nhìn tôi, chỉ chào hỏi Hồ Nhân, em mỉm cười nói “Cháu là Lục Tịch!”

“Bác...Bác là... mẹ của...Dương Kiệt” Hồ Nhân thì thầm nói

“Lúc đứng ngoài cửa cháu đã biết rồi.” Lục Tịch nhẹ giọng nói. Xem ra tất cả những chuyện chúng tôi vừa nói, em đã nghe hết rồi.

Lục Tịch chuyển tầm mắt về phía tôi, chậm rãi nói “Chuyện hai người vờ nói rất thú vị, nhưng tôi và Dương Kiệt cũng rất vô tội.”

Tôi không biết nên giải thích thế nào nữa.

“Vì sao lại là tôi?” Tôi nhìn được nỗ lực cố gắng khống chế tâm trạng bản thân của Lục Tịch, em không muốn bạo phát cho người ngoài thấy.

“Dương Tuấn, rốt cuộc anh có từng yêu tôi không?” Lúc Lục Tịch hỏi câu này em có vẻ tuyệt vọng, nhưng lòng tôi lại càng tuyệt vọng. Đối mặt với Lục Tịch lúc này tôi phải giải thích thế nào mới có thể khiến em tin tưởng đây?

Tư duy của tôi vô cùng hỗn loạn, trong lòng vô cùng hoảng sợ, làm sao có thể giải thích đây?

“Xin lỗi, tôi đã quấy rầy hai người rồi!” Nói xong, Lục Tịch muốn xoay người rời đi.

Tôi chỉ biết không thể để em đi, nếu em cứ đi như vậy, sau này tôi càng không thể giải thích được. “Lục Tịch, chờ một chút!” Tôi đuổi theo em, không muốn cho em đi.

Lục Tịch hất tay tôi ra, tôi chưa bao giờ thấy em mạnh mẽ đến thế. Lục Tịch nhìn tôi, trong mắt là một màn sương mịt mù. Em nói rất rõ ràng từng chữ “Chúng – ta – chia- tay”

“Không, anh sẽ không chia tay!” Tôi điên thật rồi, tôi không biết nên giải thích thế nào, càng không biết phải làm thế nào mới có thể giữ em lại nghe tôi giải thích. “Anh không cho phép em và Dương Kiệt ở bên nhau” Tôi không biết tại sao bản thân lại nói ra câu đó, nhưng trong tiềm thức tôi ngập tràn đổ kị với Dương Kiệt.

“Anh không thể nào ngăn cản tôi mãi mãi được.” Lục Tịch không quay đầu lại, giọng nói của em bình tĩnh đến lạ.

Dường chân tôi dường như mọc rễ, khẽ động cũng không thể được, chỉ có thể trừng mắt nhìn Lục Tịch bước ra khỏi thế giới của mình

Tôi hồn bay phách tán ngồi ở sofa trong phòng khách, Hồ Nhân không biết đã bỏ đi từ lúc nào. Tôi căn bản đã quên mất sự tồn tại của bà ta.

Trong lòng tôi chỉ có một tiếng nói, là giọng nói của Lục Tịch “Chúng – Ta – chia- tay!”

“Không! Lục Tịch, anh mãi mãi sẽ không chia tay với em, trừ khi anh chết!” Tôi lẩm bẩm nói.

Gọi điện thoại cho Lục Tịch muốn giải thích những chuyện vừa nói với Hồ Nhân, nhưng em không nhận điện.

Tôi đi khắp nơi tìm em. Đến trường vài ngày cũng không thấy người, đến nhà, cha mẹ em nói dạo này em cũng không về nhà, tôi cũng chẳng dám nói thật với họ, sợ họ giận.

Sau đó nhớ tới Tiểu Uyên, đi hỏi cô ấy, cô ấy sống chết không chịu nói, sau đó lại nói Lục Tịch đi thực tập ở nơi khác rồi.

Đến trường hỏi thầy giáo của em, ông thầy một tay kéo kéo mắt kính, nhìn tôi kĩ càng, sau đó lắc lắc đầu nói “Không biết!”

Tôi thực sự điên rồi!

Lục Tịch, Lục Tịch! Xem ra em đang cố tình trốn tránh anh!

Tôi chỉ có thể tuyệt vọng chờ đợi ở nhà, tôi tưởng tượng lúc Lục Tịch quay về với tôi!

Nhưng, không hề. nửa tháng rồi Lục Tịch cũng chưa từng xuất hiện. Hơn nữa còn không có một chút tin tức nào. Tôi biết, Lục Tịch sẽ không trở về nữa. Tôi bắt đầu hận chính bản thân mình, nếu tôi không ôm hận với Hồ Nhân khiến bản thân mình nói mà không lựa lời. Lục Tịch cũng sẽ không rời khỏi tôi thế này.

Nếu biết trước sẽ thế này, tôi hà tất phải hận bà ta? Chi bằng cả đời này không qua lại với bà ta, như vậy ít ra tôi còn cảm thấy vui vẻ.

Lục Tịch, rốt cuộc em đi đâu rồi?

Tôi bắt đầu uống rượu, chỉ có lúc say rồi tôi mới có thể nhìn thấy Lục Tịch, nhìn thấy em mỉm cười với tôi. Nhưng sau khi tỉnh lại rồi, em không còn ở bên tôi nữa.

Tôi bắt đầu uống ngày càng nhiều rượu hơn, tôi khát khao cứ say mãi như vậy, từ nay về sau không tỉnh lại nữa. Nhưng còn không thể gây tê tôi vĩnh viễn, tôi vẫn sẽ có lúc phải tỉnh lại.

Đột nhiên nhớ tới Dương Kiệt, tôi nghĩ trước nay Lục Tịch vẫn rất thân thiết với nó, có lẽ Dương Kiệt biết em đã đi đâu chẳng?

Dương Kiệt và tôi đánh nhau một trận, đây là lần đầu tiên nó đánh thắng tôi. Nếu Dương Kiệt đồng ý nói tôi biết Lục Tịch đang ở đâu, tôi tình nguyện để nó đánh.

Nhưng ngay cả Dương Kiệt cũng không biết Lục Tịch đang ở đâu,

Tôi về nhà trọ, trái tim như bị khoét đi.

Tôi như cái xác không hồn sống qua ngày, sau đó quyết tâm không ra khỏi cửa. Tôi sợ Lục Tịch đột ngột trở về, tôi sẽ bỏ lỡ cơ hội được gặp em, mặc dù tôi biết, em sẽ không quay lại nữa.

17. Chương 17

Chương 17:

Cha và Hồ Nhân đến thăm tôi, tôi vẫn bất động dựa vào ghế sofa, nhìn Hồ Nhân thật kỹ, bà ta đã già rồi, không còn vẻ trẻ đẹp của tuổi trẻ nữa. Bà ta sợ hãi khi đối mặt với tôi, lại có vẻ tầm thường. Tôi đột nhiên lại cảm thấy đồng cảm với bà ta, giảng co với con trai vợ trước của chồng đã quá nửa đời người nhưng lại chẳng thể hòa giải hay được thông cảm.

So với việc ra đi của Lục Tịch, tôi nghĩ sự thù hận đối với bà ta đã không còn quan trọng nữa.

Tôi không nói năng gì, cha tôi cũng chẳng mở miệng, ông chỉ ngồi xuống bên cạnh tôi, cùng tôi im lặng. Có lẽ ông biết vì sao tôi lại đau khổ đến mức này, tôi cũng biết ông muốn nói gì với tôi, chỉ là hai chữ đơn giản : bảo trọng! Thì ra, dù tình thế có như thế nào, gia đình có rơi vào hoàn cảnh thế nào đi nữa, máu mủ tình thâm vẫn mãi mãi là quan trọng, quan hệ huyết thống là thứ chân thực nhất trên đời mãi mãi không thay đổi, là quan hệ thuần khiết nhất.

Mùa hè năm đó, tôi ở trong nhà trọ đến hơn một tháng, hiểu được không ít đạo lý.

Lúc Tử Chấp nhìn thấy tôi như thấy ma “Sao vậy? Sao lại kinh khủng như thế?” Tôi hỏi.

“Tự cậu đi soi gương đi!” Tử Chấp cầm một cái gương nhỏ đưa tới trước mặt tôi.

Quả nhiên, sắc mặt tôi tái nhợt, tóc dài lên nhiều, râu ria đầy mặt, so với Dương Tuấn tiêu sái phong lưu trước kia quả thực khác xa. Tôi nghĩ tôi phải nhanh chóng lấy lại hình tượng của mình, nếu không sau này Lục Tịch nhìn thấy cũng không còn nhận ra tôi nữa.

Tôi nhất định phải tỉnh táo lại, chờ Lục Tịch trở về.

Công ty của cha đã không còn có thể tiếp tục vận hành được nữa, cha nói không cứu được thì kết thúc đi! Thấy vẻ nuối tiếc trong mắt cha, tôi thầm hạ quyết tâm, nhất định phải chống lại cơn sóng dữ này, hồi sinh lại công ty, tất cả là do tôi phá hỏng, tôi có trách nhiệm phải đưa nó trở về hình dạng ban đầu.

Tôi về nhà cha, đúng lúc gặp được Dương Kiệt, dáng vẻ của nó cũng chẳng khác hơn tôi là bao, tôi biết, nó cũng yêu Lục Tịch thật lòng.

Tôi và Dương Kiệt giống như hai con sói bị thương, không thể tiếp tục săn mồi được nữa, chỉ biết nằm bẹp liếm láp vết thương sống qua ngày, chiến đấu trong nỗi đau khổ và đói khát. Mỗi chút tin tức của Lục Tịch mà Dương Kiệt báo cho đều khiến tôi vui đến phát điên, tuy là chẳng gặp được Lục Tịch, nhưng biết được bất cứ chuyện gì về em với tôi mà nói đều là cảm giác thoải mái.

Dương Kiệt còn hiểu đạo lý tình yêu hơn cả tôi, nó nói “Yêu, chính là để người anh yêu được hạnh phúc, yêu không nhất định là phải chiếm lấy!” Có phải nó buông tay Lục Tịch để em tự đi tìm hạnh phúc của mình? Hay là nó muốn ám chỉ tôi, nên Lục Tịch rời đi, nên để em đi tìm cuộc sống phù hợp với em? Hai năm nay quả thực Dương Kiệt trưởng thành hơn rất nhiều.

Mùa hè năm đó, tôi và Dương Kiệt trở thành anh em đúng nghĩa.

Tôi vùi đầu vào làm việc nhưng vẫn chưa hề buông tha ý định tìm kiếm Lục Tịch trong đầu, tôi chỉ là muốn biết tin tức của em. Đăng thông báo tìm người trên các phương tiện thông tin đại chúng, lần nào cũng chỉ là vài con chữ đơn giản: rất nhớ em, tha thứ cho anh!

Dương Kiệt hỏi tôi, vì sao lại không viết tên?

Haha, tôi chỉ muốn biểu đạt tấm lòng với Lục Tịch, không cần biết em có đọc được hay không, có thể rất nhiều lúc tôi còn mong em không đọc được, tôi chỉ muốn nỗi nhớ chôn sâu trong lòng được thoải mái một chút.

Tiểu Uyên cầm một tờ đơn ly hôn và một chiếc nhẫn đến tìm tôi, tôi biết, đã đến lúc Lục Tịch hạ bản án cho tôi rồi. Không ngờ em lại quyết tâm, tuyệt tình đến mức đó.

Nếu như đây là điều em muốn, tôi bằng lòng thành toàn cho em, chỉ cần em hạnh phúc vui vẻ.

Tiểu Uyên thấy tôi không hề do dự mà kí tên, cô nàng có vẻ không tin nổi “Rốt cuộc anh có yêu Lục Tịch không? Kí tên nhanh như vậy, không nghĩ đến việc buông tha cũng chính là hết cơ hội à?”

“Tôi tôn trọng lựa chọn của cô ấy!” Thái độ của tôi rất kiên định.

“Tôi nghĩ ngờ anh chưa từng yêu thương Lục Tịch!” Tiểu Uyên có vẻ tức giận/

“Đó không phải vì không yêu thương, mà là yêu quá sâu sắc, cho nên không muốn từ chối.” Tôi cũng chẳng biết làm thế nào nữa.

“Đó cũng gọi là từ chối ư?” Tiểu Uyên chỉ vào tờ đơn ly hôn, nói.

“chỉ cần là Lục Tịch muốn, thì tôi sẽ làm được, làm được tất cả, dù cho trong lòng đau đớn tổn thương đến mức nào, vì cô ấy, tôi chấp nhận!” Tôi nói: “ĐÓ không phải là vì tôi không yêu Lục Tịch, mà là yêu quá nhiều!”

Cầm lấy tờ đơn ly hôn chói mắt ấy, Tiểu Uyên lại nhìn kỹ tôi lần nữa, “Chỉ mong ông trời cho hai người một cơ hội!”

Đúng thế, tôi lúc nào cũng cầu khẩn như vậy!

Ngày tháng cứ bình thản mà trôi qua như vậy, việc kinh doanh của tôi ngày càng phát đạt, việc kinh doanh của hai công ty khiến tôi bận bịu đầu tắt mắt tối, nhưng kể cả như vậy nỗi nhớ của tôi với Lục Tịch cũng chẳng hề giảm bớt. Đôi khi, hồi ức như cuốn mây cuốn gió mà đến, tôi chỉ biết nắm chặt tấm ảnh của Lục Tịch cho thuyền giảm nỗi nhớ.

Mấy năm nay tôi chưa hề từ bỏ việc tìm kiếm Lục Tịch, dần dần từ chỗ Dương Kiệt và Tiểu Uyên, tôi biết Lục Tịch hiện nay đang ở Thâm Quyển. Đó vốn là một thành phố phía nam xa xôi lạ lẫm, nhưng với tôi mà nói, nó vô cùng quen thuộc và ấm áp.

Ngày nghỉ, một mình tôi đi dạo trên tất cả các con đường của Thâm Quyển, đây là lần đầu tiên tôi có hứng thú với một thành phố ngoài Bắc Kinh như vậy, chỉ bởi vì tôi yêu một người sống ở đó.

Không một ai biết tôi từng vô số lần quần quanh ở con đường chốn tha hương, chỉ hy vọng có thể tình cờ gặp được thân ảnh xinh xắn trong trí nhớ kia.. Nhưng trước giờ tôi chưa từng gặp may mắn.

Tục ngữ thường nói “đỏ bạc đen tình”. Tôi vẫn nghĩ rằng cổ phiếu và cờ bạc chẳng có gì khác nhau, hoàn toàn dựa vào may mắn, nếu không thể nào giải quyết được nỗi cô đơn u tịch trong lòng thì chỉ có cổ phiếu mới có thể dời lực chú ý của tôi sang một hướng khác.

Đúng là vận mệnh cứ chớ (ý là xui xẻo), cổ phiếu mười vạn chỉ trong nửa năm đã tăng lên gấp mười lần.

Tôi dùng tiền lãi kiếm được từ đám cổ phiếu mua một căn biệt thự ở Thâm Quyển, như vậy mới có cảm giác được ở gần Lục Tịch một chút.

Vợ của Tử Chấn là Hứa Tự Tại cũng xuất thân từ danh môn, ông ngoại của cô là Lâm Trường Quang cũng là một thương gia tiếng tăm lẫy lừng ở Thâm Quyển, công ty Quang Hoa của ông vẫn luôn làm ăn rất tốt, nhưng hai năm gần đây sức khỏe của ông cụ không tốt lắm, cho nên muốn Tử Chấn về giúp đỡ. Tử Chấn nghĩ hai công ty Đạt Văn và Quang Hoa có thể xác nhập với nhau, càng có thể mở rộng quy mô. Ông Lâm cũng rất tán thành đề nghị này, nhưng Tử Chấn đã quen được nhàn hạ rồi, không muốn gánh vác vị trí lãnh đạo sau khi hai công ty xác nhập.

Nếu như lãnh đạo Quang Hoa là một người khác, chắc chắn ông Lâm sẽ không chấp nhận, cho nên Tử Chấn chẳng thể làm gì khác hơn là hết lần này tới lần khác thuyết phục tôi. Nếu là một nơi khác tôi cũng ngàn vạn lần chẳng đồng ý, nhưng nghĩ đến Thâm Quyển thì trái tim tôi lại nhảy nhót không ngừng, bởi vì Lục Tịch cũng đang ở đó.

Việc xác nhập công ty đúng ra là tháng chín mới bắt đầu, nhưng tôi không thể chờ đợi nổi. Vội vội vàng vàng làm mọi việc để xác nhập hai công ty, đến tháng tư, công tác xác nhập đã bắt đầu được tiến hành.

Ngồi trong phòng làm việc của Đạt Văn, tưởng tượng ra tình hình khi đến Thâm Quyển làm việc, có thể gặp được Lục Tịch, phải không? Đó thực ra mới chính là mục đích chủ yếu của tôi khi đến Thâm Quyển.

Trên bàn làm việc vẫn đặt ảnh chụp của Lục Tịch, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em mỉm cười, dự vọng của con người đứng là vô biên, tôi muốn nhìn thấy Lục Tịch thực sự.

Lật xem tình hình kinh doanh của Quang Hoa gần đây, trước mắt đột nhiên hiện lên một cái tên mà ngày đêm tôi mong nhớ – Lục Tịch, thật không thể tin nổi hai mắt mình nữa, niềm vui đầy bất ngờ này khiến trái tim kích động đập bình bịch trong lồng ngực. Lâu quá không gặp, Lục Tịch yêu quý!

Tiểu Uyên đưa thiệp mời tới, cô ấy và Phương Dịch cuối cùng cũng đến được với nhau, tôi thực sự chúc phúc cho cô ấy! Chuyện đi dự hôn lễ, tôi chẳng có hứng thú, hiện nay tôi có vài ngày lại phải chạy tới Thâm Quyển, có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Đường Vũ vội vã bước vào phòng làm việc của tôi, thằng nhóc này hôm nay sao vậy? Lúc lửa cháy đến nơi vẫn chưa từng thấy cậu ta vội vã đến vậy. “Em nhìn thấy chị dâu ở sân bay!” Cậu ta nhìn kỹ tấm ảnh đặt trên bàn tôi. “Chính xác, chắc chắn đó là chị dâu, còn mang theo một đứa trẻ, nói là trở về cùng với chồng...” Đường Vũ trước giờ đều nói năng không đầu không cuối.

“Chị dâu nào?” Tôi nghi hoặc, chẳng lẽ là Lục Tịch?

“Chính là người trong ảnh này này!” Đường Vũ chỉ vào tấm ảnh của Lục Tịch nói.

“Sao cơ? Lục Tịch ư?” Tôi đứng lên, đi ra ngoài.

“Tuấn, anh đi đâu thế?” Đường Vũ đuổi theo tôi ra ngoài.

“Đến sân bay!” Tôi vẫn đi tiếp

“Bây giờ họ đã đến khách sạn rồi.” Đường Vũ ngăn tôi lại. “Đừng nóng, em đã hỏi thăm rõ ràng rồi, phòng 308 tầng 6 khách sạn Hữu Nghị!” Đường Vũ đầy đắc ý.

Đường Vũ là em họ của tôi, cậu ấy cũng hiểu sự cố giữa tôi và Lục Tịch.

“Làm rất tốt!” Không hổ là anh em, tôi vỗ vỗ vai nó.

“Nhưng... nhưng” Đường Vũ bắt đầu ấp úng.

“Nhưng cái gì?” Tôi nóng nảy, tại sao lại nhiều nhưng như thế?

“Nhưng chị dâu có dẫn theo con trai và chồng mà.” Đường Vũ nhỏ giọng nói.

Cái gì? Lục Tịch đã kết hôn rồi sao?

Tôi nhất thời cảm thấy đất trời đảo lộn. Sẽ không, sẽ không đâu...

Buổi tối quay về căn nhà trọ ở Trung Quan Thôn nhưng vẫn nghĩ tới Lục Tịch, đúng vậy, có lẽ Đường Vũ không nhìn lầm, Lục Tịch đúng là đã nên trở về, Hạ Văn Uyên bạn thân nhất của em kết hôn, em chẳng có lý do gì để không trở về tham dự hôn lễ cả. Thế nhưng em thực sự đã kết hôn rồi sao? Vì sao Tiểu Uyên và Dương Kiệt trước nay chưa từng nhắc tới?

Tôi không ngủ được, mở cửa sổ, nơi tôi ở có thể phóng tầm mắt nhìn thấy khách sạn Hữu Nghị, nhưng tại sao khoảng cách bây giờ giống như cách cả một chân trời vậy?

Hôn lễ của Tiểu Uyên tôi không tới tham dự, không phải vì không muốn đi, mà là không có lòng tin với bản thân, sợ sau khi nhìn thấy Lục Tịch thì không thể buông tay mà làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của em.

18. Chương 18

Chương 18:

Lúc Dương Kiệt đến dự hôn lễ của Tiểu Uyên và Phương Dịch về có nói với tôi : “Lục Tịch đã về rồi!”

“Vậy có thể làm gì đây?” Tôi hỏi.

“Anh không đi gặp cô ấy sao?” Có thể Dương Kiệt vẫn coi tôi là Dương Tuấn của mấy năm trước, không e dè, dũng cảm tiến lên.

“Cô ấy bây giờ khỏe chứ?” Tôi hỏi Dương Kiệt

“Em không biết.” Câu trả lời của Dương Kiệt khiến tôi nghi ngờ, “Anh có biết Tiểu Uyên còn có một người anh trai tên là Hạ Văn Bác không?”

Câu hỏi của Dương Kiệt khiến tôi kinh sợ và bất ngờ, “Anh ta có quan hệ gì với Lục Tịch sao?”

“Có lẽ vậy, em cũng không chắc chắn lắm, tốt nhất anh nên đi gặp Lục Tịch, hỏi thẳng cô ấy.” Đường như Dương Kiệt có chút khúc mắc với người tên là Hạ Văn Bác đó. Thực ra, mấy năm nay tình cảm của Dương Kiệt đối với Lục Tịch vẫn chẳng hề thay đổi, tuy là không biểu hiện ra ngoài, nhưng tình cảm đó vẫn luôn giăng xé nơi sâu nhất trong lòng nó.

Nhưng đến bây giờ Dương Kiệt vẫn chưa hiểu một điều, Lục Tịch có quyền lựa chọn của em, còn về phần em lựa chọn thế nào thì chẳng có ai trong chúng tôi có quyền can thiệp

Buổi tối, Đường Vũ và Tử Chấp cùng tôi uống rất nhiều rượu, tưởng đã say rồi, nhưng thần trí lại vô cùng tỉnh táo: “Lục Tịch anh phải làm gì bây giờ?” Tôi thì thảo, “Em có biết anh nhớ em tới mức nào không?”

“Tuần, anh uống nhiều quá rồi!” Đường Vũ giằng lấy cái chén trong tay tôi.

“Vậy sao? Tôi thực sự say rồi à?” Tôi tình nguyện say mãi mãi, không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Đây là chìa khóa của căn phòng sát vách với phòng của chị dâu, may mà em thông minh, đã đặt phòng trước cho anh rồi, anh có thể tìm một cơ hội gặp mặt chị dâu.” Đường Vũ nhét một chùm chìa khóa vào trong túi áo tôi/

Tôi không biết sau đó mình bước vào khách sạn Hữu Nghị như thế nào nữa, buổi sáng lúc thức dậy đầu đau đến mức như muốn nứt ra.

Đây là đâu? Khách sạn ư? Tôi đột ngột đứng dậy, đến phòng bên cạnh gõ cửa, chỉ mong Lục Tịch vẫn còn ở trong đó.

Quả nhiên người mở cửa là Lục Tịch, em đứng ở trước mặt tôi, chân thực như thế, nụ cười của em vẫn giống với nụ cười nhiều năm trước, dịu dàng, đẹp đẽ, giống như cơn gió chiều nhẹ nhàng khoan khoái.

Đối diện với Lục Tịch thật sự tôi chẳng biết nên nói gì nữa? Nếu chỉ nói nhớ em thì quay về nói với tấm ảnh cho xong.

Tôi đột ngột đứng trước mặt em như thế, có phải sẽ khiến em bối rối hay không? Thấy vẻ mặt em dần dần trở nên cứng nhắc, cơ thể run lên nhẹ nhẹ, tôi ý thức được việc đã làm quấy rầy em “Xin lỗi, Lục Tịch, chỉ là vì anh muốn gặp em mà thôi.” Tôi nói thầm trong lòng.

Tôi cố gắng tìm một cái cớ: “Xin lỗi, đi nhầm phòng.” Tôi không biết biểu hiện của mình lúc đó không tốt tới mức nào.

Đường Vũ đem đến một bao quần áo rất to: “Anh, anh phải chải chuốt một chút rồi mới có thể đi gặp chị dâu, anh bây giờ giống hệt một con ma men.”

“Cái gì?” Tôi vội vàng cầm gương lên soi, trời ạ! Tôi với cái bộ dạng này mà xuất hiện ở trước mặt Lục Tịch ư?

Vội vội vàng vàng vọt vào nhà vệ sinh tắm tấp, thay quần áo sạch sẽ.

Lúc ra khỏi cửa, Lục Tịch cũng đang định đi ra, em dẫn theo một đứa con trai khoảng ba bốn tuổi, thoát nhìn em chẳng hề giống như mẹ của một đứa trẻ, chắc là trông hộ người khác? Tôi nói với bản thân như vậy.

Thấy tôi, Lục Tịch có vẻ hoảng hốt, “Chờ đã, Lục Tịch!” Tôi nói, “Anh ở ngay sát cạnh phòng em,, có thời gian có thể nói chuyện với em không?” Trên mặt Lục Tịch đầy vẻ không đồng ý, “Xin lỗi, có lẽ tôi không rảnh đâu.” Em đưa đứa bé xuống lầu thật nhanh.

Tôi không biết nên đuổi theo hay ở lại.

Đường Vũ hỏi tại sao khi gặp Lục Tịch tôi liền biến thành một người khác, dửng dưng và cơ trí của tôi đã biến đi đâu mất rồi?

Tôi không chống chế gì, đến lúc nó yêu một người nào đó rồi thì sẽ lý giải được sự ngốc nghếch lúc này của tôi.

Buổi tối, lúc trở về khách sạn muốn tìm một cơ hội nói chuyện với Lục Tịch, hết lần này tới lần khác, cô tiểu thư bướng bỉnh Trình Vận Chấp cứ tới tìm tôi, cô ấy muốn tôi cử cô ấy đến Thâm Quyển làm việc,

bởi vì bạn trai của cô nàng là Trữ Hạo đang làm việc ở Quang Hoa, chuyện này không phải là do tôi không đồng ý, mà là Tử Cháp từng nói không được cho cô ấy đi, tôi cũng đành bó tay. Tôi bảo cô nàng đi mà nói với Tử Cháp, cô nàng tức giận tới mức giậm chân bình bịch.

Lúc nói chuyện cùng Vận Cháp nghe thấy tiếng gọi người của Lục Tịch của ngoài hành lang, tôi đi ra ngoài xem, “Lục Tịch, sao thế?” Tôi hỏi em.

“Không thấy con trai tôi đâu cả” Em có vẻ rất sốt ruột.

“Con trai em? Đứa bé sáng nay là con trai em?” Tôi lúc trước còn tự lừa mình dối người, cứ tự đánh lừa bản thân rằng đứa bé kia không phải là con của em.

“Phải.” Em vội vàng gật đầu, tiếp tục đứng ở hành lang gọi “Mặc Mặc.”, thì ra đứa bé kia tên là Mặc Mặc.

Mấy người phục vụ cũng đi tìm giúp.

“Lục Tịch, mẹ gọi con à?” Một cậu bé đi ra từ cánh cửa ở gầm cầu thang “Con ở dưới lầu cũng nghe thấy nữa.” Nó cười hì hì, đáng vẻ làm nũng với Lục Tịch, có vẻ Lục Tịch rất giận.

“Con cứ đi linh tinh đi, lạc mất thì làm sao?” Ngữ khí của Lục Tịch rất nghiêm khắc.

“Con chỉ là xuống lầu xem mẹ đã về chưa, nhưng cửa lại đóng, không vào được.” Cậu nhóc nhỏ giọng nói.

Tôi vẫn đứng ở cửa phòng nhìn em, Lục Tịch thực sự đã ở nơi đất khách quê người đó kết hôn rồi sao? Thấy đáng vẻ dịu dàng khi em ôm cậu con trai trong lòng, tim tôi như vỡ ra hàng trăm nghìn mảnh.

“Dương Tuấn yêu quý!” Vận Cháp cũng đi ra rồi,, cô ấy mỉm cười ám muội với tôi, tôi biết cô ấy cố tình làm vậy.

Lục Tịch, lẽ nào giữa chúng ta một chút cơ hội cũng không có.

Đêm đã khuya, vẫn không tài nào ngủ được,, ở trong phòng thì cảm thấy nặng nề, muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Tìm điều thuốc trong túi áo, hút hết điều này đến điều khác. Ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cảnh cửa sổ của phòng Lục Tịch, nhưng cảm giác khoảng cách lại vô cùng xa xôi.

Quyết định không quấy rầy sự an ổn của Lục Tịch nữa, lặng lẽ đi vào phòng.

Đến bệnh viện thăm bà ngoại, gần đây sức khỏe bà sút kém nhiều, nửa năm trước đã phát hiện được bà mắc bệnh ung thư phổi, đã là giai đoạn cuối rồi. Lúc đầu tôi cảm thấy thật khó để tiếp nhận chuyện này, nhưng bây giờ đã có thể bình tĩnh mà đối mặt. Cuộc đời một con người thật ngắn ngủi, sinh mệnh lại quá mong manh, mỗi người đều phải trải qua vòng luân hồi của sinh tử, buồn bã và tiếc nuối, chỉ bằng nên quý trọng những gì vui vẻ đang được trải qua.

Bà ngoại vẫn đang nói chuyện đùa với các y tá, kể cho họ nghe về câu chuyện ông ngoại tôi dẫn quân đi chiến đấu, mấy cô y tá vây quanh bà nghe chuyện giống như đang nghe Bình thư.

Thấy tôi tới, họ đều lấy cớ ra ngoài làm việc.

“Xem ra tâm trạng không xấu lắm! Còn có thể kể chuyện cổ tích cho mọi người nghe.” Tôi nháy mắt với bà vài cái.

“Cn có thể đến thăm ta, ta vui lắm.” Bà ngoại luôn yêu quý tôi.

“Ngày mai con phải đi Thâm Quyến.” Tôi nói với bà “Bên đó có chuyện cần giải quyết.”

“Con đó, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, không thể chỉ biết làm việc thôi, việc đại sự cả đời cũng phải lo một chút đi chứ.” Thấy tôi không nói gì, bà tiếp tục “Đến cái tuổi này rồi, chẳng còn muốn gì nữa, chỉ mong các con có thể nhanh chóng thành gia lập thất.”

“Bà, bà lại nữa rồi.” Mỗi lần nhắc tới chuyện này, bà đều nói y chang như vậy.

“Dương Tuấn, hy vọng mấy năm chờ đợi của con không phải là vô ích.” Bà ngoại trịnh trọng nói.

Trong lòng tôi cũng rất nặng nề, nếu như không gặp Lục Tịch, tôi còn có thể tin tưởng em đang ở một nơi nào đó trên thế giới này chờ đợi tôi, nhưng bây giờ tôi không thể chắc chắn Lục Tịch có còn cho tôi một cơ hội nào nữa không.

“Nếu như có thể gặp lại cô bé Lục Tịch đó, bà nghĩ bà chết cũng có thể nhắm mắt được rồi.” Bà ngoại đã nhìn thấu vòng sinh tử từ lâu rồi, bà chỉ là đang mượn cơ bảo tôi đi tìm Lục Tịch về.

“Vâng, chờ con từ Thâm Quyển trở về là hai người có thể gặp mặt rồi.” Thực ra tôi chẳng hề chắc chắn.

Không ngờ lại gặp Lục Tịch ở sân bay, nhìn thấy mẹ con họ từ rất xa.

Thật kỳ lạ, gặp nhau mấy lần nhưng tôi chưa từng nhìn thấy một nửa kia của em.

Không ngờ chúng tôi lại đi cùng chuyến bay tới Thâm Quyển, ngay cả chỗ ngồi cũng cạnh nhau. Lục Tịch rõ ràng là chẳng muốn dây dưa gì với tôi, dọc đường đi, em chỉ kể chuyện cổ tích cho cậu bé kia nghe, còn tôi thì chỉ biết chăm chú nhìn hai mẹ con em. Cậu bé này chắc khoảng ba tuổi rưỡi. Mà Lục Tịch rời khỏi tôi còn chưa được bốn năm, sự xuất hiện của cậu bé này có phải nhanh quá không? Lại nhìn kỹ ngũ quan của cậu bé, quen lắm, hình như gặp ở đâu đó rồi/

Nghi vấn trong lòng tôi không ngừng dâng lên.

Đến Thâm Quyển, ở cửa bảo vệ sân bay, hình ảnh của Lục Tịch mờ dần trong biển người, tôi chẳng hề vội vã, tôi tin chẳng bao lâu nữa chúng tôi lại có thể gặp mặt.

Sau khi đến Quang Hoa, họp lớn họp nhỏ không ít trăm cuộc, cuối cùng cũng có thể nắm trong tay tình trạng cơ bản của công ty. Phó tổng Trữ Hạo từng là tình địch số một của Tử Chấp, tôi nghĩ cần phải chú tâm tới người này, bởi vì người quản lý hạng mục hiện nay Lục Tịch đang làm chính là cậu ta.

Trữ Hạo này quả nhiên không phải “vật trong ao”, có thể tưởng tượng được có tên tình địch số một như vậy, lúc đầu Tử Chấp vì bảo vệ tình yêu mà phải vượt qua bao khó khăn gian khổ, tôi cũng cảm thấy chiến thắng của Tử Chấp đầy may mắn. Có thể là trong lòng vẫn luôn có chướng ngại, cho nên Tử Chấp vẫn luôn không đồng ý cho em gái Vận Chấp qua lại với cậu chàng này.

Trữ Hạo là một người rất thẳng thắn, cậu ta tưởng tôi muốn đoạt quyền cho nên giao hết tất cả các dự án của Tây Á cho tôi. Tôi quan sát cậu ta một cách hiểu kỳ, quả thật là một người thông minh.

Tôi tùy ý lật giở hợp đồng dự án, hỏi “Cậu vẫn luôn hợp tác với Lục Tịch sao?”

“Phải, cô ấy là phó tổng của Tây Á.” Xem ra Trữ Hạo rất quen thân với Lục Tịch.

“Trẻ tuổi như vậy đã lên tới chức phó tổng rồi? Làm việc rất tốt sao?” Tôi cố tình hỏi.

“Vài dự án hợp tác của chúng ta và Tây Á cô ấy làm không tệ, năng lực công tác của Lục Tịch cũng rất rõ ràng.” Trữ Hạo dường như rất hiểu Lục Tịch.

“Tổng giám đốc Tây Á là ai?” Tôi hỏi

“Hạ Văn Bác.” Tôi từng nghe Dương Kiệt nhắc đến cái tên này, là anh trai Tiểu Uyên.

“Anh ta có quan hệ gì với Lục Tịch không?” Tôi muốn tìm hiểu một chút tin tức từ Trữ Hạo, ai ngờ Trữ Hạo không trả lời đúng vào câu hỏi của tôi, cậu ta hỏi lại “Sao anh không hỏi người trong cuộc ấy??” Trữ Hạo này quả nhiên không phải cái đèn mờ.

“Có điều, tôi có thể nói cho anh biết, Lục Tịch là bà mẹ đơn thân giỏi nhất mà tôi biết từ trước đến giờ, con trai cô ấy cũng rất đáng yêu.” Trữ Hạo cười nhắc nhở tôi, nụ cười của cậu ta ẩn chứa sự tìm tòi của tôi.

Tôi không thể che giấu sự hưng phấn cực kỳ trong đáy lòng khi nghe được những tin tức này.

Lục Tịch, xem ra chúng ta cần gặp nhau một lần.

Trước đây toàn bộ dự án quảng cáo của Đạt Văn đều mời công ty nước ngoài thực hiện, sau khi bàn bạc với Tử Chấp xong, chúng tôi quyết định sẽ hợp tác với Tây Á, như vậy có thể tiết kiệm được một chút chi phí. Hơn nữa, còn có thể kiến tạo cho tôi một chút cơ hội gặp Lục Tịch.

Chỉ đích danh Lục Tịch là đại diện bên phía Tây Á.

Tôi ngồi chờ trong phòng làm việc. Để chắc chắn dáng vẻ của mình là bình thường, tôi nhiều lần ngắm nhía mình trong gương, khẳng định không chút tỳ vết nào mới yên tâm.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, ý thức nhắc nhở là lập tức sẽ được gặp Lục Tịch, tôi bắt đầu căng thẳng. Tay đặt ở cái nắm đấm cửa, bày ra vẻ mặt đã được tập luyện nhiều lần, ha ha, có vẻ giống thanh niên đi xem mặt ấy nhỉ?

Lúc Lục Tịch thấy tôi, vẻ mặt rất bất ngờ “Dương Tuấn, sao lại là anh?”

“Lục Tịch! Em đến rồi à?” Tôi bắt bản thân bình tĩnh, mỉm cười.

“Anh chính là tổng giám đốc mới của Quang Hoa?” Lục Tịch có vẻ không tin nổi, vẻ mặt em có vẻ lưỡng lự.

“Em muốn đứng ở cửa bàn chuyện hợp tác sao?” Kế hoạch gặp mặt đã chuẩn bị lâu như vậy, không thể để cô ấy đi đơn giản như thế “Vào phòng ngồi đi” Tôi nói rất nhỏ, mong rằng vẻ thành thực này của tôi có thể khiến cô ấy bình tĩnh nghe tôi nói chuyện.

19. Chương 19

Chương 19:

Đã bao năm qua đi như thế, có thể ngồi đối diện được với Lục Tịch, nghe cô ấy nói, tôi cảm thấy rất hạnh phúc, giọng nói của Lục Tịch giống như tiếng nói của thiên nhiên vậy.

Lục Tịch rất quen thuộc và hiểu rất rõ với dự án quảng cáo này, cách giải thích rất độc đáo của em khiến tôi hoàn toàn bị thuyết phục, tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, Lục Tịch đem sự vững vàng, năng lực, trí thông minh của mình phát huy ra toàn bộ.

“Lục Tịch, quả nhiên biểu hiện của em không hề tầm thường.” Tôi cảm thán tận trong đáy lòng.

“Đúng thế, là hoàn cảnh bắt buộc mà!” Lục Tịch mấy năm nay đều ở nơi đất khách quê người này, có lẽ phải chịu không ít khổ cực.

Bàn xong chuyện dự án, hai người đều im lặng, bầu không khí có chút gượng ép, mặc dù tôi có rất nhiều thứ muốn nói với em, nhưng lại sợ khi mở miệng lại nói ra nỗi nhớ nhung tràn đầy dưới đáy lòng, làm em sợ chạy mất.

Còn Lục Tịch thì luôn cố gắng giữ khoảng cách với tôi, cả lời nói và việc làm của em đều biểu đạt một ý duy nhất, đó là không muốn tiếp xúc với tôi quá nhiều,. Lục Tịch, em thực sự ghét anh như vậy sao? Muốn đoạn tuyệt với anh đến vậy à?

Thời gian trôi đi rất nhanh, không muốn để em đi, nhưng lại chẳng tìm được lý do nào để giữ em lại.

Lúc em xoay người định rời đi, tôi vẫn không kiềm chế được “Lục Tịch, anh muốn hỏi em vài câu.”

“Hả? Mời nói!” Thái độ của em rất bình tĩnh.

“Em hận anh à, Lục Tịch?” Tôi rất muốn biết em nghĩ thế nào.

“Muốn nghe nói thật?” Em nhìn tôi mỉm cười, trong nháy mắt đó tôi cảm thấy như bị lạc đường, gập đầu. Tôi rất muốn hiểu được suy nghĩ của em.

“Tôi đã từng hận anh một chút, nhưng tôi lại càng hận chính mình hơn. Sau rồi tôi lại phát hiện, hận anh chẳng có ý nghĩa gì, con người chẳng thể nào sống mãi trong hận thù, ghen ghét được. Tôi thà rằng đem nỗi hận đối với anh biến thành tình yêu đối với người khác, như vậy, ít nhất tôi và những người xung quanh tôi đều được hạnh phúc.” Lục Tịch lại có thể thần nhiên đến như vậy, tôi có chút không tin.

“Vậy em có yêu anh không?” Tôi muốn biết đáp án của câu hỏi này, cho tới tận bây giờ, tôi vẫn nghĩ, Lục Tịch là vì không yêu tôi nên mới có thể ra đi như vậy

“yêu chỉ là một loại cảm giác, có đôi lúc tôi nghĩ mình rất yêu anh, nhưng anh lại không cảm nhận được, cho nên anh nghĩ rằng tôi không yêu anh. Có đôi lúc tôi cho rằng căn bản mình không hề yêu anh, nhưng anh lại vì tôi mà cảm thấy hạnh phúc, cho nên anh nghĩ rằng tôi yêu anh. Quyền lựa chọn cảm giác này ở phía anh chứ không phải ở phía tôi, cho nên đáp án này anh mới là người biết rõ nhất.”

Khi không có Lục Tịch bên cạnh, tôi chẳng thể nào hô hấp nổi, tôi thực sự cảm thấy hạnh phúc vì có sự tồn tại của Lục Tịch, tôi nghĩ có phải em cũng đã từng yêu tôi không? Tôi tình nguyện suy nghĩ như thế, tuy rằng chẳng chắc chắn chút nào.

Tôi muốn biết suy nghĩ lúc này của em “Vậy bây giờ em còn hận anh không?”

“Không. Vì sao phải hận anh. Anh với tôi bây giờ chẳng còn liên quan gì đến nhau, hận một người chẳng liên quan đến mình có phải rất buồn cười không?” em hỏi lại tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy trước mắt vô cùng tăm tối, không ngờ Lục Tịch có thể xem tôi là một người chẳng hề liên quan.

Không có yêu thì sẽ không có hận, không còn tình cảm thì sẽ trở thành người không liên quan, xem ra trong lòng Lục Tịch đã không còn vị trí của tôi nữa, tôi phải làm sao mới có thể quay lại với cô ấy lần nữa đây?

“Anh thà rằng em hận anh, Lục Tịch!” Thực đấy, hận tôi thì còn có thể nhớ kỷ tôi, bất kể là yêu hay là hận, tôi chỉ mong mình còn một vị trí nhỏ nhoi trong lòng cô ấy.

Nhớ rất rõ hôm nay là sinh nhật Lục Tịch. Nhiều năm trước, vì sự đố kỵ và kích động của mình, tôi đã chẳng thể nói một lời chúc tốt đẹp nhất dành cho em, mong rằng ngày sinh nhật hôm nay có thể cùng em đón mừng sinh nhật.

Tan ca từ rất sớm, đứng chờ ở dưới công ty của em, ôm một đóa hoa hồng rất lớn khiến cho bao người xung quanh cứ ngoái lại nhìn. Không muốn gây nên sự chú ý quá lớn, cho nên chỉ có thể ngồi trong xe và chờ đợi.

Lục Tịch và một người đàn ông vừa nói vừa bước ra ngoài, cô ấy không nhìn thấy tôi.

Khi tôi từ trong xe đi ra, lúc muốn gọi em, em đã ngồi lên xe của người đàn ông kia đi rồi.

Ôm bó hoa cười cay đắng, xem ra ông trời thực sự không cho tôi cơ hội.

Lái xe vòng qua vòng lại, chẳng biết từ lúc nào lại đi tới nơi ở Lục Tịch. Địa chỉ của Lục Tịch là hỏi được từ nhân viên trong Tây Á, tôi đã từng tới đây, thăm nghĩ chỉ nhìn một chút nơi Lục Tịch đang ở.

Trong khu nhà này có một công viên nhỏ, ngồi ở ghế đá trong công viên vừa vặn nhìn thấy ban công nhà Lục Tịch. Tôi cứ ngồi ở đó, nhớ lại từng kỷ niệm từ khi quen biết Lục Tịch tới giờ. Không biết đã ngồi đó bao lâu, hút hết cả một bao thuốc, thấy đèn nhà Lục Tịch sáng rồi lại tối, tôi mới nhớ ra là cần phải về nhà.

Lục Tịch, sinh nhật vui vẻ!

Món quà sinh nhật chưa tặng được tôi vẫn để trên bàn làm việc, định ngày hôm nay gặp nhau sẽ tận tay tặng cho em. Bản hợp đồng hợp tác đã bàn bạc với Lục Tịch lúc trước còn có vài chỗ cần sửa lại, cho nên hôm nay tôi phải đến mời em đi một chuyến.

Đã đến giờ, Lục Tịch vẫn chưa tới, tôi có chút bất an, liên tục hỏi thư kí tại sao phó tổng giám đốc Lục vẫn chưa tới, hèn kiểu gì vậy?

Lúc tôi lo lắng vô cùng định gọi điện thoại cho em thì lại nghe thấy thư kí báo là tổng giám đốc Hạ của Tây Á tới.

Chẳng lẽ lại là Hạ Văn Bác?

Thì ra tổng giám đốc Hạ này chính là người đàn ông đi cùng với Lục Tịch trong ngày sinh nhật hôm đó.

Hạ Văn Bác tao nhã, cũng xem như lịch thiệp tuần tú, nếu như anh ta cũng theo đuổi Lục Tịch thì rất có tính cạnh tranh!

Tôi nhìn anh ta đồng thời anh ta cũng quan sát tôi rất kĩ “Dương Tuấn, tổng giám đốc Dương, nghe danh đã lâu.” Ngỡ khí anh ta không tốt lắm.

“Anh là anh trai của Hạ Văn Uyên sao?” Với người này tôi cũng có chút hiểu biết, nhân viên trong Tây Á đều nói quan hệ giữa tổng giám đốc Hạ và phó tổng Lục rất mờ ám. Sau khi Lục Tịch tới Thẩm Quyến vẫn luôn được anh ta che chở, chăm sóc. Một người đàn ông suy nghĩ sâu xa như thế tuyệt đối không thể khinh thường.

“Thực sự không ngờ được Quang Hoa lại là do tổng giám đốc Dương tiếp nhận, tôi còn tưởng là Trình Tử Cháp cơ!” Xem ra anh ta đã điều tra ra nội tình trong mối quan hệ của tôi và Tử Cháp. Trước đây công tác bảo mật chúng tôi vẫn làm rất tốt, không ngờ vẫn có lúc bị sa bẫy.

“Ai tiếp nhận cái chức vụ này đều không quan trọng, quan trọng là... chúng tôi và Tây Á có thể hợp tác vui vẻ.” Tôi nói cho có lệ, không gặp được Lục Tịch, trong lòng tôi rất khó chịu, cũng lười bắt chuyện với anh ta.

Hai người ngồi xuống nói chuyện dự án, mỗi người có một tâm sự riêng, khó tránh khỏi có chút khó chịu.

Lúc bắt đồng ý kiến, hai người đều chẳng ai nhường nhịn ai, tôi có chút nóng nảy.

“Tổng giám đốc Dương có mưu đồ gì? Dự án này nếu như đi vào thực hiện, công ty chúng tôi có thể tổn thất hơn trăm vạn.” Hạ Văn Bác đứng là người trong nghề, anh ta nói trúng tim đen vạch trần lỗ thủng trong bản hợp đồng dự án.

Tôi tất nhiên không muốn nhân nhượng “Dự án này tôi và Lục Tịch đã bàn bạc xong rồi.” Kỳ thực trong lòng hai người chúng tôi đều hiểu rõ, chúng tôi ngồi đây đối chọi gay gắt không phải chỉ vì bản hợp đồng kia.

Hạ Văn Bác đã coi tôi là kẻ thù như vậy thì chắc chắn anh ta đã biết quá khứ của tôi và Lục Tịch, anh ta coi tôi là tình địch ư?

Tôi không chỉ nghe thấy một người nói về mối quan hệ giữa anh ta và Lục Tịch, rõ ràng anh ta cũng có ý với Lục Tịch.

Hai người khó chịu với nhau chỉ là vì Lục Tịch, như vậy phải làm cho mọi thứ thật rõ ràng mới được.

“Lục Tịch là người tôi yêu, dự án này hợp tác với Tây Á, chính là vì nể mặt Lục Tịch!” Tôi nói.

“Tây á không thiếu những dự án thế này, chúng tôi không làm.” Hạ Văn Bác ném hợp đồng tới trước mặt tôi.

Tôi cười nhạt “Không phải chỉ cần anh nói là được, nếu đã bàn bạc xong thì anh phải chịu trách nhiệm tới cùng, nếu không, tôi cam đoan sẽ khiến Tây Á phải tuyên bố đóng cửa.”

“Đúng là loại người tiểu nhân hiểm ác, đừng hòng mơ tưởng đến Lục Tịch!” Hạ Văn Bác vọt tới trước mặt tôi.

Không biết là ai động thủ trước, ai đánh được nhiều hơn.

Hạ Văn Bác cũng không phải một cao thủ đánh đấm, tôi cũng không phải người trong nghề (ý là cũng ngành nhưng nhau). Cho nên hai người đánh tới mồ hôi đầm đìa cũng chẳng tạo nên thương tổn thực sự cho ai.

Rốt cuộc trận chiến cũng kết thúc. Không ngờ Lục Tịch lại là ngọn lửa làm mâu thuẫn giữa chúng tôi bùng cháy

Từ sau lần đánh nhau với Văn Bác đó tôi chưa hề gặp lại Lục Tịch, có vài lần bàn bạc chuyện hợp tác đều là trợ lý của Lục Tịch tới, tôi bảo cô ta trực tiếp tới tìm Trữ Hạo.

Đối với chuyện chúng tôi đánh nhau, Trữ Hạo không ngừng tỏ mò, lại không thể hỏi thẳng tôi, có lẽ cậu ta bứt rứt khó chịu lắm.

Buổi tối gọi điện thoại cho bà ngoại, mấy hôm nay tình huống của bà xấu đi, tuy rằng vẫn cố gắng dùng giọng điệu bình thường để nói chuyện với tôi nhưng tôi vẫn cảm nhận được nỗi vất vả khổ sở mà bệnh tật đang hành hạ bà. Chẳng lẽ bà ngoại sắp rời bỏ tôi mà đi hay sao?

Từng người tôi yêu thương cứ dần dần mà rời bỏ tôi, chỉ còn lại mình tôi cô độc bước đi trên thế giới này! Mẹ rời khỏi tôi rồi, vĩnh viễn cũng không trở về nữa; Lục Tịch rời khỏi tôi rồi lại còn cố gắng duy trì khoảng cách với tôi; bây giờ ngay cả bà ngoại cũng sắp rời khỏi tôi. Ông trời đối xử thật không công bằng.

Hiện tại người bạn tốt nhất của tôi chính là rượu, nó có thể khiến tôi tạm quên đi đau khổ. Uống hết chai này đến chai khác, cho đến khi say mềm.

Không biết tại sao lại trông thấy Lục Tịch lúc này nhỉ? Rượu đúng là một thứ tốt.

Nhưng sự tuyệt vời ấy chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, nụ cười của Lục Tịch dần dần tan biến ngay trước mặt tôi, không, Lục Tịch, em đừng đi, Lục Tịch, đừng! Tôi lao đảo đi ra khỏi quán bar, xông ra ngoài đường muốn đi tìm Lục Tịch.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, Lục Tịch đang đứng ở trước mặt tôi. Haha, Lục Tịch, em bắt anh đi tìm em thật khổ cực quá!

Lục Tịch, đừng đi! Tôi kéo tay em, cảm thấy chưa bao giờ kiên định đến thế.

Tôi nghĩ mình đang ở trong một giấc mộng hoàn mỹ : Lục Tịch thâm tình nhìn tôi, dùng ngón tay mềm mại của em vỗ về tôi, dùng đôi môi quyến rũ của em hôn tôi, tôi cảm thấy toàn thân rất dễ chịu thoải mái hưởng thụ sự dịu dàng của em, tôi ôm lấy Lục Tịch, hai người cứ thế ôm nhau mà ngủ.

Có lẽ không hẳn là mơ, lúc tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc sofa xa lạ, cánh tay tê dại, Lục Tịch đang an tĩnh dựa vào lồng ngực tôi, có lẽ chỉ có lúc ngủ say em mới có thể gần tôi đến thế, tôi không dám động dậy, sợ làm em thức giấc.

Một cậu bé âm thầm đi tới, nó chỉ mở to đôi mắt ra nhìn chúng tôi. Nó là Mặc Mặc, con trai của Lục Tịch!

Khoan đã, cuối cùng tôi cũng biết tại sao lại thấy thằng nhóc này quen quen, bởi vì gần đây tôi rất hay soi gương.

Quan sát ở một cự ly gần thế này, tôi phát hiện cậu nhóc này giống tôi đến bảy phần. Trời ơi! Chẳng lẽ nó lại là con trai của tôi và Lục Tịch? Tại sao lúc trước không nghĩ ra điều này nhỉ?

20. Chương 20

Chương 20

Tôi rất xúc động, một buổi sáng thật là tuyệt vời!

Lúc Lục Tịch tỉnh lại, tôi và Mặc Mặc đã chăm chú nhìn nhau rất lâu.

Thấy sự tồn tại của chúng tôi em lại càng hoảng sợ hơn. Dường như em muốn giải thích gì đó với Mặc Mặc, miệng mở ra nhưng lại chẳng nói được gì!

Lục Tịch đưa ánh mắt chăm chú nhìn tôi, dường như muốn bảo tôi hãy lên tiếng giải thích với tên nhóc kia. Tôi giả vờ không hiểu ý em, chỉ nhìn em mỉm cười “Con trai em cũng giống anh đấy chứ!” Haha, tôi thề với trời là tôi cố ý.

Trong mắt Lục Tịch tràn đầy vẻ cảnh giác, vẻ mặt rất không tự nhiên “Trùng hợp thôi!” Em tưởng lừa dối được tôi sao?

Tôi rất thích sự trùng hợp này!

Cuối cùng cũng hiểu vì sao em cứ luôn trốn tránh tôi, là sợ tôi phát hiện ra thân thế của Mặc Mặc sao?

Hôm nay tâm trạng rất tốt, lúc sắp đi còn nói với em “Cảm ơn em hôm qua đã thu nhận anh, Lục Tịch!”

“Bất cứ kẻ nào uống say đến trước cửa nhà tôi đều thu nhận!” Lục Tịch rõ ràng lừa tôi một cái. “Uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe đâu” Một cô chủ nhà rất dễ thương, tôi có thể cho rằng em đang quan tâm tôi không? Có lẽ Lục Tịch cũng không thực sự coi tôi là người xa lạ đâu.

Rốt cuộc tôi cũng tìm được lòng tin “Lục Tịch, anh muốn theo đuổi em một lần nữa, em nhất định phải yêu thương anh.”

Nói là muốn theo đuổi em một lần nữa, nhưng Lục Tịch cũng không cho tôi cơ hội. Công việc của cả hai đều không phải là nhàn rỗi, không dễ gì mà gặp được nhau. Tuy rằng hai công ty có một dự án hợp tác, tôi cũng đã cố gắng tạo ra rất nhiều cơ hội, nhưng lần nào em cũng mượn cớ để từ chối, tôi không đoán được em muốn gì nữa?

Sáng sớm lúc đi làm, có đôi lần cũng lái xe qua khu nhà em, mong có thể gặp được em, nhưng vận may của tôi trước giờ đều không tốt.

Thỉnh thoảng có mấy lần gặp mặc Mặc ở dưới lầu, đều là đi cùng người giúp việc, muốn chơi với nó nhưng người giúp việc kia rất đề phòng tôi. Xem ra, muốn theo đuổi được Lục Tịch lần nữa, con đường phía trước vất vả nghìn trùng nha!

Đầu tháng bảy, không ngừng nhận được thông báo tình trạng bệnh của bà ngoại ngày càng xấu đi. Từng đồng ý với bà, sẽ cho bà gặp mặt Lục Tịch lần cuối trước khi lâm chung, nhưng tôi phải nói thế nào với Lục Tịch đây!

Mấy ngày liền đều đứng chờ em dưới lầu công ty em, nhưng lại chẳng nhìn thấy em ra vào, em không đi làm sao?

Bảo thư kí gọi điện đến hỏi mới biết hiện tại Lục Tịch đang ở Bắc Kinh.

Gọi di động cho Lục Tịch, máy chuyển được nhưng lại không nghe thấy bất cứ tiếng động nào, gọi lại lần nữa, vẫn không có người nhận. Tôi rất sợ những tình huống như thế, Lục Tịch không sao chứ?

Cả đêm ngồi trên máy bay về Bắc Kinh, lúc đến đã là sáng sớm, đi thẳng về phòng làm việc ở Đạt Văn, Lục Tịch đi công tác tới Bắc Kinh, có lẽ là phải tới đây đúng không?

Dặn dò thư kí: tôi phải nghỉ ngơi, bất kể là ai cũng không tiếp, ngoại trừ phó tổng Lục Tịch của Tây Á ở Thâm Quyến.

Trong phòng làm việc có một cái giường, là giường tôi vẫn thường dùng để ngủ trưa, bây giờ tôi cần nằm ở đây một lúc cho khỏe khoắn lại, cả đêm không ngủ, bây giờ tôi cảm thấy rất mệt mỏi.

Vừa định nằm xuống chợt nghe thấy tiếng thư kí nói “Cô là nhân viên mới sao? Tại sao lại không đeo thẻ?”

“Ồ...” Tôi nghe thấy giọng nói này rất giống của Lục Tịch, nhưng tôi nghĩ bản thân mình mệt mỏi chắc là sinh ra ảo giác. Nhưng giọng nói ấy cực kì giống Lục Tịch, “Tôi tìm tổng giám đốc.”

“Tổng giám đốc vừa mới xuống máy bay, bây giờ cần ngủ bù, không thể gặp cô.” Thư kí trước giờ đối với những dặn dò của tôi đều thực hiện rất triệt để.

“Không sao, vậy mai tôi quay lại!”

Tôi chắc chắn đó là tiếng của Lục Tịch, mong chóng chạy ra đuổi theo “Ai muốn tìm tôi?”

“Dương Tuấn?” Lục Tịch nhìn thấy tôi ở đây có vẻ rất bất ngờ.

Tôi chắn trước mặt em để em không dễ dàng rời khỏi “Lục Tịch, anh đang định tìm em!”

Lục Tịch nhìn tôi, cười lạnh “Không phải anh cần nghỉ ngơi sao? Tôi hôm nay chỉ định đến xem một chút thôi, vài ngày nữa mới chính thức hẹn gặp bàn chuyện hợp tác.”

Vì sao luôn muốn trốn tránh anh? Tôi bất đắc dĩ “Tại sao tối qua em không nhận điện thoại?”

“Điện thoại di động để quên trong phòng tắm, không nghe thấy chuông.” Em nhẹ giọng nói

Tôi thở dài một hơi “Haiz, em không sao là tốt rồi.”

Lục Tịch bình thản nhìn tôi, nói “Nếu tôi là anh, tôi sẽ không quan tâm đến một người chẳng hề liên quan đến mình, tôi sẽ giành thời gian đó ngủ một giấc thật ngon, nuôi dưỡng tinh thần cho bản thân”

Tuy rằng biểu hiện của em rất nhạt, nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự quan tâm của em tới tôi.

Tôi không biết nên đề cập chuyện bà ngoại với em thế nào nữa, chỉ có thể ướm hỏi “Lục Tịch, anh có thể nhờ em một chuyện được không?”

Em chẳng có phản ứng gì với câu nói của tôi, xem ra thái độ của Lục Tịch đối với tôi vẫn chẳng hề thay đổi, chỉ có tôi tự mình đa tình, lúc tôi tiếp xúc với em, tôi vẫn cảm nhận được sự cảnh giác của em, hơn nữa ý tứ muốn duy trì khoảng cách cũng biểu hiện rất rõ ràng

“Có lẽ anh đã đòi hỏi nhiều quá rồi.” Tôi cười cười tự giễu

Sau một hồi im lặng đột nhiên Lục Tịch nói “Nói đi, nhưng tôi không chắc chắn có giúp được không.” Rốt cuộc em vẫn là một người rất hảo tâm, có lẽ bất kể người xa lạ nào muốn nhờ em giúp đỡ, em đều sẽ đồng ý.

Tôi thở dài “Rất lâu rồi bà ngoại vẫn nằm trong bệnh viện, là ung thư phổi giai đoạn cuối, bà vẫn rất muốn gặp em.”

Tin này khiến Lục Tịch rất buồn, tôi thấy em khẽ lau khóe mắt “Nói cho tôi biết là bệnh viện nào?” Cuối cùng em cũng đồng ý rồi.

Cuối tuần, lúc tôi đến bệnh viện, Lục Tịch đã tới rồi.

Cha tôi cũng ở đó, từ lúc bà ngoại bị bệnh, ông thường xuyên đến thăm, vì thế quan hệ giữa tôi và cha cũng tốt lên rất nhiều.

Lục Tịch nắm lấy tay bà ngoại, nghẹn ngào, em cố nén nước mắt không trào ra “Bà ngoại, cháu là Lục Tịch!”

“Rốt cuộc Dương Tuấn cũng tìm được cháu rồi, bà cũng yên tâm, nếu không bà có chết cũng không yên lòng.” Bà ngoại sau khi nhìn thấy Lục Tịch cũng yên tâm đỡ bỏ tảng đá lớn trong lòng

“Bà ngoại, bà sẽ không chết!” Lục Tịch vẫn không kìm nổi nước mắt

“Cháu à, Dương Tuấn thực sự rất yêu cháu, cháu nhất định phải tha thứ cho nó! Mấy năm nay không có cháu bên cạnh, nó chưa từng có một ngày vui vẻ!” Bà ngoại nói một hơi, rồi lại thở dốc.

Lục Tịch không ngừng gật đầu, em tin rằng tôi vẫn yêu em sao? Cuối cùng em cũng đã tha thứ cho tôi rồi? Hay là chỉ để an ủi bà ngoại?

Từ bệnh viện đi ra, tâm trạng chúng tôi đều rất nặng nề!

Tôi bảo Lục Tịch chờ tôi, tôi đi lấy xe, Lục Tịch lại nói “Không cần, tôi muốn đi một mình.”

Nhìn bóng lưng cô đơn của em biến mất dần trong ráng chiều đỏ tía, lòng tôi lại một lần nữa cô quạnh.

Thời gian của bà không còn nhiều lắm, tôi cố gắng giảm bớt công việc để ở bên cạnh bà nhiều hơn. Lục Tịch cũng thỉnh thoảng tới bệnh viện, cùng bà tâm sự, đôi khi họ thăm thì, tôi cũng chẳng biết họ đang nói gì nữa. Có điều mấy hôm nay bà có vẻ rất vui. Có một lần tôi thấy Lục Tịch đưa ảnh của Mặc Mặc cho bà xem, bà vô cùng xúc động, có phải bà cũng cho rằng Mặc Mặc là con của tôi và Lục Tịch?

Lúc bà ngoại qua đời, Lục Tịch cũng ở bên cạnh. Bà cầm tay tôi và Lục Tịch, đặt chồng lên nhau, đó có phải là tâm nguyện cuối cùng của bà không?

Lo xong hậu sự cho bà, lại ở lại Bắc Kinh thêm một thời gian nữa, hai công ty có rất nhiều chuyện cần xử lý, tuy Tử Chấp vẫn ở Bắc Kinh, nhưng cậu ta cũng không phải là một người chú ý tới công việc, để lại cho tôi một cục diện rất rối rắm, làm cho cả thể xác và tinh thần tôi đều rất mệt mỏi.

Nhớ tới lâu lắm rồi chưa gặp Lục Tịch, nhưng tạm thời lúc này vẫn chưa thể rời khỏi Bắc Kinh, cho nên tôi rất buồn phiền! Đợi đến khi xử lý xong tất cả mọi chuyện thì đã là một tháng sau.

Việc đầu tiên sau khi trở lại Thâm Quyển chính là muốn nhìn thấy Lục Tịch, từ sân bay đi thẳng đến dưới lầu của Tây Á, gọi điện thoại tới, trợ lý của em nhận điện, nhờ cô ấy chuyển lời tới Lục Tịch tôi chờ ở quán cafe dưới lầu.

Chờ rất lâu mới thấy Lục Tịch tới “Tìm tôi có việc à?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn gặp em một lát, mấy ngày không gặp rồi.” Tôi nói xong liền nhấp một ngụm cafe, Latte hương vị thuần khiết.

“Cảm ơn đã nhớ mong!” Ngữ khí của Lục Tịch vô cùng khách sáo, người ngoài nghe chuyện có lẽ còn nghĩ chúng tôi là người xa lạ.

“Buổi tối cùng ăn cơm nhé.” Tôi muốn tìm một cơ hội để được ngồi cùng em nhiều hơn.

“Xin lỗi, buổi tối tôi đã sắp xếp làm việc khác rồi.” Lục Tịch bày ra một nụ cười rất chuyên nghiệp.

“Vậy hôm nào thì được?” Tôi không muốn từ bỏ, chẳng còn cách nào khác là lùi để tìm cơ hội tiếp theo.

“Chẳng hôm nào chắc chắn rảnh cả.” Xem ra Lục Tịch thực sự muốn từ chối tôi tới cùng.

“Được rồi. Vậy thì anh xí chân hẹn trước, cho đến tận lúc nào em có thời gian mới thôi.” Ý chí của tôi vẫn kiên cường như trước kia.

Lục Tịch nghiêm mặt nhìn tôi, nói “Anh nên trở về đi, đừng lãng phí thời gian nữa, tôi không bao giờ nhận lời mời của anh đâu. Hiện nay quan hệ của chúng ta chỉ giới hạn trong công việc thôi, anh chỉ là khách hàng của chúng tôi, không hơn.” Nói xong em dứt khoát xoay người rời đi.

Lục Tịch trước nay đều quyết tuyệt như thế

“Lục Tịch, anh sẽ không từ bỏ đâu!” Tôi nói to với bóng lưng của em

“Tôi cũng sẽ kiên trì.” Giọng nói của Lục Tịch càng kiên định hơn.

21. Chương 21

Chương 21:

Gần đây rất hiếm khi mới có thể nhìn thấy Lục Tịch, không biết cô ấy đang bận gì nữa. Lẽ nào cô ấy thực lòng muốn cự tuyệt tôi mãi mãi? Trong lòng tôi cực kì khó chịu.

David và Holden đều là người Pháp, cũng là hai người bạn lâu năm tôi quen được nhờ công việc làm ăn, nếu đã gặp ở Thâm Quyển, lẽ ra nên làm một người chủ nhà chiêu đãi họ một bữa thật tử tế. Họ đều dẫn theo vợ, tôi vốn định hẹn Lục Tịch cùng tới, nhưng lại nghĩ trường hợp xã giao thể này cô ấy nhất định sẽ từ chối. Cho nên tôi gọi Trữ Hạo, bảo cậu ấy tìm hai người đẹp ở bộ phận quan hệ xã hội, như vậy nhìn bề ngoài cũng không đến mức quá xấu hổ.

Trữ Hạo đi toilet, lúc trở lại không biết là vô tâm hay cố ý, nói “Lục Tịch và Văn Bác đang ăn cơm ở ngay bên cạnh, hình như là chiêu đãi nhân viên.”

Lục Tịch và Hạ Văn Bác? Chiêu đãi nhân viên? Tôi cảm thấy rất khó có thể tiêu hóa tin tức này. Nói với Holden một câu, bảo Trữ Hạo tạm thời giúp tôi đón tiếp hai vị khách, tôi nhanh chân đến xem rốt cuộc Hạ Văn Bác đang giở trò gì?

Lục Tịch và Hạ Văn Bác ngồi cạnh nhau, Lục Tịch đang nhìn anh ta, tôi không nhìn rõ vẻ mặt lúc này của em, nhưng vẻ mặt của Hạ Văn Bác thì tôi rất rõ, che chở dịu dàng, yê thương ngưỡng mộ, say đắm, một

người đàn ông chỉ khi đối diện với người mình yêu thì mới có dáng vẻ ấy. Lẽ nào Lục Tịch thực sự đã lựa chọn anh ta rồi? Lòng tôi vô cùng đau đớn.

Toi nghe thấy một vài âm thanh rất chói tai “Văn Bác và Lục Tịch định lúc nào mới mời chúng tôi ăn bánh kẹo đây?”

Hạ Văn Bác mỉm cười “Đừng ồn ào nữa, để Lục Tịch mất hứng, tôi sẽ “giết chết” mấy người đấy.”

“Thì ra Văn Bác cũng là một người sợ vợ sao?” Phía dưới có người cười ha ha

Lòng đau đớn đến chết lặng rồi. Lục Tịch, đây là lựa chọn của em sao?

Lúc người đàn ông không khống chế được mình thì luôn có xu hướng bạo lực, tôi vọt tới trước mặt Hạ Văn Bác, giơ tay lên tung thẳng một nắm đấm vào mặt anh ta, tôi không muốn nhìn thấy nụ cười đắc ý đó của anh ta nữa

Lục Tịch ở ngay trước mặt tôi, tôi muốn cướp cô ấy lại,, cố gắng lấy áo khoác rồi kéo cô ấy ra ngoài, không ngờ cô ấy lại chẳng phản kháng gì.

Hạ Văn Bác xông tới, xem ra anh ta muốn đòi lại một đấm ban nãy, khi đánh nhau đàn ông tất nhiên sẽ không thể để mất khí thế. Tôi đã phát điên rồi, không còn nể nang gì nữa, tất nhiên sẽ đem toàn sức lực ra chỉ cần có thể đem Lục Tịch về bên mình!

“Dừng tay!” Chúng tôi đều nghe thấy tiếng hét của Lục Tịch, không ai có thể không dừng tay, chúng tôi bây giờ chỉ hận không thể làm cho đối phương ngã sóng xoài xuống đất, được hành động như một người anh hùng một lần trước người con gái trong lòng, mặc dù anh hùng như vậy có đôi chút ấu trĩ và buồn cười.

Người xung quanh rất nhiều, dần dần chúng tôi bị họ bao vây, sau đó lại bị tách ra. Tôi nhìn anh ta đầy căm phẫn, anh ta cũng căm hận nhìn tôi, giống như là kẻ thù không đội trời chung.

Chúng tôi cùng lúc hướng ánh mắt về phía Lục Tịch, lại cùng thu lại.

Sắc mặt Lục Tịch đã xám ngoét, cô ấy nhìn tôi rất sâu, dường như muốn trách mắng tôi thật nhiều

Tôi và Hạ Văn Bác đều đang chảy máu, anh ta bị nặng hơn tôi, Lục Tịch lấy khăn giấy giúp anh ta cầm máu, trong khoảnh khắc Lục Tịch đi về hướng anh ta, lòng tôi tràn ngập thất vọng,

Hạ Văn Bác nắm lấy tay Lục Tịch, nhưng ánh mắt lại hướng về phía tôi “Lục Tịch, chúng ta đến bệnh viện đi!” Trong mắt anh ta tràn ngập phần nộ và coi thường.

Đi ra khỏi nhà hàng, tôi đột nhiên nghĩ Thâm Quyến cách tôi xa như vậy, khuôn mặt của Lục Tịch giống như một đám mây dần nhạt nhòa trước mắt tôi, rồi lại sáng rõ lên sau đó biến thành hư không.

Trước đây, khi chưa gặp lại Lục Tịch tôi cũng chẳng cảm thấy đau khổ và sợ hãi thế này, khi đó trong lòng tôi vẫn còn hy vọng, vẫn còn trông chờ nhưng hiện tại khi được đối mặt thực sự rồi, hiện thực lại khiến tôi tuyệt vọng đến thế. Tôi phải làm gì đây?

Bất tri bất giác lại đi tới dưới lầu nhà Lục Tịch, tôi không dám đến làm phiền em, không thể làm gì khác là đứng dưới lầu tìm một vị trí có thể ngắm nhìn bóng dáng Lục Tịch. Lục Tịch, anh nên buông tay cho em đi tìm hạnh phúc của chính mình sao? Chẳng lẽ nên đặt hạnh phúc của anh vào bàn tay một người khác sao?

Trữ Hạo cẩn thận dò xét hỏi tôi “Vì sao lại động thủ với Hạ Văn Bác? Anh ta trông thế nhưng là một người tính tình rất tốt.” Xem ra Trữ Hạo và Văn Bác kia rất thân thiết. Tôi không nói gì, để kệ cậu ta đoán mò đi. Nếu không chẳng phải đã lãng phí trí thông minh của cậu ta rồi sao?

Rất lâu rồi chưa gặp Lục Tịch, tôi không dám đi tìm em, sợ em đưa ra lựa chọn cuối cùng là rời xa tôi. Thỉnh thoảng cũng gặp Mặc Mặc ở dưới lầu nhà em, cậu bé này nhìn càng lớn càng giống tôi, tôi có nên dùng cậu bé này làm cái cớ để giữ Lục Tịch lại không? Để sau cùng cô ấy phải nhượng bộ vì con, cuối cùng sẽ ở bên tôi. Tuy làm việc đúng là rất không rõ ràng, không cao thượng nhưng trước mặt người con gái tôi yêu, tôi làm sao có thể nghĩ đến những chuyện khác?

Lúc chơi cùng với mặc mặc mới phát hiện nó thực sự rất thiếu tình thương của một người cha, một đứa trẻ chưa đến bốn tuổi, đó là thời điểm ngây thơ hồn nhiên nhất, nhưng nó lại hiểu chuyện đến như vậy. Tôi bảo

nó nên giống một đứa trẻ, học cách vui vẻ và cười tươi, đừng có cả ngày mong lớn nhanh. Nó nói “Không được, cháu phải lớn nhanh một chút, để bảo vệ Lục Tịch và bác Cẩm.” Tôi không nói gì.

Dương Kiệt tới Thâm Quyển họp, tôi một mình đi tới hội trường đón nó. Vài năm nay tình cảm của anh em chúng tôi đã tốt lên rất nhiều, vừa là anh em vừa là bạn bè “Tới đây cũng không báo cho anh biết, nghe Trữ Hạo nói anh mới biết đấy.” Tôi vỗ vai nó.

“Anh bận rộn như vậy, em chỉ sợ làm lỡ cơ hội kiếm tiền của anh thôi.” Nó nói đùa như thế.

“Haha, cứ cho em nói đúng đi, trên người anh có mùi tiền không?” Tôi cố tình đứng sát vào nó

“Không có, không có, nhưng cả người lại có mùi nước hoa thơm mát nhẹ nhàng.” Nó đem hành lý bỏ cả vào cốp xe.

Lái xe tới nơi ở của tôi, Dương Kiệt có vẻ vô cùng kinh ngạc, “Anh mua nhà ở đây từ bao giờ thế?”

“Lâu rồi.” Từ lúc biết Lục Tịch ở Thâm Quyển đã bắt đầu lên kế hoạch, nhưng câu phía sau tôi không nói ra miệng. Dương Kiệt cũng giống tôi, là một người rất cố chấp với chuyện tình cảm, đến tận bây giờ nó vẫn chưa ngừng thương nhớ Lục Tịch.

Tham quan xong tòa biệt thự, dương Kiệt vô cùng xúc động “anh cũng là người vô cùng giỏi giang nha, ở nơi nào cũng có được một tòa thành của chính mình.” Ý trong lời nói của nó tôi hiểu, nhưng, trong tòa thành của tôi lúc này lại không hề có chủ!

Thấy tôi treo ảnh trong nhà, Dương Kiệt mỉm cười “Khi đó, chúng ta còn nông nổi quá!” Nó nói cho tôi nghe hay là nói cho chính nó nghe?

Dương Kiệt chỉ ở lại một đêm, trước khi đi, nó nói “Em đã xin đi Mỹ học ngành y, tháng sau phải đi rồi.” Tôi có dự cảm sau này nó sẽ không trở về nữa.

“Dương Kiệt...” Tôi không biết nên nói gì nữa.

Nó khoát khoát tay “tất cả em đều hiểu! Mong rằng chuyện của anh và Lục Tịch sẽ thành công. Rất nhiều năm nay chúng ta cũng chẳng vui vẻ gì, em muốn đi tìm một cơ hội mới, để chính mình trở nên hạnh phúc.”

Tôi còn có thể nói gì đây?

“Lần này đến Thâm Quyển họp vốn là sắp xếp cho người khác, nhưng em cố gắng hết sức mới đi được, chủ yếu là muốn trước khi ra nước ngoài được gặp Lục Tịch một lần, cho dù chỉ là một cái liếc mắt cũng được. Nhưng bây giờ em đã thay đổi ý định rồi, em không thể đi làm phiền cô ấy, sau này cô ấy sẽ là chị dâu em, anh nói xem đúng không?” Dương Kiệt chờ đợi câu trả lời của tôi.

Nhưng tôi chẳng hề chắc chắn điều gì cả.

Lâu lắm rồi không gặp Lục Tịch, tuy mỗi ngày tan ca đều đi ngang qua khu nhà cô ấy đang ở.

Mặc Mặc ngày nào cũng chơi ở dưới sân, gần đây chúng tôi dường như đã trở thành những người bạn thân thiết. Tôi giống như một người cha dạy nó cách chơi những trò chơi của một cậu bé, nó rất thích. Người giúp việc cũng không còn phòng bị tôi cẩn thận như trước đây nữa, thỉnh thoảng chị kể với tôi chuyện của Lục Tịch.

Cô ấy dạo này da dẻ rất không tốt, cơ thể suy nhược, hơn nữa công việc rất bận, Lục Tịch như vậy khiến lòng tôi rất đau, rồi còn cảm thấy bất lực nữa.

Ngay sau khi kết thúc buổi họp sáng ở công ty, thư kí đã nói với tôi, có một cô gái họ Hạ tìm tôi, đã đợi nửa tiếng rồi. Cô gái họ Hạ ư? Tôi không có ấn tượng. “Cô ấy nói cô ấy tên là Hạ Văn Uyên.”

“Tiểu Uyên? Tại sao đột nhiên lại tới Thâm Quyển?” Tôi nhanh chân ra ngoài đón tiếp.

“Tổng giám đốc Dương bận quá” Tiểu Uyên trước giờ luôn là người ăn ngay nói thẳng

“Không ngờ đột nhiên cô lại tới Thâm Quyển, đón tiếp không cần thận rồi.” Tôi tự tay rót trà cho cô, cô gái nhỏ này vẫn luôn là bạn thân nhất của Lục Tịch, không thể đắc tội được.

“Nếu anh lúc nào cũng như vậy, thì vợ anh cần gì phải đem con chạy theo người khác chứ?” Lại trêu tôi rồi, Lục Tịch còn tránh tôi như tránh tà, tôi lấy đâu ra vợ với con chứ?

“Nghe nói anh và Hạ Văn Bác đánh nhau hả?” Tại sao tôi lại quên mất cô nàng này là em ruột của Hạ Văn Bác nhỉ

Thấy tôi không nói gì, cô ấy nói tiếp “Vì Lục Tịch sao? Anh trai tôi chỉ cần gặp chuyện gì đó liên quan đến Lục Tịch thì sẽ không thể kiềm chế được, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm tôi đến thế, chẳng biết ai mới là em gái ruột của anh ấy nữa?”

“Họ...” Tôi muốn hỏi Lục Tịch và Văn Bác rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Họ chẳng có gì cả, từ bé đến lớn, Lục Tịch luôn coi Văn Bác là anh trai, hiểu không? Nếu như Lục Tịch với Văn Bác có gì gì đó thì đâu có đến lượt anh chứ.” Tiểu Uyên uống một ngụm trà “Wow, Phở NHị thơm quá, chắc đắt lắm nhỉ?”

“KHông đắt, không đắt, nếu cô thích thì tí nữa có thể mang hết về.” Tôi nghe thấy tin này quả thực lòng như hoa nở, tảng đá lớn trong đầu bao lâu nay cuối cùng cũng rơi xuống rồi.

Đứng ở dưới lầu Tây Á chờ Lục Tịch, đây không phải lần đầu tiên, tôi muốn tìm Lục Tịch nói chuyện về con trai, nói chuyện tương lai của chúng tôi. Nhưng Lục Tịch vẫn không cho tôi cơ hội. Gọi điện thoại không nhận, điện thoại di động cũng tắt máy, không thể làm gì khác hơn là nhờ thư ký của em chuyển lời.

Tôi nghĩ với tính cách của Lục Tịch, nhất định sẽ không tới, đúng lúc tôi định đi thì em vội vàng xuống lầu.

“Rốt cuộc anh muốn gì chứ?” EM đi đến trước mặt tôi hỏi.

“Anh chỉ muốn nói chuyện với em.” Ngữ khí của tôi rất bình thản.

“Hình như giữa chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả.” Em luôn cự tuyệt không muốn nói chuyện với tôi.

“Ngược lại, hình như giữa chúng ta có nhiều chuyện dây dưa không rõ lắm.” Tôi cười cười, tình cảm bao năm như vậy, chờ đợi và kiếm tìm nhiều năm như vậy, còn có một đứa con trai nữa, chẳng lẽ lại không có chuyện để nói.

“Đó là mình anh nghĩ vậy. Bây giờ chúng ta ai đi đường nấy, nước sông không phạm nước giếng.” Từ trước đến giờ em lúc nào cũng rất quyết tuyệt.

“Không, anh nghĩ tất cả những chủ đề anh sẽ nói đều liên quan đến em, hơn nữa em tuyệt đối có hứng thú.” Tôi chắc chắn nói.

“Thế sao?” Lục Tịch hơi ngẩng đầu lên, em vẫn thanh nhả tú lệ như cũ

“Một cậu bé tên là Mặc Mặc, vừa vặn ba tuổi rưỡi, thế nào?” Tôi chắc chắn cô ấy sẽ thỏa hiệp.

“Được! Tôi-nói-chuyện-với-anh” Em nhấn mạnh từng từ một.

Tôi muốn tìm một nơi thật yên tĩnh để triệt để nói ra tình cảm của tôi với Lục Tịch, xin sự tha thứ của em.

Lục Tịch ngồi trong xe vẫn luôn im lặng, tôi chạy xe về phía biệt thự ở ngoại thành.

“Xuống xe thôi, ở đây tương đối yên tĩnh.” Tôi để xe vào gara, giúp em mở cửa xe. Trên mặt Lục Tịch lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc “Nơi này là dùng tiền anh kiếm được từ mua bán cổ phiếu của mấy năm qua, lúc đó chỉ định đầu tư, không ngờ bây giờ lại dùng đến.” Tôi giải thích. Đi vào phòng, tôi hỏi Lục Tịch “Em uống gì?” Nhớ rằng trước đây em hay uống nước ép dưa hấu, tôi tiện tay lấy dưa cho em.

“Nước ép nho, cảm ơn.” Em lại nói

“Nhớ là trước đây em uống nước ép dưa hấu mà.” Tôi nhắc nhở

“Đó là trước đây” Em dường như muốn ám chỉ chúng tôi đã thay đổi rồi. Lục Tịch, em cũng thay đổi rồi sao. Vậy anh phải làm sao đây?

22. Chương 22

Chương 22:

Cùng Lục Tịch ngồi xuống ghế, em vẫn không chịu mở miệng. Kỳ thực tôi vẫn luôn mong đợi em là người mở lời trước tôi rất mong chính em nói với tôi rằng Mặc Mặc là con của chúng tôi.

Xem ra Lục Tịch cũng không định nói, chỉ còn cách tôi lật ra trọng tâm câu chuyện mà thôi.

Tôi thở dài nói “Thực ra anh từ lâu đã biết Mặc Mặc là con trai của chúng ta.” Tôi nói như vậy chỉ là muốn xem Lục Tịch có phản ứng thế nào, nhưng dường như em rất bình tĩnh, chỉ cười nhạt hỏi lại tôi “Như thế thì sao?” Đúng vậy, kể cả Mặc Mặc là con của chúng tôi, tôi là cha ruột của nó thì có làm sao? Tôi không thể cướp Mặc Mặc từ tay Lục Tịch đi được, bất kể là vì Mặc Mặc hay vẫn là vì Lục Tịch.

“Lục Tịch, tiếp nhận anh đi, cũng là cho con một gia đình hoàn chỉnh.” Đó cũng làm tâm nguyện từ trước đến nay của tôi, ngày nào tôi cũng cầu nguyện Lục Tịch có thể tha thứ cho tôi, tiếp nhận tôi.

Nhưng Lục Tịch cũng chẳng hề suy xét đến lời thỉnh cầu của tôi, em bình tĩnh nhìn tôi nói “Từ lúc sinh ra đến giờ nó vẫn lớn lên trong một gia đình không có cha, không tốt sao? Có thể không có một gia đình hoàn chỉnh nhưng vẫn có được một tình yêu thương hoàn chỉnh. Tôi sẽ yêu con trai của tôi gấp bội, không để nó chịu bất cứ oan khuất nào, cố gắng để nó hạnh phúc vui vẻ hơn cả những đứa trẻ được sinh ra trong gia đình hoàn chỉnh.” Xem ra Lục Tịch không có ý muốn tiếp nhận lời đề nghị của tôi.

Tôi không biết tại sao sự cố chấp của cô ấy lại kiên trì đến vậy, tôi đã bày tỏ thành ý của tôi rồi. Lục Tịch, mong em hãy suy nghĩ kỹ về lời đề nghị của anh! Tôi định tiếp tục thuyết phục em “Em có từng hỏi qua Mặc Mặc chưa? Rốt cuộc là nó muốn một gia đình như thế nào?”

Ngữ khí của Lục Tịch trở nên nghiêm khắc, tôi biết em với chuyện quá khứ đã qua không cách nào quên được “Nó chẳng thể nào lựa chọn gia đình cho mình, đây là số phận của nó! Cũng giống như tôi chẳng thể nào lựa chọn tuổi trẻ của mình, tình yêu của mình vậy.”

Tuổi trẻ và tình yêu của Lục Tịch cũng chính là tuổi trẻ và tình yêu của tôi, số phận đã sắp đặt chúng tôi gặp nhau, tôi bắt tri bắt giác đã yêu thương Lục Tịch, và cũng bắt tri bắt giác làm hại cô ấy.

“Có lẽ em cảm thấy rất thất vọng với tuổi trẻ và tình yêu của mình, đó cũng là do anh tạo thành, nhưng như thế thì liên quan gì đến con trẻ? Nó còn nhỏ, nó vô tội.” Tôi không muốn lấy Mặc Mặc làm nguyên nhân để bắt ép em làm bất cứ chuyện gì cả, tôi cố gắng dùng chính bản thân mình để làm em hồi tâm chuyển ý, tiếp nhận tôi.

“Đúng vậy, trên thế giới này có ai là không vô tội chứ?” Lục Tịch hỏi lại tôi.

Lục Tịch, thông minh như em, lương thiện như em, làm sao lại không thể cho anh thêm một cơ hội nữa chứ? Em có biết rằng anh luôn yêu thương em, không vì gì cả, chỉ vì anh yêu em mà thôi.

“Lục Tịch, anh yêu em và cũng không muốn dùng con trai để ràng buộc em.” Tôi nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Lục Tịch không nhìn tôi, chỉ hỏi “Dương Tuấn, tôi còn có thể tin vào tình yêu của anh không?”

Ông trời ơi, tôi nên trả lời thế nào đây?

Một lúc sau, Lục Tịch lại nói tiếp “Dương Tuấn, tôi rất yêu con trai tôi, tôi sẽ tìm mọi cách để nó được sống trong một hoàn cảnh tốt nhất, có lẽ tôi cũng sẽ suy xét tìm cho nó một gia đình hoàn chỉnh, nhưng không phải là lúc này. Tin tôi đi, tôi còn yêu nó hơn bất cứ người nào.”

...

Chúng ta cũng không còn trẻ nữa, cuộc sống hiện tại đều rất mệt mỏi, trong lòng lúc nào cũng tràn ngập buồn bã. Có một số việc anh cũng biết đó, đã qua rồi thì thôi đi, ngày này qua ngày khác, chúng ta cũng

không còn là chúng ta của trước đây nữa, tôi tha thứ cho anh cũng được, không tha thứ cũng được, tất cả đều không có ý nghĩa gì nữa. Có lẽ anh nên đi tìm một cuộc sống mới cho mình, sau này anh kết hôn, rồi anh sẽ có đứa con của chính mình.”

“Không!” Lục Tịch, theo như lời em nói, đã trải qua bao nhiêu biến cố, anh đã chìm đắm trong tình yêu của em rồi, trừ em ra, anh không còn có thể đến với ai được nữa, em chính là ước mơ và hạnh phúc của anh, em có biết những điều này không mà còn cố chấp cự tuyệt anh? “Vì sao? Lục Tịch, vì sao em lại cố chấp quá như vậy?”

“Em cũng muốn cho con nhiều tình yêu hơn, em cũng muốn cho con một gia đình hoàn chỉnh, cũng muốn yêu và được yêu? Nhiều năm như vậy, em không thể tiếp nhận người khác, thì chứng tỏ em vẫn chưa tìm được người nào thích hợp hơn anh, nhưng vì sao em lại không chấp nhận anh?” Trong lòng tôi ngập tràn khổ sở và bất đắc dĩ.

“Anh sẽ không tranh con trai với em, em yêu nó, anh cũng yêu nó, không chỉ bởi vì nó là con của anh mà còn vì nó là con của em, em yêu nó mà anh lại yêu em, cho nên anh cũng yêu nó.”

Nói hết những lời trong lòng ra, bỗng chốc cảm thấy rất nhẹ nhàng. Lục Tịch chỉ trầm tư nhìn tôi, không nói gì, hai người đều rơi vào trầm mặc.

Lúc Lục Tịch phải đi về bên ngoài đúng lúc đổ cơn mưa lớn, xem ra ông trời đang thương tôi, giúp tôi giữ em lại lâu một chút.

Lục Tịch nhìn ra ngoài cửa sổ, hạt mưa rơi xuống mặt đất tạo thành một vòng nước tròn tròn, Lục Tịch nhẹ giọng nói “Dương Tuấn, quên hết chuyện trước đây đi, tôi chỉ muốn nói một điều, tôi không phải là người phù hợp nhất với anh.” Em đang nói cho tôi nghe hay cho chính mình nghe?

“Tình cảm như nước uống, nóng hay lạnh chỉ có người uống mới biết được.” Tôi cũng nhìn ra hạt mưa ngoài cửa sổ, thực sự mưa rất to. Tôi cũng biết trong số những người phụ nữ mà tôi có, Lục Tịch không phải là người xinh đẹp nhất, cũng không phải dịu dàng nhất, cái gì cũng không phải... Nhưng em lại là người tôi yêu nhất! Lần nào cũng là em!

Đối mặt với một cô gái như vậy, tôi còn biết nói gì?

Lúc mưa đã tạnh, tôi đưa Lục Tịch trở về. Vì mưa quá lớn cho nên con đường duy nhất vào thành phố đã bị ngập nước, không thể làm gì hơn là chờ nước rút hết mới có thể đi được. Chúng tôi đành phải quay lại đi về phía biệt thự.

Lục Tịch gọi điện thông báo cho Hạ Văn Bác, tôi cẩn thận nghe câu chuyện của họ, trong giọng nói bình thản lộ ra vẻ yêu mến nồng đậm, may là Lục Tịch cũng rất chậm trễ với anh ta, bằng không, tôi từ lâu đã hết cơ hội rồi. Xem ra ông trời đối với tôi thật không tệ.

Nói chuyện điện thoại xong, dạ dày của Lục Tịch kêu lên ầm ĩ, em đói rồi sao?

May là ở gần nơi ở của chúng tôi có một nhà hàng khá ngon, tôi đưa Lục Tịch đi ăn cơm, em ăn khá ngon lành. Đây là lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi gặp mặt mà cùng nhau ăn cơm ngon lành như vậy, tôi rất quý trọng cơ hội này, ngắm em ăn cơm cũng là một loại hưởng thụ.

Ăn xong cơm lúc trở về, phát hiện sắc mặt Lục Tịch có vẻ không tốt, hỏi em làm sao vậy, em chỉ nói dạ dày khó chịu. Nhìn thấy trán em rịn cả mồ hôi, tôi hơi sợ hãi. Lục Tịch, em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nha!

Trong nhà không có thuốc dạ dày, ở gần đây cũng không có bệnh viện,, làm sao bây giờ? Tôi nhớ ra ở gần đây có một hiệu thuốc gia đình nhỏ, nhanh chóng khởi động xe đi mua thuốc.

Cho Lục Tịch uống thuốc xong, thấy em vẫn không dễ chịu hơn, trong lòng tôi rất sốt ruột

Làm thế nào mới tốt đây? Tôi nhắc đầu Lục Tịch đặt lên đùi mình, dùng hai tay khẽ xoa xoa dạ dày em, tuy là không thể giảm đau, nhưng như vậy chí ít cũng làm em thoải mái hơn.

Có lẽ xoa như vậy cũng có chút ít tác dụng, hô hấp của Lục Tịch dần dần bình ổn, không ngờ em lại đang ngủ.

Nhìn hàng mày nhú chặt của em dần thả lỏng, trong miệng lại còn nói mơ khe khẽ, tâm tình của tôi cũng khá hơn

“Dương Tuấn...” Tôi nghe thấy em gọi tên tôi. Đang nói mơ gì thế? Lục Tịch, rất vui vì trong giấc mơ của em có tôi.

“Anh yêu em, Lục Tịch!” Tôi khẽ hôn lên môi em, chỉ muốn cảm nhận sự ngọt ngào của em. Nhưng tôi chẳng thể nào bắt ép dục vọng mình ngừng lại.

Nụ hôn kia dần trở nên sâu sắc hơn, bắt đầu cảm nhận được sự đáp trả của Lục Tịch, cơ thể tôi giống như vùng đất khô hạn rất lâu mới được tưới nước, dục vọng của cơ thể không ngừng thức tỉnh, càng ngày càng nảy nở mạnh hơn.

Tôi ôm Lục Tịch vào phòng ngủ, dây dưa điên cuồng với em, tôi cũng cảm nhận được dục vọng và cổ vũ của em. Em gọi tên tôi.

Lục Tịch, anh thực sự rất yêu em!

Lúc một người bị kích động quá mức thì sẽ chẳng cách nào đi vào giấc ngủ. Tôi ôm lấy cơ thể Lục Tịch, im lặng ngắm nhìn em, đem nỗi nhớ nhung bốn năm dài đằng đẵng thể hiện cả ra

Sáng sớm lúc thức dậy, Lục Tịch ngủ rất say, xem ra dạ dày của em đã không còn vấn đề gì nữa rồi. Nghe người ta bảo, lúc bị đau dạ dày thì nên ăn cháo là tốt nhất.

Nếu đã không ngủ được vậy thì dậy nấu cháo cho Lục Tịch luôn đi.

Các dụng cụ nấu ăn không hề nghe lời sai bảo của tôi, leng keng va chạm vào nhau, cho gạo vào nồi đun nửa giờ, nghĩ là được rồi, ném thử một miếng,, cũng không khó nuốt lắm. Haha, có thể gọi Lục Tịch dậy ăn được rồi.

Lúc tôi vào phòng, cả người Lục Tịch đang cuộn trong chiếc chăn, chăm chú nhìn bức ảnh đầu giường, một góc của chiếc chăn đã tuột ra khỏi người em. Tôi cảm thấy miệng lưỡi khô nóng, có người đàn ông nào chịu đựng được thử thách như vậy?

“Mặc quần áo rồi ra ăn nhanh nào!” Tôi cố gắng không nhìn vào em.

Thấy cháo và dưa muối đặt trên bàn, Lục Tịch hơi ngạc nhiên, có lẽ em cho rằng tôi sẽ không chuẩn bị những thứ này

“Đêm qua em bị đau dạ dày, bây giờ ăn một chút cháo sẽ thấy dễ chịu hơn.” Tôi giúp em múc một bát cháo.

“Anh làm sao?” Em hỏi

“Đúng thế, lần đầu tiên làm, cũng chẳng biết có ăn được hay không?” Lục Tịch do dự một chút mới ăn thử một miếng, tôi cảm thấy hơi căng thẳng, chờ em nhận xét có ngon không. Thấy em buông bát xuống tôi vội hỏi “Thế nào?”

“Không ngon lắm.” Em nhún nhún vai, làm ra vẻ mặt không thể chịu nổi. Nhưng em vẫn định ăn tiếp miếng thứ hai, tôi vội ngăn lại “Bỏ đi, ra ngoài ăn. Anh biết có một nơi bán đồ ăn sáng khá ngon.”

“Quá lãng phí, cho thêm nước, đun lên một chút là được rồi.” Lục Tịch tiến thẳng vào phòng bếp.

Tôi muốn nói với em chuyện đêm qua, có lẽ do tôi phải kìm nén lâu lắm rồi, lúc đó tôi không thể kiềm chế được dục vọng của mình, cũng muốn nói với em rằng vì tôi quá yêu em cho nên mới... Nhưng Lục Tịch vẫn không cho tôi cơ hội nói chuyện, em vẫn quay lưng về phía tôi nấu cháo.

Thoạt nhìn em giống như một cô dâu nhỏ đang nấu bữa ăn sáng cho chồng.

“Lục Tịch, em biết không? Đây là buổi sáng vui vẻ nhất trong mấy năm qua của anh.” Tôi nói nhỏ, tôi vô cùng mong em cảm nhận được nỗi niềm của mình.

Công ty mới sáng sớm đã gọi cho tôi rất nhiều lần, một đồng công việc chất cao đang chờ tôi. Tôi cảm thấy khó chịu với những việc đã quấy rối buổi sáng tươi đẹp của tôi và Lục Tịch, lẽ nào công ty hết người rồi sao? Đem công việc giao hết cho Trữ Hạo và mấy người phó tổng kia.

Lúc đưa Lục Tịch về công ty, thấy em vội vã lên lầu, tôi cảm thấy rất vui, giống như một người chồng đưa vợ yêu đi làm vậy, tôi vô cùng hy vọng tôi và Lục Tịch cũng như những cặp vợ chồng bình thường khác.

23. Chương 23

Chương 23

24. Chương 24

Chương 24:

May mắn là Trữ Hạo chạy tới kịp thời, anh ta thấy Lục Tịch ngất xỉu ở ghế chờ ngoài phòng cấp cứu.

“Trời ạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?” Trữ Hạo lẩm bẩm, hôm nay đúng ra là anh ta phải tới nơi chụp ảnh, nhưng Vận Chấp cứ đòi anh phải đi theo cô, cho nên anh mới nhờ Dương Tuấn đi hộ.

Lúc Lục Tịch tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là Dương Tuấn thế nào rồi? “Dương Tuấn, Dương Tuấn!” Lục Tịch gọi.

Trữ Hạo nhíu mày “Dương Tuấn còn đang ở trong phòng theo dõi, chúng ta bây giờ chưa thể đi thăm bệnh được.” Ngay một chút anh nói tiếp “Bác sĩ nói cô có thai rồi, phải chú ý sức khỏe của mình.”

“Tôi muốn gặp Dương Tuấn!” Lục Tịch bước xuống giường, cô cảm thấy bản thân rất yếu ớt, vô lực.

“Dương Tuấn sẽ không sao đâu.” Trữ Hạo phát hiện lời mình vừa nói chẳng có tí sức mạnh nào. Nhưng Lục Tịch tình nguyện tin đây là sự thật.

Lúc Lục Tịch nhìn thấy Dương Tuấn, anh vẫn còn đang hôn mê, bác sĩ nói vết thương của anh thực sự không nhẹ, nếu như không phải bệnh nhân có ý chí sinh tồn mạnh mẽ, sợ rằng sớm đã không thể chống đỡ được rồi.

Nước mắt của Lục Tịch như những hạt trân châu bị cắt rời ra khỏi chuỗi vòng, cô thực sự rất sợ hãi.

Dương Tuấn hôn mê đã bốn ngày rồi, bốn ngày này Lục Tịch vẫn luôn ở bên cạnh anh, Văn Bác sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của Lục Tịch bèn bảo chị Chăm thỉnh thoảng mang đồ ăn đến cho cô. Mặc Mặc nghe nói Dương Tuấn bị thương, cũng muốn đi thăm.

Lúc thấy Dương Tuấn cả người quần đầy băng gạc, yên lặng nằm trên giường, Lục Tịch vẫn ngồi bên cạnh, đầy vẻ hối hận và đau lòng, Mặc Mặc dường như đã hiểu ra rất nhiều điều,

Cậu bước nhẹ đến bên giường bệnh, xoa xoa tay Dương Tuấn, nói “Chú chính là cha cháu phải không? Thực ra cháu vẫn luôn biết điều đó, rất nhiều người đều nói chúng ta thật giống nhau,, chú là vì Lục Tịch nên mới bị thương phải không? Chú nhìn thấy mẹ cháu bây giờ không? Về mặt giống như một đứa trẻ làm việc sai trái ý. Chú tỉnh dậy nhanh lên mà xem kìa.”

Ngón tay Dương Tuấn dường như giật lên mấy cái, anh có thể nghe thấy lời Mặc Mặc nói sao?

Cha Dương Tuấn và Hồ Nhân sau khi nghe tin Dương Tuấn bị thương cũng bay từ Bắc Kinh vào. Sau khi hỏi han kỹ càng bác sĩ về tình hình của Dương Tuấn, về mặt cha Dương rất nặng nề.

Chỉ có ba ngày ngắn ngủi, mà cha Dương dường như đã già đi rất nhiều. Cha Dương, Hồ Nhân, Lục Tịch, Mặc Mặc, Trữ Hạo đều vây quanh phòng bệnh của Dương Tuấn, tất cả mọi người ai cũng hy vọng anh sẽ tỉnh lại.

Nghe xong lời Mặc Mặc nói, cha Dương rất bất ngờ, thảo nào mà ông lại cứ thấy cậu nhóc này quen quen.

“Dương Tuấn, con có nghe thấy không? Ở đây có tất cả những người yêu con và cả người con yêu, ai cũng mong chờ con mau chóng tỉnh lại.”

Dương Tuấn dường như đang đắm chìm trong một giấc mộng rất dài, mơ thấy mẹ anh nắm lấy tay anh, ngồi bên bờ biển. Đường bờ biển dài rộng và xa xôi như vậy, đi rất lâu cũng không tới được điểm dừng. Bọt sóng xô lên mồm đá, như vừa khóc vừa kể lể.

Hình như từ phía bờ bên kia truyền đến tiếng gọi của Lục Tịch, mềm nhẹ như âm thanh của tự nhiên. “Lục Tịch?” Dương Tuấn nhìn về phía giọng nói phát ra, nhưng lại không thấy người đâu cả. “Lục Tịch, em ở đâu?” Dương Tuấn gắng sức gọi, nhưng trong cổ họng chẳng có âm thanh gì, loang quanh luẩn quẩn vẫn chỉ có tiếng sóng biển dồn dập. Dương Tuấn nóng nảy, điên cuồng chạy dọc bờ biển “Lục Tịch, Lục Tịch, chờ anh!”

“Dương Tuấn, quay lại!” Mẹ gọi anh từ phía sau.

“Không, con không thể bỏ Lục Tịch lại được.” Dương Tuấn dùng sức nhoài về phía trước.

“Lục Tịch, Lục Tịch, Lục Tịch,…” Cuối cùng anh cũng yếu ớt phát ra âm thanh.

Lục Tịch vẫn luôn ở bên cạnh anh, nhìn đôi môi hơi động nhẹ của Dương Tuấn, Lục Tịch biết anh đã tỉnh. Cảm ơn trời phật! Lục Tịch nhanh chóng gọi bác sĩ tới.

“Ý thức của anh ta đang dần khôi phục, đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm đến tính mạng rồi.” Bác sĩ dường như cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, từ lúc biết anh ta là cháu ngoại của một nhân vật tầm cỡ nào đó, các bác sĩ cũng không dám trễ nải, chỉ sợ bản thân không làm tròn chức trách mà bị liên lụy. Bây giờ chàng công tử này đã tỉnh rồi, xem ra bản thân cũng có thể yên lành ngủ ngon một giấc.

Dương Tuấn phải đến tận sáng hôm sau mới tỉnh lại, mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy chính là người cha thân sinh của mình, điều này khiến anh rất cảm động. Ánh mắt anh vẫn trần trọc xung quanh phòng bệnh, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy bóng dáng Lục Tịch đâu, anh nhớ tới việc bóng đèn rơi ở chỗ chụp ảnh, anh và Lục Tịch đều bị đổ rơi vào người. sau rồi, anh cũng nghe thấy tiếng khóc đứt quãng của Lục Tịch. Lục Tịch không sao chứ?

“Lục Tịch!” Anh gắng sức hô lên một tiếng, nhưng vào tai người bên cạnh chỉ như tiếng nói mê mà thôi.

“Nó tỉnh rồi!” Cha Dương nói với Hồ Nhân, trong giọng nói là vẻ hưng phấn không thể che giấu được. “Nhanh gọi Lục Tịch đến đây!”

“Lục Tịch, em ở đâu?” Dương Tuấn tuy đã tỉnh, nhưng giọng nói vẫn còn rất yếu ớt, lần này thực sự anh đã bị thương khá nặng.

“Con bé đi tiêm thuốc dưỡng thai rồi, mấy ngày nay nó vẫn ở bên chăm sóc con, động đến đứa nhỏ, bác sĩ bảo nó cần phải tiêm một mũi.” Cha Dương giải thích.

Dương Tuấn lúc này mới yên tâm, lại mê man chìm vào giấc ngủ.

Lục Tịch tiêm xong bèn xuống vườn hoa của bệnh viện ngồi một lúc. Mấy hôm nay cô vẫn luôn quan tâm, chú ý đến Dương Tuấn, căn bản là không có thời gian để nghĩ đến bản thân. Đứa bé trong bụng này nên làm sao bây giờ?

Quan hệ với Dương Tuấn lại nên xử lý làm sao đây?

Bắt đầu từ lúc được Dương Tuấn xả thân bảo vệ trong tai nạn ở nơi chụp ảnh đó tư duy của Lục Tịch đã hoàn toàn rối loạn. Trước đây vì lo sợ quá khứ với Dương Tuấn cho nên cô đã bài xích tất cả mọi suy nghĩ liên quan đến Dương Tuấn, mặc dù sau đó Dương Tuấn đã nỗ lực rất nhiều, nhưng cô cũng vờ như không thấy.

Ở Thâm Quyển, Lục Tịch không phải là không có người theo đuổi nhưng tận trong tiềm thức, cô vẫn luôn từ chối những người đó, chờ đợi chỉ bóng hình mờ ảo, nhưng liệu hình bóng đó có phải là Dương Tuấn không?

Vì sao lúc Dương Tuấn hôn mê, cô vẫn rất sợ hãi, sợ đến mức đau đớn cõi lòng, cô thà rằng người bị thương là mình. Có phải cô vẫn còn yêu Dương Tuấn nhưng lại không muốn thừa nhận hay không?

Lục Tịch cô phải chăng cũng là một người hèn nhát?

Dương Tuấn cũng rất yêu thương Mặc Mặc phải không? Anh dùng rất nhiều thời gian để làm thân với nó, khi đã có được sự tin tưởng của nó, khi anh đã trở thành một người bạn và một người thầy của nó, anh đã dạy nó cách làm sao để trở thành một người đàn ông,, đây là anh đang cố gắng hết sức thực hiện trách nhiệm làm cha của mình sao? Anh không chủ động nói ra mối quan hệ tình thâm giữa anh và Mặc Mặc, không tranh giành quyền giám hộ Mặc Mặc, là anh đang muốn bảo vệ Mặc Mặc sao? Đó là vì anh không muốn tạo thành bóng ma tâm hồn trong tâm hồn non nớt của nó, không muốn nó lớn lên sẽ đi trách móc mẹ mình. Dương Tuấn đúng là một người cha rất có trách nhiệm.

Lục Tịch nhận ra rằng hóa ra Dương Tuấn vẫn luôn bảo vệ cô, dùng cách của chính mình để yêu thương cô, chỉ là chính tình yêu này đã đẩy anh vào tình huống khốn hoặc.

Kỳ thực tận sâu thẳm trong lòng cô đã tha thứ cho Dương Tuấn từ lâu rồi,, chỉ là bản thân vẫn chưa nhận ra tất cả mà thôi.

Lục Tịch quay trở lại phòng bệnh của Dương Tuấn, cha Dương và Hồ Nhân đều đã ra ngoài.

Cô kéo rèm cửa sổ lên để ánh sáng chiếu vào phòng. Đây là lần đầu tiên trong bao năm qua cô cảm thấy mùa hè thật lạnh lẽo.

Lúc Dương Tuấn tỉnh lại lần nữa thì ý thức đã hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn thấy Lục Tịch đang ở bên mình, anh cảm thấy chưa khi nào yên lòng đến vậy. Nụ cười của Lục Tịch giống như chút ánh sáng duy nhất trong đêm tối lạnh lẽo, rực rỡ và tràn ngập hy vọng.

Lục Tịch nhẹ nhàng cầm tay Dương Tuấn, ký ức của hai người dường như đều đang quay lại cảm giác rung động của đêm mùa hè lần đầu tiên gặp gỡ đó.

Trên một con đường đi quá nhiều bận tâm trong bao năm, rốt cuộc cần đến bao nhiêu dũng khí và tình yêu?

25. Chương 25 End

Chương 25

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-he-xa-xoi>